Editura electronică Equinox
2011

Andrew Dobell
Death by Andrew Dobell, United Kingdom. www.andrewdobell.co.uk client © Spiral Direct software Photoshop
© CGWallpapers.com host JTLnet.com

O moarte trăită din plin

BLAC Christophor

CHRISTOPHOR BLACK

O MOARTE TRĂITĂ DIN PLIN

Editura electronică Equinox
2011

PROLOG

Privi mulţumit platoul pe care îl pregătise. Îi va impresiona pe cei ce-i făcuseră onoarea să-l testeze: şalăii argintii, cu carnea mustoasă, lăsau o răcoare de baltă, parfumată cu lămâie; paharele cu vin, abia brumate, se iţeau în spatele cărnurilor, închipuind un tablou pe care Claude nu se sătura să-l admire. Era una dintre reţetele lui favorite şi ceea ce crease reprezenta un succes sigur; nu avea nici urmă de emoţie că nu ar ieşi învingător. În acelaşi timp, i se făcu oarecum milă de cei care urmau să „cadă", răpuşi de dulceaţa bucatelor lui.

Trase un pic cu ochiul în camera alăturată. Cei patru care urmau să dea verdictul stăteau la taclale, liniştiţi, aşteptând cu un uşor plictis începerea degustării. Cel mai bătrân dintre ei, un baron al cărui nume Claude nu reuşise nicicum să-l ţină minte, privea cu un ochi sticlos la tipul din dreapta sa, care sporovăia voios. Ţinea o mână moale, mică şi durdulie, azvârlită neglijent pe şervetul alb, cu monogramă ţesută în fir de aur.

El avea să decidă, în cele din urmă, desemnarea lui Claude ca următorul maestru „absolut" al gastronomiei. Tot el îi va înmâna, când va cuceri acest titlu, cartea sacră, despre care auzise vorbindu-se atâtea. Suprema învăţătură gastronomică a „Cărţii Maeştrilor" se pregătea să-i cadă, în sfârşit, la picioare. Reţetele ei atât de misterioase urmau să-i devină la fel de familiare ca acelea pe care le pregătea acum, la orice oră, chiar şi cu ochii închişi. Se întrebă iarăşi ca de atâtea ori ce ingrediente puteau să conţină, încât să necesite un asemenea secret. Se spunea că aceia care încercaseră să dezvăluie reţelele avuseseră un sfârşit „precipitat". În mod normal, Cartea nu era încredinţată altcuiva decât la moartea ultimului posesor. Detroux murise cu o săptămână în urmă de moarte bună, după cum auzise, iar el, Claude, urma să fie desemnat pentru a pregăti de acum cele mai alese şi mai scumpe preparate din câte se imaginaseră vreodată. Doar câţiva zeci de milionari din întreaga lume îşi puteau permite să plătească misterioasele bucate pregătite după reţetele Cărţii.

Toate astea îl făceau pe Claude să se simtă mai mult curios decât emoţionat.

Masa nu decurse conform aşteptărilor sale. Doar rezultatul era cel scontat: dreptul de a deţine cartea îi revenise. Claude rămase, totuşi, cu un gust amar. Cei patru nu păruseră atât de încântaţi pe cât se aşteptase el. Mâncaseră cu un fel de răceală, ca o obligaţie care trebuia dusă până la capăt. Îi apreciaseră, fără îndoială, talentul gastronomic, altminteri nici nu s-ar fi pus problema acceptării lui. Şi totuşi...

Claude fusese învăţat cu efuziunile zgomotoase venite de la cei care îi degustau capodoperele culinare. Aşa se întâmpla de fiecare dată când îşi dădea silinţa, cum o făcuse şi acum. De data asta, însă, totul decursese ca la un control al calităţii. I se apreciaseră cu răceală talentul şi priceperea, iar bătrânul îl

anunţase sec că a trecut testul. Apoi, i se înmânase un fel de cufăraş din lemn de mahon, cu colţurile prinse în ferecături de aur.

— Te lăsăm s-o consulţi în seara asta, apoi aşteptăm un răspuns din partea ta, îl informă laconic unul dintre membrii comisiei, un tip uscăţiv.

Claude fu extrem de surprins. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nu înţelegea ce răspuns era necesar să mai dea. Doar fusese de acord de la bun început, altfel nici nu s-ar fi aflat acolo ca să le gătească. Mai mult, se arătase deosebit de încântat de oportunitatea ce i se oferise.

După plecarea ciudatului cvartet, Claude luă sipetul, cu mâini mai puţin nerăbdătoare decât cu o oră în urmă. Desfăcu grijuliu încuietoarea, formată dintr-un buton de diamant, care se răsucea într-o gaică de platină. Emoţiile i se îngrămădiseră toate în degete, la atingerea preţioasei lucrături.

Deschise cartea. Începu să o parcurgă cu atenţie, încă de la primele pagini, pe care se găsea cuprinsul.

Nimic deosebit, se gândi el, după ce trecu în revistă majoritatea denumirilor.

Sări introducerea, nerăbdător. Răsfoi apoi restul paginilor, uitându-se la întâmplare peste ingrediente. Le cunoştea pe toate, le stăpânea pe toate, le folosise pe toate.

Unde e misterul? se gândi el, simţind cum o umbră de disperare îi acoperea inima.

Alese o reţetă oarecare şi se uită la modul de preparare. I se păru că nu înţelegea bine. Mai citi o dată. Apoi, ca să se dumirească, se întoarse la începutul cărţii... introducerea. Pe măsură ce parcurgea textul, ochii verzi îi ieşeau din găvane, părând că voiau să-şi părăsească orbitele. Când termină, lăsă cartea să-i cadă din mână. Abia atunci reuşi să respire în voie. O făcu înverşunat, de parcă plămânii lui ar fi fost însetaţi de aer. Acum înţelese totul. Şi secretul, şi vorbele misterioase de despărţire. Şi mai înţelese ceva: nu avea decât o variantă să accepte. Nu putea refuza şi rămâne în viaţă, în acelaşi timp.

CAPITOLUL 1

Frank Cooper, detectiv sau mai degrabă agent FBI în cadrul Diviziei Secrete, se opri puţin ostenit. Se trase ceva mai în spate şi o privi pe femeia care tocmai îi oferise cele mai plăcute momente din viaţa lui.

— Trebuie să recunosc..., spuse el, apropiindu-şi buzele de urechea ei. Ai trecut pe primul loc şi în spatele tău e un spaţiu foarte încăpător până la celelalte concurente. Iar între noi şi radioascultători fie vorba, topul meu face cât cel al revistei Billboard.

Femeia zâmbi uşor şi rămase tăcută. Ar fi vrut să spună acelaşi lucru, dar simţea că nu ar fi sporit cu nimic tensiunea sexuală ce-i învăluia. Încă erau în studioul de radio. Rămăseseră acolo, sub un pretext pe care nu şi-l mai amintea, după emisiune.

Frank fusese invitat la unul dintre cele mai audiate talk-show-uri ale postului WXQY-27. Deşi puţin surprins, acceptase, ignorând ironiile colegului său mai vârstnic, Mark Sinclair. Era o experienţă pe care nu o mai încercase până atunci. Simţea că trebuie să facă lucrul acela. Abia când ajunsese la redacţie înţelesese de ce. Când dăduse ochii cu Irma. O putere magică îl atrăsese în această aventură, o forţă care-şi avea sălaşul într-un loc mai puţin catolic.

Irma avea nişte picioare interminabile şi un păr lung, blond (absolut natural, avea să constate câteva ore mai târziu), care îi cădea greu pe umeri. Dar ceea ce îl lăsase aproape fără grai în timpul emisiunii mai mult decât sânii ei obraznici erau ochii aceia adânci, imenşi.

Nu înţelesese niciodată sintagma asta: „ochi adânci”. I se păruse până atunci o licenţă poetică destul de nereuşită, o alăturare preţioasă de termeni, zămislită de imaginaţia săracă a vreunui frustrat sexual din Evul Mediu. Abia după această partidă erotică, în care se simţise efectiv „supt” în vâltoarea din privirea albăstrui-violetă a Irmei, înţelesese că uneori viaţa imita cu succes arta.

Nu mai ştia cu precizie care fusese tema discuţiei. Nici ce găsiseră de vorbit, timp de o oră şi jumătate. Îşi amintea vag că fusese înconjurat de chicotelile celorlalţi invitaţi, ceea ce l-a dus cu gândul la o prestaţie nu prea reuşită. Ceva succes, totuşi, repurtase, dacă se gândea că rămăsese nu mai ştia cum în studio, încercând să înoate împotriva curentului... din ochii realizatoarei fără prea mare succes, ce-i drept. Apoi, după ce îşi aruncaseră între ei multe cuvinte, cărora nu le mai ştia rostul ori sensul, se trezise îmbrăţişat cu patimă. Declicul se produsese instantaneu în mintea lui şi abia atunci devenise stăpân pe el. O urcase uşor pe masă, înlăturând cu un gest ferm toate microfoanele. Apoi îi dezgolise umerii cu o mişcare rapidă, dar delicată. Pe urmă, neîndrăznind să-şi dezlipească buzele de pe pielea ei catifelată, alunecase până ce i se afundă capul între coapsele tari şi fierbinţi. Dezmierdase cu înfrigurare bucăţica de dantelă care acoperea zulufii de culoarea grâului pârguit. Realizatoarea mirosea a primăvară şi a flori de câmp, o aromă crudă, de început de lume. Se gândi că aşa trebuie să fi mirosit şi Eva, înainte de păcat.

Irma îşi dăduse capul pe spate. Îl mângâiase cu delicateţe pe păr, apăsând când şi când cu putere, semn că anumite atingeri îi erau mai dragi decât altele.

Frank se ridică din nou, avid de a plonja în străfundul ochilor ei magnetizanţi. Femeia îl sărută cu pasiune, împletindu-şi limba cu cea a detectivului. Apoi începu să-i încercuiască buzele cu pricepere, jucându-se parcă cu conturul lor bine desenat. În acelaşi timp, mâinile îi deschideau, înfrigurate, nasturii cămăşii. Când reuşi să-l debaraseze de acel veşmânt, constată cu bucurie că nu se înşelase. Simţea sub mâinile ei avide carnea tare a bărbatului. Îşi plimbă în tihnă degetele peste muşchii fermi ai spatelui său. În continuare trasă cu unghiile linii fine de-a lungul fiecărui şarpe închipuit pe sub pielea invitatului ei.

Frank reuşise să o scape de sutienul stacojiu. Descoperi cu încântare faptul că acesta nu sporea cu nimic fermitatea „chiriaşilor”, fiind folosit, probabil, mai mult pentru efectul său coloristic. O ridică uşor, în timp ce ea îl încolăcise cu braţele pe după gât, lăsând impresia că tocmai se salvase dintr-un naufragiu. Înlătură şi ultima rămăşiţă a civilizaţiei ce rămăsese aninată de coapsele ei tari, poleite cu un strat delicat de bronz, amintind de aroma soarelui din Acapulco.

Mişcându-şi cu eleganţă degetele lungi şi nervoase, Irma îi deschise fermoarul pantalonilor, după ce-i scosese cu o mişcare repezită cureaua din piele neagră. Simţise cu plăcere ştanţa Olimpo, care se întâmpla să fie şi preferata ei în materie de pielărie.

Şi, pentru că de aici încolo nu mai era drum de întoarcere, Frank o întinse cu spatele pe masa capitonată, nelăsându-i timp de gândire, şi o pătrunse cu fermitate. Simţi instantaneu că momentul fusese bine ales, după lejeritatea cu care până şi calibrul său se lăsase „absorbit” de plăcuta ei intimitate.

Pentru Irma, plăcerea resimţită nu făcu decât să-i confirme ceea ce gândise în timpul emisiunii: în ciuda tuturor gafelor sale, detectivul era unul dintre eroii cei mai promiţători pe care îi întâlnise în cariera ei. Şi fusese o carieră presărată cu suficiente personalităţi cât să decoreze pereţii unei cabane de vânătoare din Aspen. Se simţea pe deplin răsfăţată. Trupul îi era cuprins de un val de căldură plăcut şi moleşitor, care îi urca din pântece spre creştetul capului şi se întorcea, victorios şi încrezător, la izvorul său.

Între cei doi amanţi de ocazie avea loc o cuplare delicată şi viguroasă în acelaşi timp şi niciunul nu dorea ca aceasta să înceteze prea curând. Asalturile cadenţate ale lui Frank erau purtate cu lentoarea unei reluări dintr-o transmisiune sportivă.

Pisicindu-se şi încercând să nu se desprindă din încleştare, Irma făcu o mişcare dibace: se întoarse cu spatele la Frank, îmbrăţişând cu extaz suprafaţa rece a mesei.

Fără să se oprească, Frank începuse să traseze cu mâinile cercuri pe crupa ce i se oferea cu neobrăzare, împinsă în sus şi în spate. Venea, sacadat, în întâmpinarea impulsurilor ei de rotire abia perceptibilă.

Într-un târziu, se deciseră să facă o pauză. Irma se îndreptă, rămânând întoarsă cu spatele şi, ridicându-şi bustul, îl cuprinse cu mâinile duse peste cap. Apoi îşi roti gâtul, în aşa fel încât să ajungă cu buzele în dreptul gurii lui.

Simţeau amândoi că momentul de supremă descărcare era din ce în ce mai aproape. Femeia presimţi că lui i-ar fi plăcut ca extazul final să-l prindă cu

privirea cufundat în ochii ei. Decise să facă un mic sacrificiu: îşi deschise pleoapele şi-l fixă, mulţumită, pe proaspătul ei amant.

Frank îi privea cu plăcere sânii care se ridicaseră pentru a putea fi mai uşor cuprinşi de mâinile lui, transformate în două guri hulpave. Hulpave ca şi dinţii ei mici şi sidefii, ce-i muşcau discret, dar constant, buza inferioară. În acel moment uită totul şi se afundă cu întreaga lui disperare în prăpastia ademenitoare a ochilor ei.

Aşa îi prinse valul care îi scutură minute bune. Parcă nici nu realizau ce li se întâmplase. Mai rămaseră aşa şi după ce „cutremurul" trecuse, gustându-şi fiecare plăcerea în linişte. Într-un târziu, pentru a-şi pregăti forţele în vederea un nou asalt de recucerire a înălţimilor abia atinse, cei doi se desprinseră şi se lungiră moleşiţi unul lângă celălalt. Se odihneau ca după o saună îndelungată, pe masa devenită altar păgân de jertfă al tuturor zeilor fertilităţii.

— Care a fost tema emisiunii, până la urmă? se decise detectivul să rupă tăcerea odihnitoare ce domnea în spaţiul capitonat.

— Ceva despre rolul femeii în lupta împotriva criminalităţii, răspunse Irma, cu un surâs enigmatic pe buze, ca smulsă de pe o păşune însorită.

— Şi? Am spus ceva stupid? se interesă Frank, temându-se parcă de răspunsul ce avea să urmeze.

— Nu tocmai, răspunse blonda, după o scurtă meditaţie. Acum, dacă stau şi mă gândesc bine, cred că ascultătorii au înţeles punctul tău de vedere.

— Şi care a fost „punctul meu de vedere", dacă nu te superi că te întreb? se arătă Frank uimit că avusese un aşa ceva.

— Că am cei mai frumoşi şi mai adânci ochi din câţi ai văzut în activitatea ta... că mult timp ai găsit stupidă sintagma „ochi adânci", până când ţi-au căzut cu tronc ai mei... că nu credeai ca o femeie să-ţi poată produce o asemenea emoţie cu simpla ei privire... că ai fi încântat dacă mi-ai arăta importanţa pe care o are femeia în meseria ta, chiar aici, pe masa asta, fie şi în timpul emisiunii... chestii de genul ăsta. Ce mai, nu te gândeai decât la cum să mi-o tragi, măgarule!

Frank îşi astupase demult faţa cu palmele, neîndrăznind să o privească pe Irma în ochi, în timp ce aceasta se străduia să-i amintească cu exactitate punctul de vedere respectiv. Apoi, după ce Irma tăcu, reuşi să-şi răsfire treptat degetele şi s-o privească din nou, cu o căutătură stânjenită, de copil prins în cămară, la borcanul cu dulceaţă.

— Toate astea le-am spus eu, în direct, în urechile a milioane de ascultători?

— Să nu exagerăm! încercă Irma să-l liniştească. Aş vrea eu să am o asemenea „audienţă" la bărbaţi ca lumea. De fapt păru ea să-şi reconsidere spusele, se poate să fi ajuns la o mare audienţa astă seară, performanţă pe care ţi-o datorez în mare măsură.

— Ce să spun! Mi-ai rămas şi datoare acum? se răsfăţă Frank, încercând să nu se gândească la modul în care va fi întâmpinat la sediul Diviziei Secrete.

— Păi... eu sper că nu, în cele din urmă.

— Aha, tot audienţa, bat-o vina! glumi Frank. Am auzit eu că un realizator de emisiuni ar face orice pentru ea, dar nu m-am gândit că o să se ajungă până aici.

— S-a depăşit de mult pragul acela, stai liniştit! Dar nu ăsta a fost, totuşi, motivul. De fapt, când te-am invitat, nu bănuiam nici pe departe ce o să se întâmple.

— Deci, ai avut un motiv, altul decât cel invocat, ca să mă inviţi la emisiune? se prefăcu supărat Frank Cooper.

Irma se răsuci pe burtă şi îl privi pe detectiv cu patimă şi seriozitate. Apoi, un zâmbet îi înflori discret în colţul buzelor.

— A fost o greşeală chiar atât de mare?

Biruit de această privire, bărbatul nu putu să continue micul său număr de actorie. Figura i se destinse într-un surâs melancolic.

— Dacă mă gândesc bine...

Apoi o apucă pofticios de mijloc, o aluzie că ar dori să reînceapă jocul de-a „cum s-a făcut omul om”.

Însă Irma îl îndepărtă cu o mişcare molatică, dându-i de înţeles că pauza încă nu se terminase.

— Bine, acceptă Frank situaţia. Spune-mi de ce m-ai invitat, de fapt!

— Auzisem de la prietenii mei din radio despre departamentul ăla al tău. Nu cel pe care l-ai declarat în seara asta, ci adevărata divizie în care lucrezi.

Primul impuls al lui Frank fu să îi înlăture respectivele supoziţii în legătură cu munca sa, dar privirea puţin încruntată şi vădit concentrată asupra discursului pe care o afişa Irma i se păru atât de covârşitor cuceritoare, încât i se făcu lehamite de destăinuiri prosteşti. Chiar dacă fata era greşit informată, oricum nu l-ar fi crezut. Realiza din nou acest lucru, de astă dată în timp util.

— Şi am vrut să-l cunosc pe unul dintre cei mai buni oameni de acolo, aşa că am luat legătura cu şeful vostru, Robert O’Neill...

— ...Care m-a recomandat pe mine?! se minună Frank, întrerupând-o.

Nu-i venea să creadă că şeful lui îi făcuse o asemenea bucurie, ştiute fiind relaţiile aproape conflictuale dintre ei. *Boss*-ul nu-l putea înghiţi pe detectiv pentru că era mult mai tânăr şi mai viguros decât el. În compensaţie, pentru a se răzbuna, se îndoia în permanenţă şi cu voce tare, de câte ori avea ocazia, de capacităţile intelectuale şi „detectivistice” ale necoptului partener al bătrânului Mark Sinclair.

— Da, admise Irma, cu o jumătate de voce. De fapt, la început mi l-a recomandat pe un oarecare Mark...

— ...Sinclair, o ajută Frank, văzând efortul fetei de a-şi aminti numele colegului său. Şi...

— Mi l-a arătat prin geamul biroului, făcu ea încurcată, i-am spus imediat, cu riscul de a-l nemulţumi, că aş prefera pe cineva mai tânăr şi... puţin mai curat, dacă înţelegi la ce mă refer.

— Ştiu, partenerul meu iubit nu prea se dă în vânt după hainele curate sau măcar nepătate cu numeroase feluri de mâncare. Dar, spune-mi, Marele Şef nu s-a oferit să-şi lustruiască chiar el blazonul în direct? Fără a mai pomeni de

aruncatul cu priviri îmbăloşate..., păru Frank să nu înţeleagă, totuşi, cum de ajunsese la radio printr-o asemenea filieră.

— Cum să nu! râse Irma, amar, amintindu-şi privirile îmbăloşate ale lui O'Neill. Şi nu mi-a fost uşor să-l fac să creadă că poziţia lui nu-i permite să se afişeze „on air". Şi că, mă rog, ceilalţi invitaţi sunt mai tineri decât el... În fine, câte nu i-am zis ca să-l conving de ceea ce doream eu. Până la urmă, ca să-l înduplec, a trebuit să accept în schimb o invitaţie la cină, pe care chiar s-ar putea s-o onorez într-o bună zi, când nu o să mai am încotro. Nu cred că va fi din cale-afară de neplăcută.

— Dacă îţi plac mumiile..., se bosumflă Frank, scuturat puţin de fiorii unei gelozii nejustificate, deşi bănuia că la mijloc putea fi şi vreo tactică femeiască. Dar, în cele din urmă vru el să scurteze discuţia, încercând să treacă mai repede la următoarea repriză erotică, pentru ce aveai nevoie de un detectiv?

— Două dintre cele mai bune prietene ale mele au dispărut în ultima lună, ăsta-i adevărul, se contesă realizatoarea de emisiuni dintr-o singură suflare, de parcă abia aştepta să răspundă la această întrebare. Nu reuşesc cu niciun chip să dau de urma lor.

După câteva clipe de reflexie, în care cântări vorbele Irmei, gândindu-se dacă este sau nu cazul să le dea crezare, el spuse:

— N-ai încercat să apelezi la serviciile unor detectivi particulari?

— În primul rând, una dintre amicele mele este de loc din Spania, iar cealaltă din Brazilia, aşa că mi-ar fi fost destul de greu. Numai când mă gândesc la cât m-ar fi costat asemenea demersuri şi mi se face părul măciucă.

— Ce-i drept, cheltuielile ar fi fost enorme.

— Dar nu e numai asta. Nu puteam avea încredere în indivizii mărginiţi care lucrează pentru asemenea agenţii, în afară. Aşa că am „abuzat" de meseria mea, pentru a intra în contact cu adevăraţii profesionişti din FBI. Iar tu eşti cel pe care l-am ales şi nu-mi pare deloc rău de asta, cu condiţia să nu mă refuzi. Sunt dispusă să plătesc cât va fi necesar în natură, deoarece nu mă lăfăi în bani, aşa cum poate ai crezut, se mai grăbi ea să completeze, văzând că Frank se înnegurase puţin la faţă. Apoi, considerând că nu îl ademenise îndeajuns, se hotărî să pluseze:

— În fond, ce ai de pierdut, Frank? Ţi-ar fi aşa de greu să petreci câteva zile cu mine în ţările respective? îşi ţuguie ea buzele, încercând să-l înduioşeze pe tânărul care părea extrem de nehotărât, deşi îi admira trupul cu o poftă de lup întipărită pe chip. Cu O'Neill aranjez eu delegaţia, fără niciun fel de probleme.

— Şi îi plăteşti tot în natură, rosti detectivul sub un impuls de moment, fără a gândi la vorbele care-i ieşeau din gură.

— Simţi neapărat nevoia să fi porc, acum, după ce m-ai avut?

— Nu asta e problema, răspunse Frank, îngândurat, de parcă nici n-ar fi sesizat afrontul Irmei. Nu cred că pot să pornesc într-o asemenea aventură de dragul unor „ochi adânci". Poziţia mea...

— Poziţiile tale făcu fata, toată numai un zâmbet nu sunt deloc rele. Iar de restul amănuntelor, privind chestiunile tehnice, după cum te-am încredinţat, mă voi ocupa eu.

Spunând acestea, se ridică şi îl încălecă pe Frank, care încă privea gânditor spre tavan.

— Şi încă nu ai cunoscut poziţia mea de paradă! spuse el, brusc înviorat, hotărându-se să lase pentru mai târziu povara unui refuz elegant, dar ferm.

Deocamdată, trebuia să se declare mulţumit cu datele pe care le avea. Şi cu trupul acela sublim de amazoană în călduri, gata să-l călărească din miez de noapte până-n zori.

A doua zi, la secţie, Frank fu întâmpinat de o linişte suspectă. Colegii săi îi aruncau priviri grele şi abia îi răspunseră la salutul de bună dimineaţa.

Detectivul se îndreptă nedumerit spre biroul lui, apucând în trecere cana de cafea, pregătită special pentru el, lângă filtru.

Nu poate fi chiar atât de rău, îşi zise Frank, dacă mi-au pregătit totuşi cafeaua, ca în fiecare zi. Voi trece eu şi peste asta.

Abia când ajunse în biroul său, îşi dădu seama ce se întâmplase. Pereţii îi fuseseră tapetaţi cu o mulţime de ochi, fie desenaţi, fie fotografiaţi. În acel moment, în difuzoarele secţiei începură să se audă întrebările care i se puseseră cu o seară înainte la radio şi răspunsurile sale, dacă puteau fi numite aşa. Instantaneu, de peste tot explodară râsete, fluierături şi chiote. Întreaga secţie devenise un infern, colegii lui aflându-se într-un moment de bună dispoziţie isterică.

Frank îşi dădu în fine seama de ce atmosfera fusese atât de încordată la intrarea lui: colegii se chinuiau din greu să nu izbucnească în râs. În acea clipă, în birou îşi făcu apariţia Geronimo, negriciosul ca un mexican, cu priviri şirete şi părul sclipind de briantină.

— Nu-i lua în seamă, Frank, sunt geloşi, asta-i singura explicaţie a atitudinii lor! Nevestele i-au bătut la cap întreaga noapte. Toate vor neapărat şi necondiţionat să-l cunoască pe „cuceritorul în direct”. Sunt extrem de geloşi cu toţii, dar acum lasă-i, că avem treabă!

— Noi? se miră Frank.

Nu-şi amintea să fi rezolvat vreodată un caz împreună cu italianul cel tuciuriu.

— Da! Ăl Bătrân ne-a încredinţat un caz special. Cică trebuie să-l găsim pe unu’... cum îi spunea... care a comis alăturarea „ochi adânci”... Cică ştii tu ceva de treaba asta.

De dincolo se auzi un alt val de râsete, semn că interfonul lui fusese pe poziţia „deschis” în tot acest timp.

— Duceţi-vă dracului, bă, neisprăviţilor! Dacă aţi şti voi ce-a urmat, n-aţi mai face pe deştepţii cu mine! se prefăcu Frank, supărat. Poate vă iau şi la bătaie, aşa, doar cât să nu vă mai ardă de glume pe seama mea.

— Ce-a urmat, colega? apăru şi Mark Sinclair în birou, muşcând dintr-un imens hamburger garnisit cu cartofi franţuzeşti.

Muştarul se scurgea cu generozitate pe pantalonii lui, de o culoare incertă, dar asta nu-l deranja defel pe bătrânul şi nereciclatul detectiv. Şi-a scos unul dintre ochii cei adânci şi ţi l-a făcut cadou, ca să ai şi tu un fetiş pentru zile negre? Ţine aici, că mi-a lăsat şi mie unul, cu altă ocazie!

Şi, zicând acestea, aruncă surprinzător de repede ceva înspre Frank. Acesta, cu reflexele impecabile pe care le avea şi care stârneau adesea invidia colegilor săi, prinse obiectul, fără să gândească. Îndată simţi că e rotund şi alunecos. Când îl privi cu atenţie, constată cu oroare că nu era altceva decât un ochi de sticlă, pe care cineva scrisese cu marker-ul roşu sintagma „foarte adânc”. Şi iarăşi se auziră fluierături şi râsete necontrolate. Supliciul părea să nu se mai termine niciodată.

— Bine, bine! se dădu Frank învins. Puţin mai târziu trece să mă invite la masă. O să vedem atunci cine râde mai bine. Acum putem depăşi momentul de veselie generală? Poate mai rezolvaţi şi voi câte un caz între timp. M-am săturat să le tot lămuresc singur pe toate, mai ales acum, când am ajuns şi vedetă de talk-show. S-ar putea să vă cam las singuri pe viitor. Mă voi ocupa mai mult cu teoretizarea conceptului de investigaţie şi de PR, dacă înţelegeţi la ce mă refer. Astea sunt cerinţele actuale, fie că vă convine sau nu.

Încet, încet, spiritele începeau să se potolească. Se mai auzea, din când în când, câte un chicotit îndepărtat, pe care Frank nu putea să nu-l pună în legătură cu prestaţia lui penibilă din seara precedentă. Nu se aşeză însă bine la birou, că Mark îşi făcu din nou apariţia. De data asta, părea ceva mai serios, dacă nu era cumva doar atenţia cu care se străduia să înghită ultima bucată, imensă, dintr-un burrito.

— Ne cheamă şefu’ ăl mare! reuşi el să îngaime aproape sufocat de îmbucătură.

— De ce? se prefăcu Frank mirat. E rândul lui să mă ia peste picior?

— Poate că da, poate că nu, aprecie bătrânul, lapidar. Oricum, nu ne putem eschiva sub pretextul unei scuze de rutină. Şi-apoi, poate ne dă un caz mai palpitant, că în ultima vreme am cam început să fac păianjeni pe creier.

— Mie îmi pari destul de sprinţar, îl ironiză tânărul detectiv. Mai ales când e să-ţi baţi joc de bunul tău amic, mai june şi mult mai frumos ca tine...

Robert O’Neill, poreclit „Ăl Bătrân”, „Bătrânul Dinozaur”, „Excelenţa” sau „Marele Şef”, îi aştepta calm în biroul lui, în care numai mobilierul costa mai mult decât locuinţele lui Mark şi Frank la un loc. Era îmbrăcat ca de obicei, ca şi cum tocmai s-ar fi întors de la o ceremonie unde i se acordase rangul de Cavaler al Coroanei. Nu conta al cărei coroane. Costumul negru, la trei rânduri, impecabil călcat, etala, în buzunarul de la piept al hainei, colţul unei batiste de culoarea omătului (în ton cu floarea albă de la butonieră, un trandafir pitic, de origine chinezească ori japoneză).

Când cei doi detectivi intrară, Robert se străduia să dea un ultim retuş unghiilor sale proaspăt lăcuite. Tocmai se întorsese de la manichiurista lui

preferată, o fetişcană zurlie, de vreo nouăsprezece ani, care adora meşteşugul bătrânului în... lustruitul unor locuri mai intime. Primele vorbe îi ieşiră din gură aproape ca unui ventriloc, şeful neîncetând vreo clipă să-şi admire manichiura.

— Avem un caz interesant. Colegii noştri din FBI nu reuşesc deloc să-i dea de cap, ceea ce n-ar fi tocmai o noutate nici pentru ei, nici pentru noi. Mai mult, prietenul meu, primarul, m-a rugat în mod expres să-l ajut în această spinoasă şi delicată problemă. Se teme să nu se stârnească panica printre cetăţenii cu drept de vot care alcătuiesc „oraşul ce nu doarme niciodată”, dacă înţelegeţi încotro bat.

— Da, Excelenţă, suntem pe fază! sări Frank de la locul său. Dezvoltaţi subiectul, cu aceeaşi precizie şi delicateţe ca şi până acum!

— Ia te uită! Micul Casanova în mizerie! îl pironi Robert cu privirea, de parcă abia atunci ar fi aflat despre faptul că respirau aerul aceleiaşi încăperi. Erai şi tu pe-aici, stimabile Ochi Magic? Felicitări, ai făcut de râs întreaga divizie, şi asta în direct, la o oră de maximă audienţă! Ar trebui să primeşti o sancţiune drastică.

— Dar, Excelenţă, n-am pomenit absolut nimic despre divizia noastră cea secretă, încercă Frank să se apere. Nu îmi puteţi pune în cârcă aşa ceva.

— Orişicât! încheie Robert subiectul. Să trecem peste asta şi să intrăm în problemă. Recent, au fost găsite mai multe schelete, dintre care trei numai în metropola New York. Ciudăţenia constă în faptul că trupurile de la care provin ele nu au ajuns în acest stadiu din cauza trecerii nemiloase a timpului.

— Adică? vru Mark să înţeleagă.

— Adică, adică... făcu Robert, exasperat. Ce mama dracului, trebuie să vă dau mură în gură tot timpul? Mai judecaţi şi singuri! Uite că am fost cuprins de enervare şi mi s-a congestionat puţin figura... mai spuse el, privindu-se impacientat în oglinda imensă care se găsea în stânga fotoliului său. Şi numai de riduri suplimentare nu aveam eu nevoie acum, adăugă, palpându-şi îngrijorat obrajii.

Ce-i drept, O’Neill se bucura de un ten foarte neted pentru vârsta pe care se presupunea că o are. Îşi masă puţin ridurile uşoare din jurul ochilor. Apoi îşi trecu mâna, într-un gest devenit reflex, peste craniul său cu desăvârşire pleşuv.

— Adică, scheletele sunt „proaspete”, catadicsi el să-şi lămurească subalternii, în cele din urmă. Carnea nu a putrezit pe ele, ci a fost îndepărtată ca la fileurile pentru grătar sau şniţel, cum preferaţi. Cât e ceasul? schimbă el subiectul dintr-o dată.

Era cât se poate de evident că discuţia îi cam provocase greaţă.

— Mai e puţin timp până când mă voi întâlni cu Irma, fenomenala femeie care a trebuit să suporte avansurile barbare şi grosolane ale acestui Don Juan de Bronx. Don Juan în mizerie, fără îndoială, adăugă, fixându-l pe Frank.

Privirile lui l-ar fi topit pe loc, dacă ar fi fost dotate cu capacitatea de a emite căldură sau raze laser.

— Cineva trebuie să spele onoarea faimoasei Divizii Secrete a FBI, completă el, făcându-le un semn discret să părăsească încăperea.

Când Mark era pe punctul de a ieşi, iar Frank se afla deja departe, Robert găsi necesar să mai arunce câteva cuvinte:

— Să nu uit! Ia legătura cu macaronarul ăla de la vecini... Lambertuccio Frescobaldi, parcă aşa îl cheamă.

CAPITOLUL 2

În sediul oficial al FBI domnea o agitaţie mult mai mare decât în divizia lor, care avea măcar avantajul că metodele şi căile de rezolvare a unui caz nu interesau, atâta timp cât rezultatul era cel scontat. Şi asta pentru că la baza bunei funcţionări a specialului departament stătea principiul „scopul scuză întotdeauna mijloacele”. Dincoace, însă, te izbea de la început costumaţia uniformă şi tristă a celor care mişunau prin clădire. Cea mai mare bucurie a celor doi, la înfiinţarea Diviziei Secrete, fusese fără doar şi poate evadarea din morga aceea stupidă a oamenilor legii.

Lambertuccio Frescobaldi, în ciuda rezonanţei medievale a numelui său, nu arăta deloc ca un om prerenascentist. Mai curând, aducea cu un şobolan din acea perioadă, gras şi posibil purtător al virusului ciumei. Era scund şi rotunjor, având un început de chelie şi o voce spartă, dar vioaie ca a unui trombon. De obicei, privirile lui îşi cercetau interlocutorul cu viclenie, rotindu-se în acelaşi timp în toate părţile, de parcă Frescobaldi era în permanenţă înspăimântat de o primejdie ce ar fi putut să-i dea târcoale.

Se cunoşteau de ceva timp, de când preluaseră un alt caz de la el, tot la rugămintea primarului. Deşi ar fi avut toate motivele să fie foarte deranjat de această neîncredere a superiorilor săi, Tucci, cum îi spuneau mai toţi colegii, nu dăduse niciodată vreo dovadă de rea-voinţă. Îşi formase, de altfel, o convingere intimă, care îi permitea să abordeze asemenea evenimente cu detaşare. Cei doi detectivi, chiar dacă îl considerau destul de simpatic, nu se străduiseră niciodată să-i infirme temerile, lăsându-l mereu în ceaţă.

— Iarăşi aveţi informaţii secrete şi nu vreţi să mi le puneţi la dispoziţie! le reproşă Lambertuccio Frescobaldi, când cei doi îl rugară să le prezinte toate elementele pe care le deţinea în acel moment.

— Ce să facem, Tucci, parcă nu ştii şi tu cum funcţionează sistemul..., încercă Frank să accepte supoziţia dolofanului.

— Cunosc. Este şi motivul pentru care conaţionalii mei au fondat Mafia: ca să nu fie prinşi în malaxorul ăsta.

— Da, Tucci, ştim povestea vieţii tale, făcu Mark, mimând exasperarea. Ne-ai mai spus-o de nenumărate ori, aşa că nu e cazul să ne reîmprospătezi memoria. Ştim totul pe dinafară.

— Asta pentru că, de nenumărate ori, aţi venit, mi-aţi suflat cazurile cele mai interesante şi le-aţi rezolvat, în loc să-mi daţi informaţiile secrete pe care le deţineaţi şi să mă lăsaţi să-mi fac treaba până la capăt. Sau, poate, vă închipuiţi că mie mi-ar prinde rău nişte prime babane, aşa cum sunt cele cu care vă îngrăşaţi voi?

— Uite care-i treaba, încercă Frank să-l calmeze, îţi promitem că acest caz îl vom rezolva împreună! Pe cât posibil, bineînţeles. Ei, ce zici?

Tânărul agent îi făcu un semn discret cu cotul colegului său, care era pe punctul de a se împotrivi acestei neaşteptate propuneri. Îi era greu să se înhame la o treabă ca asta.

— Numai spune-ne mai repede despre ce-i vorba! adăugă Cooper, prefăcându-se din cale-afară de grăbit.

Convins de propunere sau doar împăcat cu situaţia, Frescobaldi începu să le expună faptele, în stilul lui caracteristic. Povestea exaltat toate amănuntele, de parcă le-ar fi servit celor doi colegi doar ca să amâne misteriosul final cunoscut numai de el.

— E vorba de cinci schelete, până în momentul de faţă. Trei în New York, toate găsite în Manhattan, pe diverse străzi, unul în Statul Ontario şi ultimul în Utah. O asemănare ciudată la toate: carnea a fost desprinsă de pe ele ca la o dezosare, iar creierul a fost extras din craniu. De altfel, toate ţestele erau despicate cu acelaşi instrument şi în aceeaşi manieră de mare precizie.

— Putem vedea scheletele?

— Bineînţeles, vă conduc, dragi parteneri.

Plecaseră spre sala aceea pe care Mark o ura din tot sufletul. I se făcea rău doar când vedea uşa de la intrare. În viaţa lui participase la câteva războaie, mai mult sau mai puţin americane, apoi avusese ocazia să vadă, în decursul anilor de meserie, toate felurile posibile de moarte. Dar gândul că o persoană scormoneşte în trupul cadavrelor, cu sânge rece, ba chiar cu pasiune, îi provoca în continuare spaimă şi greaţă, sentiment amestecat căruia nu-i putuse inventa o denumire exactă. De data asta, însă, misiunea lui părea ceva mai uşoară. Trei schelete nu sunt la fel de respingătoare precum nişte trupuri cărnoase aflate într-o oarecare stare de putrefacţie, pe care cineva le-a ciopârţit cu ferăstrăul ori alte instrumente chirurgicale.

Ajunseră în încăperea în care se afla morga propriu-zisă, unde respectivele osaturi erau expuse, aşteptând parcă o reexaminare, pe măsuţele de profil.

— Ia te uită, şefu’! glumi Frank, cunoscând problemele în materie de medicina legală ale colegului său. Avem de-a face cu esenţe! Niciun pic de material degradant, doar pilonii au mai rămas...

— Toate trei scheletele aparţin unor femei de rasă caucaziană, cu vârste cuprinse între 18 şi 20 de ani, se auzi din spatele lor o voce neaşteptat de plăcută pentru locaţia cu pricina.

Se întoarseră surprinşi toţi trei şi avură bucuria de a zări o roşcată minionă, cu un accentuat aer intelectual, datorat în special ochelarilor cu ramă groasă şi neagră pe care îi purta. Părul, parcă în flăcări, îl avea prins într-un coc simplu, deşi firul părea foarte gros şi rebel. De sub halatul deschis se iveau două picioare perfect formate, dar ascunse de o fustă sobră, închisă la culoare, care se întindea până aproape de genunchi. Prin cămaşa albă, cei trei ghiciră o pereche de sâni bine susţinuţi, de mărime potrivită şi consistenţă aşişderea.

— Dr. Melville, se recomandă roşcata, uitându-se la ei pe deasupra ochelarilor şi prefăcându-se a nu observa privirile hulpave ale intruşilor ce-i violau la propriu intimitatea trupului.

— Da’ unde-i moşulică ăla beţiv, cum îl chema... — încercă Mark să-şi amintească de vremea când lucra şi el cu cei din respectiva morgă.

— Vă referiţi la Dr. Miller, probabil, încercă roşcata să-l ajute pe bătrân. Nick Miller.

— Aşa! se bucură maestrul. Moş Nick 90%. Asta era concentraţia de alcool preferată pe care o consuma Miller pentru a-şi face treaba cum se cuvine. Spunea că-i doar o superstiţie, dar nu avea curajul să coboare sub această concentraţie alcoolică pentru nimic în lume.

— De vreo săptămână se află la o cură de dezalcoolizare, îl lămuri Dr. Melville, neputându-se opri să-l iscodească pe tânărul aflat lângă cei doi grăsuni cu o privire mai mult decât semnificativă.

— Bun, suficient cu amintirile! se hotărî Mark să pună capăt acelei discuţii sterile. Ce ne mai poţi spune despre obiectele astea de muzeu?

— Nu mare lucru. Scheletele erau complet curăţate de carne când au fost aduse în laborator. Au fost găsite după câteva zile bune de la... dezosare.

— N-ar putea fi opera unor şobolani înfometaţi? vru Frank să se asigure, mai mult pentru a avea ocazia de a se apropia suficient de doctoriţă, pentru a o adulmeca. În ciuda aşteptărilor sale, simţi aroma unui parfum delicat, amestecat cu mirosul de cloroform din încăpere, care nu-i provocă nicio senzaţie de vomă.

— Poate, dar numai tuşa finală, spuse cea întrebată, lăsându-se adulmecată cu plăcere de acel Apollo, cu care şi-ar fi dorit nişte analize mai amănunţite. Având în vedere diferenţa mică dintre data morţii şi depistarea scheletelor, maximum zece zile, pentru cel mai vechi dintre ele, singura explicaţie plauzibilă o constituie acţiunea voluntară a unei persoane pricepute la chirurgie. O altă explicaţie ar fi ca leşurile să fi fost aruncate la peştii piranha şi apoi duse la ghenă.

— Dar cauza morţii a putut fi stabilită?

— Bineînţeles, însă nici aici nimic nu e foarte sigur.

Femeia se îndreptă spre unul dintre cadavre şi apucă ceea ce părea să fi fost un craniu, mai precis o jumătate de craniu descărnat.

— Ia te uite, frate, se scârbi din nou Frescobaldi, au avariat şi hârca!

— Vai, dar ce limbaj pitoresc aveţi, domnule agent FBI! îl ironiză Frank, cu un rictus de dispreţ întipărit pe buze.

— Priviţi aici! interveni frumoasa adeptă a lui Hipocrate, arătându-le un loc anume pe craniu, înainte de a fi crăpată, ţeasta a fost lovită în acest loc cu un obiect ascuţit, care a produs un orificiu. Ar putea fi vorba despre un stilet sau despre o altă armă asemănătoare, foarte ascuţită, dacă observăm laturile perfecte ale spărturii. Cred că aceasta a fost lovitura cauzatoare de moarte. E tot ceea ce pot susţine, cel puţin deocamdată.

— Aveţi şi rapoartele pentru celelalte două cadavre descoperite, cele din Ontario şi Utah?

— Sunt absolut identice, şi ca mod de operare, şi ca diagnostic.

Cei trei se priviră şi hotărâră că aflaseră tot ceea ce era de aflat pentru faza în care se găseau.

Aşadar, îşi luară rămas bun de la doctoriţă şi se îndreptară spre ieşire. Doar Frank se scuză că a uitat s-o întrebe ceva şi se întoarse. Mark şi Frescobaldi se îndreptau în acest timp spre parcare.

— Cine a găsit leşurile? întrebă Mark, imediat ce ieşi din morgă, în timp ce încerca să-şi împrospăteze plămânii cu aerul de afară.

— De fiecare dată, cei de la salubritate.

— Ai vorbit cu ei, cu locatarii din blocurile învecinate, cu clienţii fideli ai barurilor din preajmă?

— Ce dracu’, doar nu crezi că am aşteptat să vii tu ca să-mi dai indicaţiile astea!? Bineînţeles că am vorbit. Nimeni nu a văzut nimic deosebit şi asta m-a intrigat mai mult decât îţi poţi tu imagina, chiar dacă ne aflăm într-un oraş ca New York.

— Hai, nu te ambala! Întrebam şi eu, aşa... În concluzie, avem destule elemente ca să presupunem că este vorba despre crime în serie, probabil săvârşite de o sectă sau ceva asemănător. În orice caz, asasinatele seamănă teribil cu un sacrificiu.

— Am mai avut eu nebunii dintr-astea în trecut, prinse Frescobaldi ideea din zbor, dar făptuitorii erau doar nişte amărâţi de amatori. Satanişti de duzină, homosexuali etc. Nu ştiau nici măcar să-şi acopere urmele. Spun asta, referindu-mă la *modus operandi*. Dacă luăm în calcul aspectul terifiant al absenţei cărnii de pe oase, datele problemei se schimbă.

— Ai mai întâlnit ceva similar până acum?

— Nu, şi nici n-am auzit asemenea grozăvie. Dar cinci cazuri, câte avem noi acum de elucidat, nu sunt deloc puţine. Pot constitui chiar un tipar.

— Nu asta-i problema, zise bătrânul detectiv. Tiparul îl avem, să zicem, însă ar fi interesant de aflat de când a apărut această mână criminală pe firmament şi dacă nu s-au mai întâmplat şi aiurea asemenea cazuri. Nu poţi şti niciodată de unde sare iepurele.

Între timp, îşi făcu apariţia şi Frank, zorindu-se să urce în maşină, în speranţa că nu i se vor cere amănunte în legătură cu discuţia purtată cu Dr.... Mengele. Dacă Mark nu era curios, fiindcă bănuia cam ce se petrecuse, Frescobaldi se arătă foarte interesat de noi amănunte:

— Ce ţi-ai amintit, de te-ai întors? Ai uitat s-o întrebi ceva important?

— Da, să-i cer numărul de telefon şi să mă trec pe lista ei de priorităţi, răspunse sec detectivul, încercând să-şi aranjeze puţin părul răvăşit, probabil de la viteza cu care se îndreptase spre maşină. Probabil.

Îl expediară pe Frescobaldi să răscolească prin arhive, în încercarea de a afla dacă se mai semnalaseră vreodată cazuri similare, iar ei se întoarseră la sediul diviziei, pentru a mai stabili unele contacte.

— Crezi că putem găsi ceva identic pe alte pământuri barbare? întrebă Frank, începând să înţeleagă cam ce încerca să afle partenerul lui.

— Nu poţi şti niciodată. Dacă, într-adevăr, este vorba despre vreun cult, ritual sau chestii d-astea, e posibil, chiar probabil, să existe şi alţi descreieraţi în lumea largă. Nu e musai să fie vorba despre acelaşi făptaş, nici despre evenimente contemporane. Dar dacă aflăm un obicei asemănător, un caz apropiat, asta ne poate ajuta în stabilirea tipologiei criminalului sau a criminalilor.

— Tu n-ai întâlnit nimic similar, în cariera ta?

— Sincer? Nici măcar apropiat, consimţi Mark Sinclair. Au fost descoperite nişte schelete, acum câţiva ani, în mai multe locuri. Să tot fie vreo treizeci de ani de-atunci. Dar acelea erau îngropate şi nu s-a putut stabili decât modalitatea morţii, spuse Mark, apoi căzu pe gânduri.

Frank sesiză ezitarea bătrânului şi crezu că înţelege motivul.

— Erau tot fete tinere lovite-n ţeastă?

— Exact! îşi aminti bătrânul. Cred că avem un fir care s-ar putea lega. Din păcate, atunci nu au reuşit să găsească vreun vinovat.

Se apropiau de secţie şi amândoi erau extrem de îngânduraţi. Doar că, în timp ce Mark încerca să-şi amintească mai exact în ce perioadă se petrecuse descoperirea scheletelor cu găuri în cap, Frank se străduia să-şi imagineze cum avea să decurgă următoarea lui întâlnire cu Dr. Melville Connie. Îşi notase numărul ei de mobil în grabă, cu pixul, pe o bucată de hârtie, în timp ce femeia încerca să-l muşte pătimaş de urechea dreaptă. Nu era vorba, apucase şi el să-i palpeze fesele, pentru a se convinge că frigul din camera mortuară i le păstrase ferme, dar nu şi reci. Şi nu se înşelase câtuşi de puţin.

Lambertuccio Frescobaldi găsise cazuri asemănătoare în patru etape distincte, primele dintre ele datând de peste o sută de ani, când se descoperiseră două cadavre fără carne, în timp ce se construia o cale ferată prin preerie. Alte două apăruseră în Alaska, pe vremea febrei aurului. În niciunul dintre cazuri, ancheta nu ajunsese la vreun rezultat, iar acestea fuseseră clasate. La o distanţă de un sfert de veac, alte schelete suspecte fuseseră găsite în New Mexico şi în Florida, dar tot fără explicaţii şi fără făptaş.

— E mai ciudat decât ne-am fi aşteptat noi! conchise Mark. Pare puţin probabil să fie vorba despre o singură persoană.

— Doar dacă nu cumva avem de-a face cu o sosie a nemuritorul MacLeod care, de fapt, nu taie capete, la fel ca Paul Adrian[1], ci doar le perforează, adăugă Frank, din ce în ce mai vesel.

Mai erau doar câteva ore până când avea să ia cina cu interesanta doctoriţă şi asta îi provoca o stare aparte.

— Nici noi n-am stat degeaba, spuse Mark, văzând că Frescobaldi începuse să se umfle în pene de când venise cu veştile de la arhivă. Am descoperit ciudăţenii similare în cel puţin patru ţări europene.

— Da? se miră Frank. Am reuşit noi aşa ceva?

— Da. Chiar dacă tu nu erai pe fază, eu am apucat să iau legătura cu un prieten de la Interpol, care mi-a semnalat cazuri similare.

— În Spania avem ceva?

— Două la Barcelona, confirmă Mark deîndată. Unul descoperit chiar săptămâna trecută. Cald, cum s-ar spune.

Lui Frank îi zbură gândul la seara de dinainte, petrecută în compania realizatoarei de emisiuni radio, şi la propunerea respectivei. Din păcate,

[1] Nota Editurii electronice Equinox: vezi filmul *Nemuritorul* cu Adrian Paul în rolul principal.

intervenise ceva. Oricât de mult i-ar fi plăcut Irma, Connie reprezenta o noutate ca atare, o provocare mult mai incitantă. „Două sute de fotomodele cu care te-ai culcat nu valorează cât vânzătoarea de la chioşcul de ziare, pe care urmează s-o testezi!”, obişnuia Frank să spună, când colegii nu-i înţelegeau uşurinţa de a renunţa la nişte femei superbe, în favoarea altora mai puţin reuşite.

— Crezi că e rost de „transatlantic”, şefu’?

— Mi-e greu să spun, deocamdată. Chiar dacă se dovedeşte că asasinatele sunt aidoma, de ce am cerceta mai întâi aiurea? Mai bine să încercăm să aflăm mai multe de pe continentul pe care ne-am născut.

— Dar dacă îi încolţim pe criminali din toate părţile, n-ar fi mai bine?

— Adică... ce vrei să spui?

— Să începem cercetarea, simultan, pe două continente. Pentru început, mă sacrific şi mă deplasez eu în Spania. Asasinatul de acolo este ultimul omor, în ordine cronologică, dacă am înţeles bine.

— În această situaţie, ar fi cazul să vorbim cu Ăl Bătrân. După aceea, poţi să dai o tură prin peninsula iberică.

— Voi avea plăcerea să merg şi eu? întrebă Frescobaldi, destul de încântat.

— Doar în visele tale cele mai frumoase, dragule! Doar în visele tale, răspunseră amândoi detectivii „secreţi” în acelaşi timp.

— Tu ai să verifici pe aici, prin ograda noastră, încheie Mark discuţia în mod brutal. Aşa se uceniceşte în meseria asta blestemată.

Italianul rămase consternat, însă se strădui să nu-şi demaşte întristarea care-l copleşise pe de-a întregul. Visase dintotdeauna să ancheteze un caz din altă ţară, cu predilecţie una exotică. Cu toate acestea, concediile petrecute în astfel de locuri i se păruseră foarte plictisitoare. Astfel reuşise să înţeleagă că exoticul fără aventură însemna doar ceva mai mult decât o casetă promoţională oferită cu mărinimie de agenţiile de voiaj. Iar cum un concediu cu mult prea-iubita lui soţie, Laura, care tocmai sărbătorise zilele trecute depăşirea primei sute de kilograme, îi cam tăia pofta de palmieri hawaieni, nu avu altceva de făcut decât să bată în retragere şi să-şi amintească de faptul că are de hrănit patru copii. Plus pe nevastă-sa.

În cele din urmă, Frank se hotărî să-i telefoneze Irmei. Nu era un individ superstiţios, dar prea se întâmplaseră toate deodată, ca să nu încerce să profite de momentul oportun.

— Alo, eu sunt, draga mea, Frank cel împiedicat!

— Vai, ce bucurie! Să ştii că s-au stârnit discuţii aprinse aici, după emisiunea noastră de ieri. Colegele mele spun că nu au mai auzit pe cineva atât de pasional şi de indiferent la părerile celor din jur, precum ai fost tu.

— Da, ceva similar mi s-a întâmplat şi mie la birou. Mă rog, mai mult sau mai puţin admirativ. Spune-mi, o să cinezi astăzi cu boşorogul meu de şef?

— Nici vorbă, dragule! Dar de ce mă întrebi, eşti cumva gelos?

Detectivului i se încreţi pielea de pe mâini şi de pe picioare. Ura acest gen de tachinări din cale-afară. Prima reacţie fu să-i dea Irmei un răspuns usturător care s-o pună la punct, pentru a evita discuţii asemănătoare pe viitor. Îşi aminti, însă, că avea ceva treabă cu blonda şi nu era momentul potrivit pentru discuţii în contradictoriu.

— Teribil de gelos! răspunse el, încercând să-şi tempereze o senzaţie neplăcută, asociată cu genul acela de minciuni. Un asemenea contracandidat... Totuşi, mi-aş putea înfrâna gelozia de care mă bănuieşti, având în vedere că mi s-a deschis o portiţă spre Spania. Amorezul tău poate determina plecarea mea spre ţara ucigaşilor de tauri.

— Asta e cu totul altceva, se bucură Irma la auzul veştii. Fii sigur că nu o să fie nicio problemă, dacă-mi soliciţi sprijinul, aşa cum am înţeles eu din vorbele tale... Unde mai pui că ne putem întâlni ceva mai târziu...

Frank era mulţumit de rezultat şi se pregătea să închidă. Simţea, totuşi, un gând nelămurit dându-i târcoale.

— Încă ceva, sublimo! Unde anume era localizată prietena ta din Spania?

— La Barcelona. Da’ de ce?

— Aşa... Întrebam şi eu. Şi cam ce vârstă avea?

— Nouăsprezece ani, răspunse din ce în ce mai nelămurită realizatoarea de succes. Ai vreun fir?

— Nu cred, eram doar curios. Mă gândeam... ce mă voi face dacă o întâlnesc şi e la fel de frumoasă ca tine, încercă Frank să-i alunge eventualele gânduri negre.

— Asta să fie problema! Ce, n-ai auzit de *ménage à trois*?

CAPITOLUL 3

Claude trăise ultimele luni ca într-un vârtej. Nu crezuse vreodată că va ajunge la asemenea experienţe. El, care era un simplu bucătar. Cel mai bun din lume, de acord, totuşi un bucătar, în cele din urmă. Când înţelesese că marele secret nu era faptul că se folosea carne de om în general tinere sub 20 de ani, ci modul în care trebuia pregătită carnea pentru a ajunge o delicatesă, simţise că i se prăbuşeşte cerul în cap. Primul impuls fusese acela de a respinge oferta, chiar şi cu riscul de a-şi pierde viaţa. Dar în acea lungă noapte care a urmat citirii cărţii, a trecut prin mai multe stări contradictorii decât în întreaga lui viaţă. Apoi, spre dimineaţă, lucrurile s-au mai limpezit, oarecum.

Avea 35 de ani. *Nel mezzo del cammin di nostra vita*, cum spunea Dante. Reuşise să atingă o perfecţiune nemaiîntâlnită, cel puţin la acea vârstă, în singurul domeniu care îl fascina. Acum i se oferise ocazia să ajungă la supremul rafinament. Prepara mâncăruri după o legendară carte de reţete păstrată de-a lungul a mii de ani, venită din locurile magice ale stepelor asiatice, o dată cu primele popoare migratoare. Secretele fuseseră păstrate cu grijă, din generaţie în generaţie, de aristocraţia maghiară. Şi, în întâmpinarea acestui miracol, el venea cu procese de conştiinţă? Unei asemenea şanse să-i dea Claude cu piciorul, într-un mod atât de... meschin? Oare Napoleon, idolul lui, ar fi făcut la fel? Una peste alta, decizia i se lămurise o dată cu primii zori.

Acceptase!

Crezuse că o să-i vină foarte greu să fie şi bucătar şi măcelar nu putea suporta cuvântul „asasin” — însă lucrurile n-au stat tocmai aşa. Bucătarul se străduia să facă abstracţie de orice gând cu privire la deosebirea dintre un peşte, spre exemplu, şi o tânără fată. Încerca să privească totul prin prisma unei relaţii bucătar - materie primă.

Fata trebuia ucisă exact în momentul în care avea orgasm, apoi preparată de urgenţă, cât timp carnea îi rămânea înfiorată de ciudatele reacţii chimice provocate de extaz. Cu prima îi fusese extrem de greu. Probabil fiindcă era un exemplar uimitor de frumos şi... apetisant. Cartea nu cerea asta în mod expres, însă „clienţii” erau convinşi că frumuseţea „vânatului” este hotărâtoare în ceea ce priveşte suculenţa şi aroma „specialităţilor” rezultate.

Treptat, înţelesese pe pielea lui efectele provocate asupra cărnii de experienţele senzoriale. În vârtejul în care intrase, nu mai reuşea să deosebească procesul „vânătorii” de cel al „preparării”. Toate veneau spre el, îl copleşeau, într-o senzaţie de excitare continuă. Ca şi cum ar fi fost mereu sub efectul unui drog puternic.

Distanţele deja nu mai contau pentru Claude. Circula, pentru a satisface poftele diverşilor clienţi, în toate cele patru zări ale lumii. Cunoştea prin intermediul „clubului” femei superbe şi chiar începuse să i se pară firească, ba chiar necesară, desăvârşirea orgasmului prin moartea partenerei. Ajunsese să considere că o parte din efectul acestei combinaţii avea influenţe psihice şi asupra lui.

Îşi aminti de ultima săptămână, şi anume cea petrecută la Barcelona. Primele impresii lăsate de extraordinara arhitectură a oraşului, apoi seara la recepţia organizată de club la malul mării când degustase vin fin de Xeres, în timp ce se bălăcea în apele sărate ale Mediteranei, privind la fetele care dansau bucuroase printre umbreluţele de pe plajă.

Printre membrii clubului nu puteai găsi vreo figură mai de Doamne-ajută. Dieta urmată, chiar dacă foarte rar, lăsase urme adânci asupra aspectului acestora. Unde mai pui că niciunul nu avea sub 60 de ani.

Erau acolo nume pe care nici măcar nu reuşea să le citească darămite să le pronunţe, o veche aristocraţie decrepită, indivizi care păreau să fi murit demult, fără lumină în ochi şi fără reacţii în trupurile lor puhave. În schimb, aveau bani şi pofte. Mulţi bani şi multe pofte... Iar femeile roiau în jurul lor, ca fluturii pe lângă becuri. Trupuri superbe, pe care el învăţase deja să le aprecieze şi în alt mod, combinând „dezbrăcarea” din priviri cu „tranşarea” din priviri.

Claude era, oricum, un bărbat frumos şi puternic. Fiind destul de tânăr, femeile veneau instinctiv spre el, în nopţile îmbătate de miresme şi luminate feeric de lună. Simţurile lor, zgândărite de băutura consumată şi de muzică, le impuneau acuplarea sălbatică. El trebuia doar să aleagă, una, două sau trei.

În ultima seară, atenţia îi fuseseră atrasă de o tânără superbă, cu ochi migdalaţi şi părul negru, tuns foarte scurt. Era, probabil, vreun fotomodel. Ochii lui de expert îşi plimbaseră privirile pe linia prelungă a picioarelor, cu muşchii bine întinşi şi subţiri, cu crupa fermă şi rotundă.

O invitase la dans şi începuse să o mângâie pe spatele gol. Ghicise fiecare fibră a muşchilor dorsali şerpuindu-i printre degete în ritmul dansului pasional un tango celebru, ameţindu-i simţurile mai mult decât ar fi putut-o face oricare drog din lume. Intraseră apoi, dansând, în mare. După ce ultimele acorduri ale cântecului se stinseseră, îi desfăcuse nodul de la ceafă, care îi ţinea rochia. Lăsase materialul vaporos să alunece în apă, în timp ce o sărutase şi o muşcase încet de gât.

Tânăra nu spusese nimic. Îşi dăduse doar capul pe spate, înfiorată, şi se lăsase în voia simţurilor, mângâiată între coapse de valurile mici ale mării în amurg. Nici nu observase că petrecerea încetase. Pe fotoliile din răchită nu mai rămâneau decât patru indivizi, care urmăreau scena, fumând nişte trabucuri groase şi ţinând în mâini pahare mari de whisky. În spatele barului de pe plaja privată, rămăsese, uitat, un ajutor de barman, aproape un copil. Văzuse scena şi se ascunsese atunci când un om de ordine începuse să-i gonească pe petrecăreţi, pentru a urmări în continuare ce se întâmpla.

Fata se lăsase încet pe spate, plutind pe apa liniştită. Privea primele stele care începuseră să apară, în timp ce pubisul ei era dezmierdat de bărbatul ce îi reţinuse atenţia încă de la sosirea pe plajă. Simţea cum în trup i se învolburau roiuri de furnicături. Carnea îi era străbătută de fiori unul după altul, ce amestecau plăcerea şi nostalgia unei vieţi pe care simţea că nu şi-o trăise, totuşi, cum ar fi dorit.

Claude o apucase cu mâinile de şolduri, sprijinind-o ca să nu se ducă la fund, şi o penetrase încetişor, stârnindu-i un icnet de surpriză. Totuşi, tânăra

rămăsese în continuare cu privirea lipită de cerul din ce în ce mai întunecat. În acelaşi timp, mâinile ei se mişcau molcom în mare, pentru a-i menţine poziţia orizontală.

Bărbatul simţise că era timpul să îşi intensifice mişcările. Trupul femeii se cabrase, iar gemetele se înteţiseră. Ochii ei abandonaseră stelele în cele din urmă şi se înfipseseră în ochii lui. Părea uşor mirată, parcă, de ceea ce i se întâmpla.

Pe măsură ce Claude îşi înteţea „împunsăturile”, trupul fetei se ridicase din apă, apropiindu-se de corpul puternic al bărbatului, până când mâinile ei îi încolăciseră gâtul şi gurile li se uniseră într-un sărut dureros şi înfrigurat. Pe cerul nopţii începuseră să pocnească artificii. Femeia tresărise surprinsă şi privise pentru câteva clipe cerul luminat de mii de steluţe şi ace de foc. Valul de căldură pe care îl simţea cum urcă şi îi înfioară fiecare fibră a corpului o făcuse, însă, să nu ia în seamă jocul focului de pe cer. Căutase din nou ochii bărbatului.

Claude deja îşi scosese din centura din jurul coapselor stiletul cu mâner de aur, strângându-l în mâna stângă, cea cu care trebuia făcut sacrificiul.

La un moment dat, fata simţise cum explozia de pe cer se mutase în trupul ei şi lăsase din nou capul pe spate. Bucuria îi izbucnise într-un ţipăt şi nici nu-şi mai dăduse seama când Claude, cu o mişcare sigură, îi înfipsese stiletul în creştetul capului. Adânc, până la plăsele.

Ţipătul femeii se curmase brusc. Pe faţa îi rămăsese întipărită o expresie extatică, de imensă fericire. Doar în ochii ei un privitor atent ar fi putut observa o urmă aproape imperceptibilă de uimire.

Apoi, un nou val de artificii îşi făcuse zgomotos apariţia pe cerul Barcelonei.

Robert îi chemă în biroul său pe cei doi detectivi. De data asta, nu-l mai găsiră admirându-şi terminalele degetelor şi lustruindu-le. Era preocupat să vorbească la telefon, într-o limbă pe care cei doi nu s-ar fi aşteptat s-o audă din gura lui.

— Trebuie să plecaţi urgent la Barcelona! spuse el, după ce termină convorbirea.

Frank se strădui să rămână serios, însă în sinea lui râdea în hohote. Strategia pe care o abordase fusese mai eficace decât s-ar fi aşteptat. Nu numai că îi permitea să plece la Barcelona, dar îl şi trimitea acolo. Ba, mai mult, împreună cu partenerul său, Mark.

Dar ştiu că e a dracului muiere, radiofonista aia! o felicită el în gând pe Irma, pentru rezultate serii precedente.

— Am luat legătura cu un amic de-al meu din poliţia de acolo, continuă O’Neill. Hispanic, mă rog, altminteri nu-i om prost. Voiam să ştiu dacă au ceva noutăţi în legătură cu scheletul descoperit acum vreo două zile la ei. Mi-a dat o veste mare: au mai găsit unul, chiar astăzi. Mai mult, deşi nu este sigur că există vreo legătură, un puşti a reclamat ceva care ar semăna cu o crimă. Şi, ca să fie

mai palpitant, crima descrisă seamănă, ca procedură, cu ceea ce bănuim noi că s-ar petrece.

— Crezi că putem abandona pistele de aici, deocamdată? întrebă Mark, uşor iritat.

— Da’ ce, aveţi vreo pistă aici? se miră Robert.

— Adevărul e că nu avem mare lucru, dar căutăm în continuare. Nu este obligatoriu să avem de-a face cu un criminal itinerant. Poate fi vorba şi despre vreun fel de sectă, care acţionează după un anumit ritual, nu? În care caz, pot exista sacrificii şi aici şi acolo.

— Exact, şefu’! interveni Frank în discuţie. Dar chiar şi aşa, acolo lucrurile par ceva mai avansate. Indiferent că e vorba despre executanţi diferiţi, prinderea unuia chiar dacă nu e cel „american” ne-ar furniza nişte date edificatoare şi ne-ar înlesni prinderea celor de aici, dacă într-adevăr sunt mai multe persoane. Ceea ce eu, sincer vorbind, nu cred. Ideea pe care aţi avut-o mi se pare excelentă.

Deşi mulţumit de laudele subalternului său, Robert păru stânjenit de ceea ce urma să spună. De aceea, îşi frecă în semn de nelinişte craniul pleşuv, cu mişcări rare şi circulare.

— Mda, cam la fel s-ar vedea lucrurile şi de pe poziţia mea. Bineînţeles, se simţi el dator să adauge, problema este mult mai complexă decât o denotă expunerea şcolărească de mai devreme. Există nişte nuanţe de raţionament, care agentului Cooper îi scapă şi pe care nu are rost să i le explic eu acum, din lipsă de timp. Însă, în felul său simplist, grosier, detectivul a nimerit cuiul drept în cap, ca să folosesc o expresie mai pe înţelesul lui.

— Deci, vru Mark să încheie discuţia înainte ca Frank să riposteze, mâine plecăm spre Barcelona, nu?

— Ba chiar astăzi, că doar nu lucraţi la brigada circulaţiei, ca să vă trebuiască timp de gândire pentru a lua o decizie. Negreşit astăzi.

Cei doi ieşiră îngânduraţi din biroul *Dinozaurului*, fiecare făcându-şi alte socoteli în minte. Mark începuse să se gândească dacă nu e cumva prea bătrân, totuşi, pentru atâta zbânţuială intercontinentală. Frank îşi făcea calcule dacă ar avea timp s-o mobilizeze pe Irma ca să ia avionul o dată cu ei sau dacă va trebui s-o aştepte acolo.

Niciunul nu avea chef să se gândească, în acele clipe, la cazul pe care-l aveau de elucidat. Şi asta pentru că nu întrezăreau nicio posibilitate de a-l rezolva, cel puţin nu cu datele pe care le aveau până în acel moment. E drept că puştiul despre care le vorbise Robert putea fi un ajutor neaşteptat. Erau, însă, prea multe prezumţii la mijloc, care se puteau dovedi nefondate. Încă nu se ştia sigur dacă martorul văzuse o crimă sau doar plăsmuise toată povestea, într-un exces adolescentin de teribilism. Şi, oare, exista vreo legătură între crimă dacă era crimă şi schelete? În sfârşit, nu se putea afirma cu certitudine, nici dacă era vreo legătură sigură între scheletele din Spania şi celelalte. Pe acest raţionament se bazau cei doi, poate inconştient, atunci când refuzau să se gândească la cazul pentru care urmau să facă un nou zbor obositor peste Atlantic.

CAPITOLUL 4

La Barcelona îi întâmpină unul dintre oamenii trimişi de Jorge, amicul lui Robert. Semăna cu un toreador pe care Frank îl văzuse pe un canal de sport, cu nicio lună înainte. Îi amintea, în mod surprinzător, şi de un englez, alături de nelipsita lui umbrelă. Doar că ibericul nu părea că o ţine în mână pentru că, într-un mod misterios, parcă îi intrase toată în fund.

Poate că aşa le creşte ăstora pieptul, mai înfoiat, se gândi Frank, văzându-l că îi întâmpina în poziţie de drepţi, ceea ce pentru american era un un lucru absolut inedit.

Nasul îi plutea undeva pe sus, înspre fruntea înaltă, lucind în soarele Spaniei, pe sub părul negru ca smoala.

Altminteri, nu pare om rău. A avut dreptate Ăl Bătrân, se gândi detectivul în continuare, renunţând imediat să-l mai bage în seamă, la vederea unui superb exemplar feminin care tocmai trecea prin filtrul aeroportului.

Respectiva era o ilustrare perfectă pentru ceea ce doresc să spună bărbaţii când compară, într-un mod total incorect, politic, desigur, o femeie cu o iapă de rasă. Costumată în nişte pantaloni ca de călărie, albi şi foarte mulaţi pe picior ceea ce îi scotea în evidenţă coapsa lungă şi frumos desenată, femeia emana prin toţi porii o anume senzualitate sportivă. Întrupa atitudinea cea mai potrivită, după părerea lui Frank, pentru o partidă de sex la coborârea dintr-un transatlantic. Din păcate, nu avu timp să-şi încerce norocul, deoarece „toreadorul” îi identificase şi se apropia cu paşi elastici de ei. După ce schimbară câteva banale amabilităţi, acesta se oferi să-i conducă, spre deziluzia tânărului şi înfocatului detectiv, la hotelul unde li se rezervaseră camerele.

Parcă nu li se mai părea atât de înfumurat acel Emillio, acum, după ce admiraseră cu ochii lor minunăţia de oraş cu numele de Barcelona. Este chiar firesc să ai o atitudine ceva mai înfoiată — aşa gândea Frank — atunci când urmează să conduci prin Barcelona nişte new yorkezi. În fond, în oraşul lor, singura idee arhitectonică era construirea de falusuri cât mai mari.

— Sper că v-a făcut o bună impresie orăşelul meu, rosti Emillio, după ce se aşezară la masă.

Sunt convins că bucătăria spaniolă o să vă lase una şi mai bună.

— Presupun că pot mânca o bucată bună de vită aici, după producţia de tauri morţi pe care o aveţi! vru Mark să abată discuţia pe un teren care să-l dezavantajeze pe iberic.

Spre mirarea lui, când veni vorba despre *corrida del torros*, acesta parcă deveni şi mai plin de sine.

— Cunosc părerea cuconetului din America despre obiceiul spaniol, care dă o şansă taurului de a se apăra înaintea morţii. Sper că microbul ăsta nu a intrat şi în bărbaţii americani!

Mark constată instantaneu că greşise pătrunzând pe acest teritoriu instabil pentru el. Aşadar, hotărî să o scalde puţin şi apoi să schimbe subiectul.

— Pe noi nu ne preocupă prea tare omorârea vitelor, iar onoarea lor în ultimele clipe de viaţă, cu atât mai puţin. În schimb, suntem interesaţi sincer de datele de care dispuneţi la ora actuală în cazul *Scheleton*.

— Aşa l-aţi denumit voi? se miră Emillio, nemulţumit că nu putea să mai dezbată puţin subiectul precedent, pe care se simţea mult mai stăpân.

Spaniolul era îndelung antrenat în discuţii contradictorii pe această temă, iar asemenea dezbateri constituiau pentru el atât o plăcere, cât şi o defulare psihică. Putea mult mai mult decât apucase să le arate americanilor, însă îşi dădu seama că yankeii nu gustau foarte tare sporovăiala bărbătească, fiind prea preocupaţi de blestemata lor de muncă.

— Să purcedem atunci, deşi nu îmi păreţi cu totul lămuriţi despre nobleţea coridei, se recunoscu el copleşit pentru moment de simţul datoriei. Totul a început acum o lună, însă am găsit şi unele cazuri destul de asemănătoare, începând din secolul trecut, poate şi mai devreme, dar n-a mai stat nimeni să le catalogheze. În total, au fost descoperite trei schelete, complet curăţate de carne, cu craniile despicate, sparte cu un instrument care a făcut un orificiu triunghiular, probabil un stilet. Ultimul a fost găsit ieri, în apropierea portului, abandonat într-o pubelă. Partea cea mai interesantă este c[nu ştiu ce şi cât vi s-a comunicat până acum că avem un posibil martor la ultima crimă. Dar este destul de greu să fim siguri, deocamdată.

— Despre martor am auzit, spuse Frank, căutându-l din ochi pe ospătar. Parcă un puşti, nu? Dar alte amănunte nu deţinem.

— Păi, nu mai e mult de spus. Tânărul este un ucenic, cum să vă spun... un fel de ajutor de ospătar. Unchiul lui, care e ospătar, a fost angajat la o petrecere particulară pe o plajă şi l-a luat cu el, ca să mai înveţe câte ceva. La un moment dat, spre surprinderea tuturor, dată fiind ora înaintată, organizatorii au pus punct petrecerii şi au cerut să fie lăsaţi singuri. Toţi au plecat, doar puştiul s-a întors pe ascuns şi a mai stat o vreme.

— Ce i-a venit? se miră Mark. Sper că nu avem de-a face cu un paranormal, cu unul care bănuia ce o să se întâmple sau chestii de astea, că plec acasă imediat...

— Nu, nici vorbă! îl linişti Emillio. La mijloc este ceva mult mai prozaic. În vreme ce unchiul lui era extrem de ocupat cu servitul, ăsta mic trăgea cu ochiul la femeile care veniseră la petrecere una şi una, după descrierile lui. La un moment dat, a observat că una dintre ele a intrat în apă împreună cu un bărbat, iar acesta a început să o dezbrace. Atunci au venit grangurii şi au sunat stingerea. Normal că puştiului nu i-a convenit momentul, spre deosebire de unchi-său, care a mulţumit lui Dumnezeu şi a şters-o rapid din decor. Piccolo s-a fofilat, ascunzându-se în spatele tejghelei băruleţului de pe plajă, ca să vadă urmarea în toată splendoarea ei. Vă spun eu, cu copiii din ziua de azi...

— Poate aici aveţi asemenea probleme cu juniorii, interveni Frank. La noi... de fapt, tot aşa eram şi eu, dacă stau să mă gândesc bine. Ţin minte, odată...

Dar detectivul se opri, fulgerat de privirea lui Mark, care era dornic să audă sfârşitul relatării spaniolului, nu încă una dintre nesfârşitele aventuri ale colegului său.

— Poate am să vă povestesc altă dată, renunţă Frank la divagaţii.

— În sfârşit, reluă spaniolul povestirea, una peste alta... După o partidă zdravănă de sex în apă, puştiul a observat că bărbatul a făcut o mişcare, semănând cu o lovitură aplicată în creştetul femeii, cu ceva care aducea a cuţit, pentru că a strălucit în lumina artificiilor. Am uitat să vă spun că se făcuse noapte. Puştiul a văzut finalul doar pentru că cerul era foarte bine luminat de un foc imens de artificii, comandat, se pare, de către organizatori. Cam asta ar fi, pe scurt, povestea omorului pe care-l avem de rezolvat.

— Şi mai departe, ce s-a întâmplat? vru să ştie Mark, dezamăgit de subţirimea relatării hispanicului.

— Puştiul s-a speriat şi a şters-o neobservat, fiindcă cei patru bodyguarzi care mai rămăseseră pe plajă admirau atât artificiile cât şi scena fierbinte ce se petrecea în apă. Iar dacă a avut loc, într-adevăr, o crimă în acea seară, asta înseamnă că respectivii sunt complici la producerea ei.

— Mamă, mamă! se văită Frank. Povestea asta e tare trasă de păr!

— Nici noi nu l-am considerat propriu-zis un martor, însă am ezitat să abandonăm prematur această pistă din precauţie. Trebuie să recunosc cu mâhnire, până acum nu avem nimic altceva. În fond, ştiaţi asta când aţi venit. Nu e cazul să fiţi aşa de mofturoşi. Dacă aţi bătut atâta cale, presupun că este vorba, totuşi, despre mai multe informaţii decât aveţi voi, nu?

A trebuit, în cele din urmă, ca detectivii să fie de acord cu Emillio, aşa că au hotărât să înceapă şi ei cercetarea de la aceleaşi premise. Oricum, nu aveau alternativă.

După ce aflară locul unde avusese loc petrecerea, scăpară de spaniol, sub pretextul oboselii. Fixară o întâlnire pentru a doua zi, apoi plecară spre plaja cu pricina.

— Crezi că o să descoperim ceva în plus, şefu', în plus faţă de ce-or fi găsit ei, cu echipele de criminalişti? încercă Frank să-şi abată colegul din drum, simţindu-se sătul de trambalare.

— Nu ştiu, dar ce, îţi strică o plimbare pe plajă, în amurg? Nu-mi spune că te-ai rablagit mai rău ca mine, că nu te cred.

— Fără supărare, şefu', dar aş prefera să mă plimb cu o damă al cărei soţ şi-a pierdut bărbăţia în coarnele unui taur. Asta nu înseamnă că tu nu eşti o companie agreabilă, dar...

— ...De data asta te vei mulţumi doar cu taurul!

Ajunseră pe plajă cu puţin timp înainte de a se însera de-a binelea şi nu le fu greu să găsească zona unde avusese loc petrecerea cu pricina. Identifica chiar şi chioşcul ce adăpostea barul şi tejgheaua sub care se ascunsese puştiul. Încercând să intre în miezul problemei, se instalară în spatele ei şi priviră spre

Mediterana. Nu era o distanţă atât de mare încât să nu se poată vedea ceea se petrecea acolo.

— Şefu', vrei să intru eu în baltă, ca să facem o reconstituire în toată regula?

— Fii serios, doar nu suntem la tribunal! N-am nevoie de cine ştie ce precizie. În plus, nu uita că atunci a fost mult mai multă lumină ca acum, datorită lunii pline şi a jocului de artificii. Dacă aici s-a petrecut o crimă, cu siguranţă puştiul putea să o vadă foarte bine, însă...

— ...Hopa! Există şi un „însă" la mijloc?

— Putea face la fel de bine o confuzie. Orice gest putea fi interpretat după propria lui imaginaţie, nu crezi? O fi fost vreo figură din *Kamasutra* sau *Tantra-Yoga*, care l-a derutat pe flăcău. Parcă poţi să ştii ce bazaconii le-a trecut ălora prin cap?

— Nu prea cred, şefu', îl contrazise Frank. Eu le ştiu pe toate pe încercatelea, nu doar teoretic. Nu cunosc nicio figură care să arate aşa şi făcu un gest energic cu mâna dreaptă, lovind cu violenţă aerul de sus în jos.

— Am convingerea că trebuie să vorbim chiar noi cu puştiul, fiindcă nu prea ne putem baza pe părerea toreadorilor autohtoni.

Claude se trezise cu un presentiment rău, pe care nu şi-l putea defini, dar nici alunga din minte. Probabil că era doar obosit, poate că-şi pierduse entuziasmul iniţial şi intrase în faza aceea, când totul devine rutină. Era cât se poate de posibil.

Cine ar fi crezut că şi o asemenea existenţă poate plictisi?! îşi zise el.

În orice caz, îşi simţea sufletul greu ca de plumb, dar nu era vorba despre cine ştie ce remuşcări. Era mai mult o presimţire a unui final care nu avea să fie atât de... apoteotic, de grandios, pe cât îl crezuse în urmă cu câţiva ani. Nu era nici măcar atât de incitant precum şi-l imaginase când fusese anunţat că va obţine faimoasa carte. Sperase din tot sufletul că, pe baza reţetelor secrete, va deveni un bucătar faimos, care va câştiga concurs după concurs şi va acorda interviuri în presa internă şi internaţională. Că va deveni singurul şi cel mai celebru maestru de pe planetă, în faţă căruia toată lumea se va înclina, desigur, apreciindu-i măiestria de excepţie în privinţa bucatelor pe care le pregătea.

Poate că era doar încercat de teamă. O teamă pe care o resimţea, deoarece era blocat de atâta timp în Barcelona. Nu stătuse niciodată atâta într-un singur loc, cu toate că nu i se putea reproşa că ar fi un aventurier. Membrii acelui club mai mult decât special i-au dat asigurări peste asigurări că nu exista niciun pericol, că nimeni nu putea identifica acele cadavre după schelete şi că, oricum, oamenii legii nu vor fi în stare să înţeleagă, cu minţile lor limitate, ce se întâmpla în realitate. Cu toate acestea, fuseseră trei festinuri unul după altul în acelaşi oraş, iar asta însemna că îşi asumaseră un risc mult prea mare.

Îmbrăcă un sacou subţire, mai bine zis şi-l puse pe umeri, şi plecă să se plimbe pe plajă. Avea nevoie de aer curat. Cât mai mult aer curat şi linişte. O altă „petrecere" urma să aibă loc în două zile. De astă dată, nu voia să mai folosească acelaşi procedeu de „vânătoare". Era prea mult, orice ar fi zis bătrânul Zoltan, ca să-l încurajeze. Avea el experienţă, fără îndoială, însă vremurile se schimbaseră.

Acum, poliţia deţinea alte metode decât pe vremea lui Jack Spintecătorul. Nu avusese tangenţă cu domeniul, dar vedea şi el filme, citea cărţi... Antica experienţă a lui Zoltan putea funcţiona cu mai mare succes împotriva siguranţei lui decât în favoarea ei. Claude avea un alt plan în cap.

Ajunsese, fără să prindă de veste, la locul ultimei sindrofii. Amintindu-şi de ea, se simţi peste poate de satisfăcut. Simţea şi acum gustul uşor sărat şi, în acelaşi timp, dulce al gâtului femeii. Îl muşcase încet, atunci când intraseră în apă, şi se desfătase cu aroma lui. Apoi îşi aminti unghiile ei înfigându-i-se în carne, în momentul final.

La un moment dat zări doi bărbaţi ieşind din chioşcul de unde se serviseră băuturile. Era un cuplu ciudat. Claude avea un uşor sentiment de nesiguranţă, pe care nu şi-l putea explica.

Probabil că sunt turişti, încercă el să se liniştească, nereuşind să înţeleagă ce l-a apucat. Nu par a fi din partea locului, iar asta n-are de ce să mă sperie.

Cel mai în vârstă era o apariţie de-a dreptul exotică: o namilă cântărind peste 180 de kilograme după estimările lui, destul de precise de obicei, îmbrăcat cu nişte pantaloni de culoare nedefinită, despre care se putea presupune că au fost odinioară albi. Cu mult, foarte mult timp în urmă, bineînţeles. Purta o cămaşă hawaiană plină de diverse pete, pe care Claude, privind cu atenţie, le recunoscu imediat. Proveneau, în proporţie de 99%, de la sosuri, grăsimi şi alte ingrediente asemănătoare.

Tânărul, însă, era de o cu totul altă factură. Mult mai puţin corpolent decât companionul său, părea un exemplu de eleganţă, cu pantalonii negri, combinaţi cu o bluză albastră şi un sacou de culoarea oului de raţă. Şi avea o ţinută atletică de invidiat. Hotărât, dar nu ostentativ, tânărul „purta” nonşalant o pereche de ochi albaştri, la un păr blond-castaniu, pe o figură mai curând pătrăţoasă decât rotundă, care îl aranja în chip fericit. Claude se gândi fără să vrea că acel mascul părea potrivit pentru a pune în aplicare planul de vânătoare pe care-l imaginase de unul singur şi fără acceptul tartorilor clubului. Putea fi pionul cel mai important din acea operaţiune, ultima din Barcelona, spera el. În concluzie, decise să se apropie de cei doi şi să intre în vorbă cu ei.

În fond şi la urma-urmei, ce mi s-ar putea întâmpla mai rău decât ce-am trăit în ultimul timp? încercă el să fie indiferent.

Abia părăsiseră chioşcul, îndreptându-se spre mare, când zăriseră un bărbat tânăr, arătos, venind hotărât spre ei.

— Ăsta ne-a văzut împreună pe plajă şi crede că avem vreo relaţie, ştii tu..., încercă Frank să explice, ironic, traiectoria pe care părea s-o aibă individul.

— Mai taci dracului din gură! se înfurie Mark, foarte sensibil la asemenea gen de glume. Prea le ştii tu pe toate în ultima vreme.

Întreaga propagandă susţinută pe această temă îl irita extrem de mult pe bătrânul detectiv. Uşurinţa cu care toată lumea trecea peste lucruri abominabile

şi împotriva firii, cum erau actele de sodomie, îl făcea pe Mark să stea în cumpănă cu privire la rostul vieţii lui pe Terra.

Astăzi, pederaştii ăştia sunt consideraţi nu numai acceptabili, dar, câteodată, chiar preferabili, se indignă el de unul singur. Mă pot trezi mâine, poimâine, că-i eliberează pe toţi cei pe care i-am închis cu atâta trudă. Toţi bandiţii şi asasinii ar putea invoca asemenea motive, pentru a fi puşi în libertate: toleranţă, corectitudine politică, egalitate.

— Ola! îl auziră pe tânărul care ajunsese în apropierea lor.

— Aşa să-ţi fie sufletul, drumeţule! răspunse Frank în limba-i natală, pe care o folosea în toate ocaziile, indiferent pe ce tărâm se afla.

În particular, considera că tot limba... personală era cel mai bun instrument.

— A, sunteţi americani! se arătă dezamăgit individul.

Stăpânea destul de bine limba lui John Wayne, într-o manieră cam fandosită, ce-i drept, dar exactă.

— Şi ne pare rău de acest lucru, însă n-avem încotro, făcu Mark, puţin iritat de deziluzia vădită şi nedelicată a tipului.

— Nu mă înţelegeţi greşit! De fapt, speram să mă îndrumaţi spre un anume loc. Am fost un pic dezamăgit când mi-am dat seama că sunteţi chiar mai străini decât mine şi că nu mă puteţi ajuta.

— Poate lucrăm de mai mulţi ani aici şi cunoaştem împrejurimile. Fiind americani, nu înseamnă că suntem, obligatoriu, şi tâmpiţi! continuă Mark să fie furios pe individul acela, care vorbea engleza cu un pronunţat şi neplăcut accent franţuzesc.

— Prietenul meu e puţin cam obosit, aşa că te rog să-i scuzi iritarea! încercă Frank să atenueze, oarecum, penibilul situaţiei. Îmi pare rău că nu te putem ajuta! mai spuse, apoi se întoarse, semn că dorea să plece.

Dar nu fu cu putinţă. Mark avea chef de scandal. A întoarce spatele unui posibil conflict ieşea în acea clipă din calculele lui. Se părea că nici individul nu ceda aşa uşor. Francezul îl apucă pe Frank de cot şi-i spuse, când acesta se întoarse brusc, cu braţul drept foarte încordat:

— De fapt, cred că tu m-ai putea ajuta. Am o întâlnire, peste o jumătate de oră, cu două gemene superbe. Nu le-aş rata, dar nici nu le-aş putea face faţă, dacă înţelegi la ce mă refer. Crezi că ar fi posibil să mă sprijini în demersul meu de a ajunge la timp la întâlnire şi a nu mă face de râs? Totul ar fi pe cheltuiala mea. Ce zici?

— Cred că eşti puţin cam damblagiu, amice! ripostă Mark, care auzise totul, uitându-se la individ de parcă abia atunci îl vedea pentru prima oară. Vrei să-mi iei partenerul la curve? De unde eşti de loc?

— Din Lyon, de ce?

— Francez! făcu Mark a lehamite. Deci, nu m-am înşelat. Dar oare de ce m-am obosit să mai întreb?! Probabil la tine-n sat aşa se face... nici nu mă mir! Hai, să-l lăsăm în plata Domnului! îi spuse lui Frank, întorcându-i spatele maestrului bucătar.

Dar, după cele auzite, tânărul detectiv nu mai părea aşa de grăbit.

— Despre ce gemene e vorba?

— Uită-te şi spune-mi dacă nu merită efortul! se arătă francezul încântat de interesul arătat de american, cu o vizibilă mândrie în glas.

Apoi îi întinse lui Frank o fotografie. Aceasta reprezenta două brunete focoase îmbrăcate într-un costum de baie. Mai exact, una purta sutienul, iar cealaltă bikinii.

— Şefu', se întoarse brusc tânărul detectiv spre Mark, dincolo de ineditul situaţiei, tot nu mai aveam multă treabă în seara asta. Aproape că s-a întunecat. Ce să ne cramponăm de principii? Sau n-ai încredere în mine?

Mark îl trase pe colegul său deoparte.

— Ai înnebunit? Nu mai eşti în stare să-ţi faci singur rost de femei şi trebuie să ţi le procure dereglatul ăsta?

— Şefu', dar nu e nimic rău în asta, iau şi eu contact cu atmosfera şi îmi fac nişte prieteni... nu ştii când ai nevoie de ei. Pare să nu fie, totuşi, aşa nou în oraş ca noi şi asta ne poate avantaja. Ca să nu mai adaug că s-ar putea învârti şi în cercurile noastre suspecte, din moment ce bântuie plaja la ora asta. Şi ar mai fi ceva: ai văzut cum arătau surorile alea costumate la mişto? Crezi că le găseşti în cafenele? Cine are acces la asemenea piaţă poate fi util în orice anchetă.

— Foarte interesantă argumentaţia asta a ta! căzu Mark pe gânduri. Dar în spatele ei se ascunde faptul că vrei neapărat să pui mâna pe gemenele alea, nu?

— Absolut! hotărî Frank să se deconspire. M-ai „citit" şi de data asta, cu nasul ăla mare de copoi versat.

CAPITOLUL 5

De fapt, agentul nu voia chiar atât de mult să se distreze cu cele două apetisante „clone”. Mai mult îşi dorea să străbată o parte a acelui superb oraş, pe care apucase să-l admire doar din maşină, într-o companie plăcută. De aceea îi propusese noului său partener să meargă pe jos spre adresa pe care reuşiseră să o identifice cu ajutorul unui poliţist.

Claude vorbea bine spaniola, ceea ce-i dădea agentului special al FBI un sentiment de siguranţă. Nu va mai pierde timpul cu gesticulaţii sterile, ori de câte ori dorea să se înţeleagă dintr-un motiv sau altul cu vreun indigen. În plus, se gândise s-o sune pe Irma, care nu reuşise să plece atât de urgent din SUA. Cum se şi aşteptase, de altfel.

Ajunseră cu puţin înainte de ora la care Claude fixase întâlnirea. Avură timp să mai sporovăiască puţin, la un pahar de Sangria servit pe o terasă foarte pitorească. Astfel, aflase că simpaticul şi dezinhibatul francez era un mare maestru gastronom, ceea ce nu-l miră, în fond, foarte tare. Chiar dacă nu mai întâlnise niciunul până atunci, deşi cunoscuse suficient de mulţi francezi, îşi închipuia cu uşurinţă că toţi ceilalţi trebuie să aibă o legătură oarecare cu bucătăria. N-ar fi putut spune cu exactitate de ce trăia cu impresia asta, dar o avea. Probabil că subconştientul colectiv funcţiona şi la el, ca la restul lumii.

Nici Claude nu ar fi fost prea mirat să descopere că Frank era actor sau crescător de vite, aşa că nu l-a surprins deloc când a aflat că lucra pentru o companie multinaţională de ţigări.

— Ciudat personaj, partenerul ăla al tău! se gândi Claude să rupă tăcerea care se aşternuse de câteva momente. Îi sare cam repede muştarul.

— Toate figurile excepţionale sunt ciudate, te asigur. Mark este un excelent detec... detector de arome şi soiuri de tutun, reuşi Frank să evite deconspirarea în ultimul moment. Hai să nu mai vorbim despre meseriile noastre! Am impresia că se apropie preafrumoasele tale, aşa că este necesară puţină concentrare.

— De fapt, nu sunt chiar ale mele, preciza Claude. Nu încă, cel puţin. Le-am cunoscut la o petrecere, zilele trecute — asta mi-e meseria, azi aici, mâine la Rio —, însă nu am avut timp să mă ocup îndeaproape de ele. Iniţial, a trebuit să le abandonez, cu promisiunea unei întâlniri. Cu alte cuvinte, acesta-i începutul propriu-zis al relaţiei noastre.

Bucătarul se ridică puţin de pe scaun, cât să le facă semn celor două fete, apoi se aşează la loc.

Acestea priveau cu un aer cam circumspect de jur-împrejur, ceea ce dovedea faptul că nu erau foarte sigure că întâlnirea va avea loc într-adevăr. Se bucurară teribil după surâsul larg cu care îl răsplătiră pe Claude la vederea semnelor lui şi se apropiară de masă, cu un mers elastic. Sau cu două...

Zece! notă Frank cuplul cu o rapiditate debordantă chiar şi pentru el. Fără doar şi poate, zece cu felicitări!

Deşi era foarte greu să le deosebeşti după trăsăturile fizice, fetele nu erau îmbrăcate la fel, ceea ce dovedea că aveau o personalitate pronunţată.

— Temperamentale, şopti Frank. Îmi plac al dracului de tare.

Cu sânii întrezărindu-se discret printre nasturii cămăşilor înnodate deasupra buricului, cu călcătura avântată şi sprintenă, care le scotea perfect în evidenţă rotunjimile feselor, cele două bibelouri de porţelan luară loc, râzând ghiduş, pe scaunele oferite de tineri.

Niciunul dintre ei nu putea, cel puţin în acel moment, să emită vreo preferinţă, din motive lesne de înţeles. Norocul lor era că nici fetele nu păreau să încline spre vreunul dintre ei. Cei doi înţeleseră din privirile lor că le puteau schimba, la un moment dat, fără nicio supărare. Cu toate acestea, s-ar fi putut simţi lezaţi de indiferenţa fetelor, însă ei nu erau.

Pentru că amândouă vorbeau engleza, între cei patru se înfiripă repede o relaţie destul de cordială. Fetele păstrau un delicios accent, de altfel destul de familiar lui Frank; care copilărise în SUA cu familii de mexicani, portoricani, venezueleni şi câte şi mai câte alte naţii hispanice. Ceea ce vorbeau nu constituia discuţia vieţii lor, însă era suficient pentru ca fiecare să emită câte o frază glumeaţă, care să-i ducă treptat, dar sigur spre un pat somptuos.

— Atunci a trebuit, din păcate, să plecăm mai repede decât am fi dorit. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu petrecerea aceea, spuse una dintre ele, adresându-i-se lui Claude.

— Şi eu am observat, la un moment dat, că nu mai rămăsese nimeni, adăugă acesta, părând uşor încurcat. Chestie de organizare.

— A venit la noi unul dintre domnii cu faţă de mort care asigura protecţia zonei şi ne-a anunţat că trebuie să părăsim plaja. Spunea că se încheie perioada pentru care fusese închiriată, ceea ce nu prea am fost dispuse să înghiţim. Cine închiriază o plajă pentru o petrecere de doar câteva ore? Hai să fim serioşi!

— Îmi pare deosebit de rău că nu am putut pleca împreună, încercă Claude să schimbe subiectul. V-aţi stricat seara din pricina mea.

— Să nu exagerăm! îl contrazise cealaltă. Am ajuns la o altă petrecere. Nişte fete pe care le-am cunoscut atunci ne-au vândut pontul şi am pornit-o în necunoscut. Abia azi-dimineaţă am ajuns acasă.

— Presupun că nu întâmpinaţi greutăţi când apăreţi neinvitate la o sindrofie..., remarcă Frank.

Astfel încerca să se convingă că, de fapt, nu era vorba despre o anume petrecere, refuzând să creadă că puteau exista asemenea coincidenţe.

— Ce-i drept, nu prea, îi răspunse cea care se afla mai aproape de el, zâmbindu-i galeş şi lipindu-şi, ca din întâmplare, piciorul de cel al detectivului. Doar dacă nimerim la aniversări de căsătorii. În asemenea situaţii, nevestele nu sunt prea îngăduitoare cu noi şi, pe Sfânta Fecioară, ştiu ele ce ştiu!

În acel moment, Frank se apropie provocator de tânără, punându-i o palmă grea pe locul din care porneau spre bucuria majorităţii bărbaţilor din lumea largă două picioare senzaţionale. Lipindu-şi gura de lobul catifelat al urechii ei, rosti cald:

— O să-mi povesteşti, negreşit, câte ceva din aventurile pentru care nu vă agreează dragele de neveste... Mie nu mi se prea întâmplă asta şi sunt curios să aflu cum pot fi atât de rele cu voi.

Simţind un fior traversând-o cu rapiditate de la ureche spre coapse şi înapoi, Penelope, căci aşa o chema până la proba contrarie pe cea pe care pusese mâna Frank, îngână un da obosit. Strânse tare coapsele, apăsând, pentru mai multă siguranţă, cu degetele ei lungi mâna puternică a bărbatului şi scânci cu discreţie.

— O să-mi povesteşti şi despre petrecerea stricată de... când spuneai că a fost?

— Acum două seri, murmură fata.

— Foarte interesant! aprecie Frank îngândurat, mărind cu nonşalanţă presiunea degetelor sale.

Penelope nu înţelegea ce era atât de captivant, dar nici nu părea din cale-afară de curioasă să afle. De fapt, acum era interesată de un singur lucru şi acela nu avea nevoie de prea multe explicaţii.

Totul decurgea foarte bine, următorul pas: retragerea pe poziţiile dinainte stabilite apropiindu-se vertiginos, când un eveniment neplăcut şi neprevăzut îndepărtă frumoasa perspectivă pentru cine ştie cât timp.

În apropierea terasei unde cele două cupluri se delectau din ce în ce mai mult, se iscă o altercaţie între un poliţist şi doi tineri, care se învârteau pe lângă una dintre maşinile parcate lângă local. După câteva cuvinte, aruncate pe un ton neliniştitor de către reprezentantul ordinii, cei doi băieţi o luară la fugă. Vădit înfuriat, poliţistul scoase pistolul şi-l îndreptă spre cei doi, ameninţându-i că va trage, dacă nu se opreau. În momentul acela, se întâmplară câteva lucruri care îl luară prin surprindere pe Frank. Nu se aştepta să găsească în pitoreasca Spanie secvenţe rupte parcă din Harlem.

O puternică explozie izbucni din maşina lângă care se aflaseră cei doi tineri. Poliţistul fu proiectat de suflul acesteia la câţiva metri depărtare, izbindu-se de caldarâm. Apoi, automobilul zburător zdrobi în cădere alte două maşini parcate regulamentar. Alarmele acestora, ca şi ale altora aflate în apropiere, porniră să ţiuie enervant, stârnind un adevărat vacarm. Lumea intră în panică, începu să ţipe isteric şi să se îngrămădească spre ieşirea din local. Acolo se izbeau de clienţii aflaţi pe terasă, care se năpustiseră şi ei spre ieşire. Aproape concomitent, trei persoane de la o masă apropiată de cea a lui Frank plonjară peste gardul viu, scoţându-şi pistoalele pe care se vede treaba că le aveau la îndemână. Traseră câteva focuri spre bandiţii care fuseseră şi ei trântiţi de suflul exploziei, pe când abia apucaseră să se ridice de la pământ. Unul dintre ei fu lovit de glonţ în gât. Sângele ţâşni fierbinte, împroşcându-i pe cei din jur, inclusiv pe cei patru „amorezi” de ocazie. Celălalt bandit, incontestabil mult mai norocos, scăpă fără nicio rană. Înspăimântat şi cu ochii ieşiţi din orbite, privi în jurul lui, căutând probabil un adăpost care să-i permită să se ferească de tirul celor trei. Agresorii se ridicaseră deja de pe jos, unde ajunseseră ca urmare a spectaculosului plonjon, şi îl ameninţau cu armele, ordonându-i să se predea. După două secunde de descumpănire, tânărul făcu câţiva paşi de felină şi prinse

un copil aflat în zonă împreună cu părinţii lui, luându-l ostatic. Apoi, cu puştiul folosit drept scut, banditul se simţi stăpân pe situaţie. Avu chiar timp să scoată din haină un automat Uzzi, pe care îl înfipse în tâmpla copilului, ce urla înspăimântat. Tatăl, depăşit de grozăvia momentului, se aruncă orbeşte înspre terorist, în timp ce acesta urla amenințător către cei trei poliţişti, somându-i să-şi arunce armele. Din păcate, tatăl nu avu noroc. Banditul rămas teafăr îl zări şi îi descărcă o rafală scurtă în pântece.

— ETA, şopti Claude către Frank, în timp ce tinerele, înspăimântate, se ascunseseră sub masă. Nu e cazul să ne amestecăm.

Frank auzise câte ceva, la telejurnalele de acasă, despre această organizaţie teroristă, însă nu ştia cu precizie cu ce se mănâncă. Socotise organizaţia mai mult o glumă şi un răsfăţ european, neînchipuindu-şi că acţiona în realitate cu o brutalitate extremă. Se gândi că trebuia să sară în sprijinul poliţiştilor, dar mai ales al copilului. O acţiune reuşită i-ar fi periclitat, însă, infiltrarea în sectă sau ce-o fi ea pentru care se deplasase la Barcelona.

În vreme ce încerca să calculeze diversele modalităţi prin care ar fi putut să intervină, fără să bată la ochi, îl văzu pe Claude acţionând. Profitând de faptul că teroristul, după omorârea tatălui copilului, se simţea în siguranţă pe flancuri, francezul plonjă cu o elasticitate pe care Frank nu putu să n-o admire spre gâtul banditului, pe care-l culcă imediat la pământ.

Luat prin surprindere, teroristul scăpă copilul din prinsoare, însă reuşi să iasă, cu o mişcare rapidă, din strânsoarea lui Claude, care încercase să-l imobilizeze. Apoi se ridică şi îndreptă arma spre acesta, apăsând pe trăgaci.

Anticipând manevra, Claude se rostogoli spre picioarele agresorului, eschivându-se astfel de rafala care izbi inutil asfaltul. Apoi, printr-o rapidă mişcare de forfecare, îl lovi pe terorist, „secerându-i” picioarele şi doborându-l la pământ. Abia atunci realiză şi Frank că era momentul să intervină, fără a risca să-l rănească pe Claude. Puse un picior pe scaun, iar celălalt pe masă, luându-şi avânt, şi se aruncă peste gardul viu, răsucindu-se în aer şi aterizând chiar lângă reprezentantul ETA, care încerca să se ridice din nou.

Trezindu-se cu un alt adversar lângă el, acesta renunţă la mişcarea ascendentă şi îşi îndreptă arma în sus, ţintind capul lui Frank. Această manevră se dovedi neinspirată, întrucât îl pierdu total din atenţie pe Claude, care scoase un stilet de sub bluză şi îl înfipse, cu o dexteritate impresionantă, exact în creştetul teroristului.

Primejdia trecuse. Lumea care asistase cu sufletul la gură la acea luptă surdă, ce nu durase mai mult de două minute, izbucni în urale. Se elibera astfel de tensiunea ce transformase într-o veşnicie cele câteva minute trecute de la somaţia poliţistului. Frank îi întinse mâna celui căruia îi salvase viaţa şi îl îmbrăţişă când acesta se ridică în picioare. Ţipând de fericire, excitate probabil la vederea eroismului celor doi companioni, apărură în fugă şi gemenele care săriră să-i îmbrăţişeze, ca pe nişte cunoştinţe de-o viaţă, după o revedere neaşteptată.

Între timp, locul se umpluse de maşini de poliţie, de ambulanţe şi pompieri. Cei doi, apucându-le pe după umăr pe fete, se retraseră în grabă. Nu doreau să fie obligaţi la nesfârşite declaraţii şi explicaţii. Fuseseră destule evenimente pentru o singură seară.

A doua zi de dimineaţă, Mark fu nevoit să bată îndelung la uşa colegului său, până ce acesta catadicsi să se trezească.

Apăru în prag cu figura unui om lovit în faţă de un meteorit.

— Ştii că în America, la fiecare trei secunde, un om e lovit de o maşină? îl întrebă Mark, după ce intră în camera lui Frank şi îi privi cu mai mare atenţie fizionomia obosită.

— Da? se auzi o voce de *profundis*, ce nu-i putea aparţine tânărului de care se despărţise detectivul cel gras cu o seară înainte. Şi, ce-i cu asta?

— Arăţi de parcă tu ai fi unul dintre nefericiţii ăia! îl lămuri Mark, cu ironie, dar şi cu obidă în glas.

Bănuia că Frank nu dormise în patul lui... oricum, nu prea mult. Şi nu înţelegea cum de nu-l putea convinge pe colegul lui să nu mai facă excese. Măcar când se aflau în plină anchetă. Apoi îşi aminti că trebuia să dea ochii şi cu Emillio. Nu că ar fi dat doi bani pe părerea spaniolului, dar nu voia să-l evite chiar din prima zi. Era, totuşi, o gazdă destul de amabilă.

— Azi-noapte am rezolvat jumătate din caz... cel puţin! îi aruncă Frank în treacăt, pe când se îndrepta spre sala de baie. Cât e ceasul?

— Lasă ceasul! se enervă Mark. Mai spune o dată: ce-ai rezolvat azi noapte? Cred că te-a doborât schimbarea de fus orar. Care parte ai rezolvat-o: te-ai culcat cu o tipă ce întruneşte condiţiile care ar putea-o transforma în victimă?

După zgomotele ce se auzeau venind din baie, se putea deduce că Frank îşi spăla dinţii. La întrebarea pusă, Mark nu primi niciun răspuns. Nerăbdător să afle misterul pe care se părea că-l ascunde confratele său, bătrânul simţi tensiunea coborându-i vertiginos spre stomac. În consecinţă, neavând altceva mai bun de făcut, se gândi să verifice conţinutul frigiderului.

Nu se inventase încă aparatul frigorific de apartament în care să încapă cantităţile de mâncare necesare pentru a potoli foamea de dimineaţă a grasului. Mai ales când aceasta, foamea, era combinată cu neliniştile vreunei anchete. Totuşi, Mark se hotărî să atace, ca un paliativ, cutiile cu sticksuri şi alune, mai mult pentru trecerea timpului.

Din baie, începu să răsune vioi zgomotul apei aruncate de duş, ceea ce pe musafir îl enervă şi mai tare. De altfel, obiceiul era etichetat de matahală ca fiind specific burghez. În cele din urmă se hotărî să nu mai aştepte până când Frank va catadicsi să-şi termine toaleta de dimineaţă. Luându-şi la el cutia cu alune, intră peste acesta, intimitatea colegului său nefiind pentru bătrân un tabu.

— Vrei să mă fierbi sau îţi baţi joc de mine? întrebă el cu gura plină, privind silueta ce se contura în spatele perdelei de la duş.

— La ce faci referire? se interesă pretenţios Frank, care abia acum realiza că începuse o nouă zi.

— La blestematul ăla de caz „pe jumătate rezolvat” de tine! se înfurie Mark şi strigă, împroşcând perdeaua de vinilin cu bucăţi de arahide nemestecate.

— Aah! Despre asta vorbeşti, îi aruncă înspumatul detectiv, iţind un cap plin de clăbuci pe după perdea. Păi am găsit, probabil, arma crimei. Şi chiar m-am împrietenit cu cel care o poartă... Să nu uit! Am scăpat ţara de un terorist periculos, care luase un copil drept ostatic. Erau doi, dar pe celălalt l-a „aranjat” poliţia. În rest, plictiseală mare şi ceva, ceva hârjoneală. Tu cum te-ai distrat?

— Tot cam ca tine, răspunse Mark, azvârlind iritat cutia goală în coşul de sub chiuvetă.

Ratarea aruncării nu-l deranjă câtuşi de puţin. Avea cine face curat. Se întoarse în cameră şi se trânti într-un fotoliu aflat în faţa televizorului.

— Cred că am văzut acelaşi film ca şi tine, dar am înţeles mai puţin, pentru că nu prea dibuiesc dialectul, mai spuse el.

Frank îşi clăti dinţii şi apăru în faţa colegului său într-un halat alb, frecându-şi cu conştiinciozitate părul ud.

— N-ai înţeles, şefu’! Eu chiar am jucat în filmul ăsta, oricât de greu ţi-ar fi să crezi. Nici mie nu mi-a fost uşor! Închipuieşte-ţi: individul cu care am fost aseară.. ştii tu, cel de pe plajă, este un foarte priceput mânuitor al unei frumuseţi de stilet. De altfel, a şi găurit cu el capul teroristului ETA, de care-ţi spusei mai devreme... când ieşeam din spume, ca Afrodita.

— Asta e o chestie pe care nu o s-o pot trece în „Memoriile” mele. M-ar lua ipocriţii de lectori drept un *Münchausen* retardat.

— Nici nu ţi-am cerut s-o faci. O să mi-o trec eu! Sunt mai credibil. Dar asta nu-i tot, reluă Frank, cu vădită satisfacţie în glas. Am fost invitat la ceea ce ar putea fi următoarea ceremonie sau ce-or face ei acolo. Deci, eu zic că vom rezolva cazul în timp record. O să am vreme să mă ocup şi de rugămintea unei prietene, căreia i-a dispărut o cunoştinţă pe aici, prin Barcelona.

— Mai spune-mi o dată! nu vru Mark să accepte ceea ce colegul său îi servea cu atâta nonşalanţă drept un caz închis. Pe ce te bazezi? Poate m-am trezit eu prea devreme sau te-ai culcat tu prea târziu...

Abia atunci, Frank catadicsi să nareze întreaga păţanie din seara precedentă. Se îndreptau, în acelaşi timp, spre locul în care Mark şi-ar fi putut potoli îngrozitoarele zgomote ce-i urcau din stomac, precum urcă lava din măruntaiele pământului spre lumină. Adică, se îndreptau spre restaurantul hotelului.

CAPITOLUL 6

Locul ales pentru ceea ce Claude îl asigurase că va fi „o seară absolut memorabilă” era un subsol, unde Frank ajunsese legat la ochi. Încăperile prin care trecea păreau de-a dreptul halucinante pentru tânărul american, neobişnuit cu ziduri care aveau la activ secole întregi de istorie.

Dacă e o imitaţie gen „art-deco”, trebuie să recunosc că e al dracului de reuşită, se gândi el.

Străbătea culoare boltite de piatră, întunecate, luminate doar de făclii înclinate, prinse în suporţi grei de bronz, închipuind o gheară de pasăre răpitoare. Din loc în loc se iveau firide înalte, în care erau amplasate armuri impunătoare, ce semănau cu nişte flăcăi disciplinaţi din gărzile Vaticanului.

Frank şi tăcutul lui însoţitor un individ uscat şi cu un ten cadaveric, arătând şi mai sinistru în lumina palidă proiectată de făclii ajunseră în faţa unor uşi masive, ferecate cu modele de fier amintind de imaginaţia bolnavă a unui Ieronimus Bosch. După ce „umbra” care-l însoţea bătu, după un ritm anume, cu inelul butucănos de metal în lemnul greu al porţii, aceasta se deschise, fără nici cel mai mic scârţâit. Frank pătrunse într-o încăpere care fusese, probabil, sala preferată a lui Torquemada. Acum, însă, prea puţine dintre grozăviile trecutului mai rezistau în faţa spectacolului debordant care avea loc printre utilajele sinistre.

O adunătură extrem de pestriţă se învârtea printre fostele mese de tortură, umplute acum cu diverse platouri, mâncăruri savant aranjate şi băuturi ciudate, servite în cupe grele din sticlă groasă. Se aflau acolo fel de fel de figuri de bărbaţi, de la matahale semănând a luptători de sumo, la pitici cocârjaţi. Stârpiturile acelea se preumblau, făloase ca nişte giganţi, printre „manechinele” venite într-un număr covârşitor, ca să le pună din când în când câte o mână ca de copil pe fesele bombate. Erau acolo şi personaje care păreau să aparţină acestui loc dintotdeauna, având o morgă misterioasă, aşa cum se aflau învăluite în mantii negre şi grele de catifea, rotind priviri dispreţuitoare asupra convivilor. Apucau cu vârful degetelor câte o ciozvârtă de vânat, din care abia catadicseau să muşte, cu gesturi automate, ca apoi s-o abandoneze înainte de a o termina.

Remarcă un individ deşirat, cu un nas mare şi sprâncenele arcuite, ca două accente circumflexe, peste ochii mici şi extrem de negri. Pentru un moment, privirile li se încrucişară. Frank îşi simţi creierul ca sfredelit de o lumină rea, asemănătoare cu o mahmureală barbară, după o săptămână de beţie. Îşi întoarse, instinctiv, privirea în altă parte, apoi încercă să alunge sentimentul de greaţă care îl cuprinsese, cu o intensitate ucigătoare, preţ de câteva secunde.

Dar ceea ce efectiv îl sideră pe Frank erau femeile. Se simţea de parcă, ajuns la un congres al fanilor Star Trek, ar fi găsit acolo personajele în carne şi oase, şi nu actorii. Parcă descoperise un trib secret sau o populaţie colonizatoare venită de pe Venus. Niciodată nu avusese ocazia să vadă atâtea femei superbe adunate la un loc. Mai mult, nu reuşi să identifice niciun singur exemplar care să-i amintească de faptul că femeia nu e o specie „omogenă”. Toate aveau cam aceeaşi înălţime, între 1,75 şi 1,80 metri, cu forme perfect rotunjite sub rochiţele

minuscule, mulate cât să nu crape înainte de vreme. La prima vedere, s-ar fi părut că se lasă cu ostentaţie pipăite şi studiate de orice exemplar masculin aflat în preajma lor.

Începu să caute din ochi figurile familiare ale gemenelor din seara precedentă. Era sigur că o să le găsească acolo. Se uita, mai ales, după amicul Claude care, culmea, nici nu-l întâmpinase, nici nu-şi făcuse apariţia, după mai bine de zece minute cât petrecuse căscând gura la menajeria din jurul său.

Apucă, în cele din urmă, un pahar greu de pe una dintre tăvile plimbate încontinuu de servanţii cu morgă de regi medievali şi îi mirosi, curios, conţinutul. Era whisky, din cel mai de soi, judecând după aromă. Gustă şi se convinse: dacă nu-l putea categorisi ca fiind cel mai bun băut vreodată, intra lejer în topul primelor trei. Destul de satisfăcut de băutură, părăsi colţul în care se cantonase încă de la sosirea sa şi începu să colinde sălile unde avea loc această ciudată petrecere. Nimeni nu părea să se sinchisească de prezenţa lui, semn că invitaţii nu făceau parte din vreo societate organizată. Aşadar, necunoscuţii nu se puteau simţi stingheri. Abia în ultima dintre săli le zări pe cele două vampe, constatând cu mulţumire că se făceau remarcate, chiar şi într-o asemenea companie aleasă.

Purtau nişte rochii de seară foarte transparente, dintr-un voal negru, respectiv alb, iar locurile intime le erau acoperite, mai mult de formă, de modele cu frunze aurii, de arţar. Costumaţia era, cu siguranţă, executată de aceeaşi casă de modă, fiindcă avea acelaşi tipar. Amănuntele făceau, totuşi, ca tipele să pară suficient de diferite, măcar cât să le poţi deosebi. Dar asta era posibil atâta timp cât rămâneau îmbrăcate.

Simţiseră, probabil, privirea arzătoare a lui Frank pironită pe decolteurile îndrăzneţe ce le descopereau spatele, până acolo unde fesele începeau să se contureze bombate şi apetisante. Se întoarseră spre el, bucurându-se de revedere.

Frank avansă hotărât. Le îmbrăţişă şi le sărută pe amândouă, ca şi cum ar fi trăit o viaţă fericită împreună. Şi, în fond, o aventură precum cea din seara precedentă nu echivala cu o viaţă întreagă? Cel puţin pentru ele, căci Frank avusese parte de suficiente aventuri de acest gen, de când lucra în FBI. În timp ce rosteau dulci nimicuri şi se lăsau cu plăcere mângâiate de tânărul american, gemenele simţiră că altcineva se apropia tiptil de grup. Brusc, îşi întoarseră privirile peste umăr, ca să constate că nu era altul decât Claude, îmbrăcat într-un smoching alb şi încins cu un brâu purpuriu.

— Se vede treaba că aveţi senzori la ceafă! le tachină Frank, observând că dibuiau fiecare privire aţintită asupra lor, cu acurateţea unui radar de ultimă generaţie. Pe mine m-aţi simţit la fel, pe când vă priveam.

— Ne place să simţim... ce simţim că ne place, îi întoarse vorba Penelope, care părea a fi purtătoarea de creier a familiei.

— Mă scuzaţi! Nu am putut fi prezent de la început, ca să vă întâmpin eu, se scuză Claude politicos, încercuind-o cu precizie pe sora Penelopei deasupra coapselor ei imperiale. Eu, însă, am şi rolul de făcător al bucatelor, nu doar de invitat. A trebuit să am grijă de ultimele retuşuri pentru servirea potrivită a platourilor.

— Interesantă petrecere! remarcă Frank cu sinceritate. Recunosc că nu am apucat să consum decât un whisky nu rău, altminteri însă, atmosfera face toţi banii. Totuşi, unde ne aflăm, dacă nu sunt foarte indiscret?

— Pentru reuşita petrecerii, îmi rezerv dreptul de a nu deconspira amplasamentul, răspunse nou-venitul, cu un aer misterios. Nici nu are prea mare importanţă, în cele din urmă.

Sindrofia părea să se încălzească. Într-o anumită încăpere pe care muzica mai puternică părea s-o delimiteze ca un fel de sală de dans, lucrurile începuseră chiar să se înfierbânte. Unele fete reuşiseră să se dezbare de veşminte şi dansau, într-un mod extrem de sugestiv, în braţele unor fătălăi apoşi, ce îşi plimbau cu înfrigurare mâinile pe trupurile lor pe cât de aprinse pe atât de goale.

— S-a ajuns cam devreme la sex, constată Claude, vădit nemulţumit.

— Nu pari a fi genul stânjenit de asemenea manifestări, îi susură cald în ureche Paola, care se părea că va rămâne agăţată de gâtul lui în acea seară.

— Nu de manifestări, ci de ora la care au loc acestea sunt eu îngrijorat. Dacă începe orgia acum, cine va mai savura platourile mele pregătite cu multă migală?

— O să le savurăm noi, chiar dacă ar fi s-o facem după ce vom fi epuizate, declară zâmbind cu subînţeles Penelope, în acelaşi timp mângâind molatic ceafa lui Frank.

— Am o propunere mai bună, spuse Claude, luminându-se brusc. Putem merge, doar noi patru, într-o încăpere de la etaj. E mult mai intim şi putem să ne bucurăm de toate bunătăţile într-o manieră mai elegantă.

— Eu aş fi preferat să rămânem aici. Sunt curios să văd ce-o să urmeze, recunoscu Frank, cu un uşor regret în glas.

Se temea de faptul că putea fi distras de la principala lui sarcină din acea seară. Trebuia să recunoască, de asemenea, că l-ar fi „aranjat” să asiste la o orgie în acest decor funambulesc.

— Ne putem întoarce mai târziu, insistă Claude, deşi nu părea foarte convins de afirmaţie. E mult mai interesant când ceilalţi bărbaţi sunt osteniţi şi femeile abia prind chef de petrecere.

— Fie! acceptă Frank, cu inima strânsă, realizând că n-avea rost să se mai opună. Să purcedem!

Porniră, urmărindu-l pe Claude, spre zidul care constituia fundalul uneia dintre săli. Când ajunseră în dreptul acestuia, Frank observă cum francezul apuca braţul uneia dintre armurile ce străjuiau, ţanţoşe, o imensă tapiserie, înfăţişând un blazon confuz şi extrem de încărcat. Imediat, nu fără un zgomot discret, zidul pe care se afla respectiva tapiserie se roti cu 90°, căscându-se spre un coridor mai curând întunecat. Chicotind încântate, cele două fete se strecurară cu agilitate în fanta produsă de străvechiul mecanism, iar Frank nu vru să rămână mult în urmă. În spatele lor, zidul se răsuci la loc. Detectivul fu puţin înciudat: nu apucase să observe dacă mişcarea se făcuse automat sau ca urmare a unei alte manevre a maestrului gastronom.

— Trebuie să recunosc că stomacul meu nu a mai găzduit asemenea bucate de la hrănirea prin cordonul ombilical! aprecie Frank, răsuflând cam îngreunat. Nu ştiu cum le prepari, dar cunosc un om pe care l-ai face fericit pe viaţă, dacă i-ai pregăti un camion sau două cu asemenea delicatese.

— Presupun că este vorba despre corpolentul tău coleg! opină Claude, simţind o mândrie pe care nu mai avusese ocazia s-o experimenteze de când devenise bucătarul acelui club scârbos.

— Şi despre el, desigur! păru Frank să-şi amintească brusc de partenerul său. Dar mă refeream mai mult la mine.

Toţi râseră satisfăcuţi de această afirmaţie sau poate că era doar ecoul unei bunăstări generale pe care o resimţeau cei patru, ca urmare a rafinatului ospăţ.

După ce se deplasară câţiva zeci de metri printr-un alt coridor ce ar fi fost fascinant, dacă nu ar fi părut atât de înfricoşător, cei patru trebuiră să urce o scară în spirală. Ajunseră, probabil, într-un turn, judecând după numărul remarcabil de trepte pe care le străbătură. În cele din urmă, cu toţii au fost de acord că a meritat efortul.

Camera în care se aflau era imensă şi rotundă. Lumina pătrundea tot mai slăbită din cauza înserării pronunţate prin nişte fante situate sub un acoperiş conic, undeva la vreo şase metri înălţime. Pentru a beneficia în continuare de vizibilitate, pe pereţii circulari erau fixate din metru în metru acelaşi tip de făclii care se aflau peste tot în castel. Lumina lor suficient de puternică arunca pe pereţi umbre fantomatice, astfel încât întreaga atmosferă părea că reproduce, dacă nu chiar epoca lui Arthur şi Lancelot, cel puţin pe cea a filmelor cu acest subiect. Un decor absolut original. Singurul obiect ce amintea de vremurile contemporane era instalaţia de sunet: invizibilă, dar perceptibilă, aceasta îngâna şansonete ce îl încântau pe Claude, dar care li se păreau teribil de leşinate americanului şi celor două iberice. Una peste alta, lucrurile se îndreptau spre un final aşteptat.

Pe o masă imensă de stejar găsiră platouri cu preparate dintre cele care le excitaseră mai devreme toate simţurile: de la cel vizual, ori gustativ, până la cel sexual. În mijlocul camerei trona un pat în care puteau fi găzduite toate pieile roşii care mai rămăseseră nemasacrate în America. Frank făcu această asociere din cauza cuverturii de catifea purpurie ce acoperea patul.

Stăteau cu toţii întinşi pe spate, cu capetele apropiate, închipuind astfel patru raze de soare. Din când în când, sorbeau tacticos un vin rubiniu, pe care Claude îl recomandase cu toată căldura, iar ceilalţi îl apreciaseră ca atare.

La un moment dat, bucătarul se întoarse pe burtă, ajungând astfel cu capul deasupra celui al Paolei şi, după ce o sărută delicat pe ochi, îi rosti nişte versuri cu multe „r”-uri, care o încântară teribil pe tânăra fată.

— *Tu, ulcior, ca mine-ai fost un om pe vremuri...*, începu el să traducă, străduindu-se să nu rateze efectul.

Mâna lui alunecă uşor peste voalul negru al tinerei, îndreptându-se tiptil spre coapse.

— *Rob, de bucla dragii, zări-te-am cum tremuri...*

Şi mâna lui începu să ridice treptat materialul uşor, dezvelind un picior cu pielea mătăsoasă şi inspirat bronzată.

— *Toarta de la umăr până-n şold un braţ...*

Paola nu schiţa niciun gest, aşteptând înfiorată ca gastronomul să-şi încheie traducerea şi, mai ales, traseul mâinii.

— *Mijlocul iubitei îl frângea-n cutremur...*

Şi mâna francezului ajunse la locul în care majoritatea oamenilor poartă un mic acoperământ. Nu părea, însă, a fi un obicei agreat şi de Paola.

Frank, care se ocupa cu spirit gospodăresc de sânii Penelopei, fermi, dar elastici, tremurând ca aspicul bine închegat, constată cu plăcere aceeaşi lipsă de *dessous*-uri.

— Mari poeţi mai sunteţi şi voi, francezii! catadicsi el să-şi elibereze, pentru puţin timp, gura de sfârcul ascuţit şi tare al fetei, în vreme ce ea se străduia să-l scoată din pantaloni pe „micul mare luptător” al bărbatului care o excitase la culme.

— Persan, frate din America, persan! nu vru Claude să-l lase-n ignoranţă pe amicul lui. Omar Khayyăm este poetul.

— Iranieni..., ridică brusc capul Frank, speriind-o uşor pe Penelope, care tresări; sau reuşita întreprinderii ei îi dezvăluise ceva neaşteptat? Terorişti periculoşi, repetă, aproape mecanic, ca trezit din somn.

Ar mai fi adăugat ceva, însă simţi că... era atras cu totul într-un aspirator gigant. În acel moment realiză că nu mai era timp de politică, ci doar de iubire. Şi cum femeia lui se transformase într-o veritabilă ventuză, nu-i mai rămase altceva de făcut decât să-i acorde atenţia pe care o merita.

O perioadă, cele două cupluri nu-şi mai dădură veşti, doar gemetele şi oftaturile amintindu-le că se aflau în acelaşi pat. Treburile se încinseseră. Excitarea maximă le spunea celor două gemene să fie cât mai apropiate una de alta. Încălecându-şi tovarăşii, îi forţară cu mişcări meşteşugite să se lipească unul de celălalt. Astfel, gemenele reuşiră să trăiască momentul suprem, sărutându-se cu o pasiune demnă de o cauză mai bună. Îmbrăţişarea lor fără prejudecăţi îi aminti lui Claude de imaginea lui Narcis, lipindu-şi buzele de chipul său reflectat în apă, iar lui Frank de Stargate şi de apele porţii stelare.

După o vreme, de parcă ar fi fost înţeleşi dinainte, bărbaţii simţiră că spanioloaicele puteau ceva mai mult. De aceea le îndemnară pe fete să încerce un „69” clasic, pentru a se mai delecta o vreme cu superbul spectacol. Ceva mai încolo fu rândul Paolei să scoată un strigăt scurt de surprindere, când văzu „arma mortală” a lui Frank. Aceasta o fora neobosită pe soră-sa, de parcă ar fi încercat să scoată ţiţei din pântecele ei.

Chiar şi Claude, altminteri un *bon viveur* incapabil de invidii meschine, îşi simţi inima muşcată ca de glonţ la vederea „dispozitivului de creat orgasm” de care beneficia necunoscutul său amic.

Atunci, Paola ceru fără nicio delicateţe să profite şi ea de modelul american, mai mult din curiozitate decât din viciu.

Deşi, iniţial, Claude plănuise o şedinţă de „fezandare” îndelungată, ultimele evenimente îl făcură să-şi dorească un final mai rapid. Cu ambiţie îndoită, se repezi să demonstreze noii sale perechi, adică Penelopei, că tehnica bătea mărimea. Şi poate că ar fi reuşit acest lucru, dacă Frank nu ar fi fost şi expert în amor, nu doar un supradotat fără imaginaţie.

Vederea surorii ei, care avea ochii uşor ieşiţi din orbite şi obrajii roşii ca para focului, o excită şi mai tare pe Penelope. Atunci simţi că francezul îşi înteţea ritmul şi observă cum sora ei deschidea gura incredibil de mult, fără să reuşească să articuleze nimic. Atunci juisă şi ea, închizând ochii, scuturată de un fior mai mare decât cel precedent cu americanul, ceea ce proba virtuţile lăudate ale voyeurismului.

CAPITOLUL 7

O lumină puternică îi inundă ochii. Trebui să-i închidă imediat la loc şi să-şi astupe pleoapele cu palma. O durere intensă îi strângea tâmplele, iar amintirile, rupte-n crâmpeie fugare, i se înghesuiau sub ochii închişi.

— S-a trezit, auzi o voce caldă.

Nu ştia de unde anume să culeagă acel glas din panerul cu impresii din trecut, dar îl asocie instinctiv cu un sentiment plăcut.

— Scoală, amorezule, că avem treabă! izbucni o voce cunoscută.

Începu să-şi revină de-a binelea. Era Mark, inconfundabil chiar şi pentru un comatos. Încercă iarăşi, cu prudenţă, să deschidă ochii, filtrând lumina cu ajutorul degetelor răsfirate de la mâna dreaptă.

— Luaţi-i, frate, felinarul din ochi! se înfurie bătrânul detectiv, în timp ce colegul său se străduia să se deprindă cu lumina. Ce-i faceţi, îl resuscitaţi sau îl bronzaţi? Doctori de boi ce sunteţi!

— Să ştiţi că înţeleg suficientă engleză pentru a nu vă tolera asemenea ieşiri! se auzi o altă voce, înecată de indignare şi având un accent ciudat.

— Şi eu atâta medicină cât să-mi dau seama că-l orbiţi cu lampa aia de radiaţii sau de operaţii, ce dracu’ o fi!

— Nu vă mai certaţi, vă rog! se auzi din nou glasul plăcut pe care Frank tot nu reuşea să-l identifice, deşi îi stătea pe limbă.

Curiozitatea îl împinse să deschidă ochii, exact în momentul când persoana indignată, probabil un doctor, catadicsi să reducă numărul de lucşi ai imensului platou cu becuri sub care se afla.

— Irma! se minună Frank, când reuşi să desluşească trăsăturile chipului aplecat asupra sa. Tu, aici?

— N-am stabilit că o să ne vedem în Barcelona, dragul meu cavaler avariat? îl învălui cu o privire tandră şi drăgăstoasă vedeta undelor radio americane.

— Asta-i drept, admise Frank. Deci, înseamnă că suntem tot la Barcelona!? nu păru el foarte sigur de afirmaţia sa. Parcă îmi amintesc ceva, dar nu prea multe.

Deodată, un cap imens se interpuse între lumina lămpii şi raza vizuală a lui Frank. Era o figură pe care cărnurile închipuiau adevărate forme de relief, sub care abia de puteau fi observate anumite trăsături umanoide. Cel mai dificil de observat, la prima vedere, păreau a fi ochii.

— Mark! exclamă proaspăt revenitul în simţiri. Ce s-a întâmplat?

— La dracu’! se înfurie acesta. La mama dracului şi la toţi copiii ei scârboşi, negri şi cornuţi! Asta era întrebarea mea! Tu ar trebui să mă lămureşti ce s-a întâmplat. După ce ai făcut pe secretosul individualist, dispărând de la hotel fără să-mi spui nimic, tot tu mă-ntrebi pe mine? Noroc că *toreros* ăştia nu-s aşa tâmpiţi cum ai fi putut crede, după ce le-ai văzut clădirile fără colţuri, drepte ca pişatu’ boului şi au dat de urma sectanţilor. Ce-i drept, era cam târziu: o şterseseră din bârlog. Dar tot e bine, că am dat peste leşul tău, zvârlit într-un colţ al peşterii în care a avut loc orgia.

— Ce peşteră? nu-i veni lui Frank să creadă ceea ce auzea.

— O chestie de-asta cu coviltir, un monument arhitectonic, cum îmi explicau franchiştii ăştia. Ce dracului nu le-or fi ieşind şi lor casele drepte şi zvelte, ca la noi, nu ştiu?!

— Parcă am fost într-un fel de castel, undeva în afara oraşului, se strădui Frank să-şi fixeze amintirile confuze.

— Nu-ţi aminteşti bine... sau nu-ţi aminteşti tot, continuă Mark, fără a da semne de calmare. Erai, bine mersi, în centrul Barcelonei, cu o vânătaie în creştet şi în pielea goală. Iar în jur roia o mulţime de cucoane, având ochii beliţi ca la melc pe turnul tău de control.

— Cred că l-ai obosit destul, se amestecă în vorbă frumoasa Irma.

Nu ştia dacă să se indigneze de limbajul lui Mark sau să se excite, gândindu-se la imaginea celui care a făcut-o atât de fericită pe „bancul de lucru” din studiou.

— Să-l lăsăm să se odihnească.

— Las’ că s-o odihni pe pat de scânduri, când i-o veni vremea, se arătă bătrânul neînduplecat. Acum avem o treabă de făcut, până nu se volatilizează de tot pocăiţii ăia sau ce-or fi ei. Ah, să nu uit! Am mai găsit două schelete, de astă dată cu ceva urme de carne. Cică le putem afla ADN-ul, dar eu nu dau niciun dolar ruginit pe trăncăneala acelor mânuitori de eprubete care-şi spun medici legişti. Scoal’ de pune ceva pe tine! Ţi-a ales Irma de prin geamantan nişte ţoale, că abia am oprit-o din amuşinatul lor.

— Domnule detectiv, vă rog să încetaţi cu acest limbaj neruşinat! se oţărî, nevoie mare, microfonista. Nu uitaţi, vă rog, cu cine aveţi de-a face... O să mă plâng superio...

— ...N-ai decât să te plângi şi inferiorilor şi echilateralilor şi isoscelilor, numai să nu-mi stai în drum. Am un caz de rezolvat, până n-o să arate toată Barcelona ca un laborator de anatomie.

Frank simţi că cearta o să degenereze dacă nu-şi calma colegul şi asta nu se putea face decât într-un singur mod: îmbrăcându-se şi plecând împreună cu el.

După ce îl puse la curent pe grăsun cu tot ceea ce-şi amintea din noaptea precedentă, Frank aşteptă o relatare similară de la colegul său. Constatase că îşi amintea cam tot, mai puţin din momentul în care Paola îi înfipsese unghiile în spate şi-l muşcase cu putere de ureche, în timp ce-i şoptea mai curând îi şuiera vorbe al căror înţeles nu apucase să-l descifreze.

— În mod normal m-aş fi enervat când am observat că ai întins-o şmechereşte, deşi fusese vorba că nu o să te mişti fără „coadă”, îşi începu Mark relatarea.

— Când au venit ăia după mine, te-am sunat în cameră, dar n-ai răspuns, ripostă Frank. Apoi, nu am mai avut timp să te caut şi în altă parte. Mă zorea sinistrul ăla de şofer. Probabil, îl excita să mă vadă legat la ochi. Chiar, tu unde erai?

— Îmbucam ceva la restaurant. Nu te-a dus capul până acolo? În fine... a apărut Jorge şi m-a luat repede la secţie, spunându-mi că au dat de urma celor care închiriaseră plaja sub nume false. Coroborat cu ce mi-ai spus tu şi cu

declaraţiile puştiului, care a recunoscut figura tipului de aseară, după un portret robot făcut după descrierea mea, m-am pus pe treabă, considerând că, indiferent dacă nu s-ar potrivi o asemenea pistă, tot nu ar merita abandonată. Ne-a luat ceva timp, am mai frăgezit-o printr-un restaurant... Au ăştia nişte specialităţi cu chestii de mare... Abia dimineaţă am aflat o adresă posibilă. Am dat de tine în mijlocul străzii, restul îl bănuieşti.

Frank îşi privea partenerul ca pe un extraterestru, reuşind cu greu să înţeleagă sensul vorbelor acestuia.

— Puţin mai târziu m-am trezit şi cu „ochi adânc” la recepţia hotelului, întrebând de zor despre tine, aşa că am cedat şi am lăsat-o să vină la spital. Urla ceva despre Dinozaur, care i-a promis că face şi că drege... Îţi dai seama: i-a pus moşului o ţâţă pe chelie şi l-a făcut să recite din Biblie la interminabilele ei picioare. Robert i-a promis că-i livrează şi Statuia Libertăţii la pachet, fără ramburs, numai să-l lase să-i dea un lustru la păsărică... Bleah! făcu el, scârbit de imaginea capului pleşuv al Excelenţei între pulpele Irmei.

Cei doi îi mai comandară un rând de beri tinerei creole care se învârtea neîncetat printre mese, în barul unde eşuaseră după părăsirea spitalului. Abia reuşiseră s-o convingă pe realizatoarea de emisiuni radio să dea o tură prin magazine, până ce puneau ei la cale un plan de atac pentru zilele următoare. Irma era încă îmbufnată de „mitocănia” lui Mark şi nerăbdătoare, în acelaşi timp, să rămână singură cu noul ei „idol sexual”. Acceptase propunerile insistente ale detectivilor numai în schimbul unor promisiuni ferme din partea lui Frank, cum că îşi vor petrece restul serii împreună. Doar ei doi, se înţelege...

— Şi acum, continuă Mark, ce facem cu ea? Doar n-o s-o târâm cu noi peste tot?!

— Las-o pe ea! Ce facem noi... cu cazul? păru Frank dezinteresat de soarta Irmei. Mă doare capul când mă gândesc la ceea ce s-o fi întâmplat acolo, sub nasul meu.

— Îţi spun eu ce s-a întâmplat, hotărî bătrânul să se întoarcă la anchetă. Din motive pe care încă nu le cunoaştem, ciudaţii ăştia sacrifică fete tinere în timpul orgasmului. E clar?

Văzând că tânărul agent îl priveşte din nou ca pe o arătare, Mark reluă:

— Ai vreo altă variantă?

Frank acceptă, cu o mişcare vagă din sprâncene, premisa de discuţie. Aştepta să audă şi continuarea.

— Acum nu mai avem dubii în ceea ce priveşte relatarea puştiului. Ceea ce îţi aminteşti tu seamănă, dacă vrei, cu ceea ce a povestit el. Doar că tu nu ai luat-o la fugă, ci te-au gonit ei.

— Dar nici n-am observat vreun omor, îşi corectă Frank partenerul, care părea pornit să descopere totul chiar la sticla aceea de bere.

— Facem pariu că cele două schelete sunt ale târâturilor cu care aţi fost acolo?

— Nu erau târâturi, ci gemene! se ofuscă Frank. Erau două fete frumoase şi tinere, care...

— ...Bine, bine, se arătă Mark dispus să renunţe la catalogări. Ideea e că sunt sigur că bucătarul ăsta al tău — deşi m-aş mira să fie aşa cum ţi-a povestit — L-ai văzut tu cu făcăleţul în mână?...

Frank schiţă un gest nehotărât. Trebuia să admită că nimic din ceea ce văzuse nu justifica o certitudine în legătură cu meseria de maestru culinar a lui Claude.

— Deci, individul ăsta...

— ...Spune-i Claude, e mai simplu.

— Bine, Claude le-a mătrăşit pe tipele pe care le-aţi adus împreună la orgasm şi ţi-a stins şi ţie lumina, în acelaşi timp. Probabil că te-a simpatizat, de-aia te-a lăsat în viaţă.

— Sau poate că nu e un criminal, afirmă Frank, spre surprinderea bătrânului.

— Cum nu-i criminal?

— Nu, nu ai înţeles ce-am vrut să spun. Nu zic că nu le-a omorât el, deşi deocamdată nu avem decât nişte supoziţii în ceea ce priveşte noaptea trecută. Încă nu ne-au parvenit rezultatele de la testul ADN. În fine, acceptând toate premisele tale, tipul săvârşeşte un fel de ritual, nu omoară, propriu-zis... El sacrifică. E cu totul altceva, din punctul lui de vedere.

— Nu şi din punctul nostru de vedere.

— De asta sunt mai sigur decât de noaptea de ieri! replică Frank. Deci, deşi îl ştim doar pe Claude, e vorba evident despre o organizaţie care pune la cale un fel de sacrificii, o oficiere, ceva.

Claude poate fi preotul actual sau, poate, sacrificatorul de serviciu... cine ştie?!

— OK! admise Mark. Cum punem mâna pe ei? I-am dat deja în urmărire după semnalmente şi după nume. Doar că numele... nu-s sigur că sunt cele adevărate.

— Să vedem ce rezultate o să dea urmărirea asta. Să avem răbdare. Între timp, eu mă voi ocupa puţin de Irma, în sensul că voi căuta o prietenă de-a ei dispărută. Un caz banal, pe care am să-l rezolv repede.

— Eu zic că acum n-avem timp de chestiuni colaterale.

— Era top-model şi avea 19 ani, argumentă Frank, privindu-l cu subînţeles pe colegul său. Şi a dispărut în ultima lună.

— Crezi că poate avea legătură cu... ?

— Se prea poate! sfârşi Frank discuţia, pe un ton misterios.

— Ţi-a fost dor de mine? se alintă Irma, într-un mod care pe Frank îl scotea din sărite.

— Absolut deloc, i-o reteză el. Fie şi numai pentru motivul că, din două nopţi, n-am avut niciuna în care să pun liniştit capul pe pernă, pentru a mă gândi la ceva relaxant.

— Din câte am înţeles eu, te-ai vârât singur în asta pentru două gemene, făcu Irma pe supărata, deşi era evident că nu asta o deranja pe ea.

Dar Frank nu era genul care să guste astfel de scene, fie ele şi voalate.

— Trebuie să pricepi, ca o informare profesională, dacă vrei, că meseria mea este mereu legată de asemenea opţiuni. Uneori, recunosc, doar profit de împrejurări. De cele mai multe ori însă şi de data asta aşa a fost, aventurile sunt cel puţin la fel de utile şi de necesare ca luarea amprentelor la locul unei infracţiuni.

Se îndreptau spre zona unde fusese semnalată ultima dată prezenţa fetei, o cârciumioară discretă, la malul mării. Frank reuşea cu greu să-şi ascundă o oarecare doză de indiferenţă pentru căutarea din acea zi. Chiar dacă se va dovedi că prietena Irmei a fost una dintre victimele dezosate din ultimul timp, ancheta, din punctul lui de vedere, depăşise acest stadiu. Momentan, era foarte afectat de neglijenţa de care dăduse dovadă în noaptea trecută. Iar genul acela elementar de cercetare, cu poze arătate barmanilor şi ospătarilor, nu era de natură să-i calmeze nervozitatea.

— Cum să nu mi-o amintesc?! spuse barmanul, rămânând puţin pe gânduri la vederea fotografiei pe care Frank i-o vârâse sub nasul mare şi coroiat.

Vorbea cu ei şi agita de zor o sticlă de metal, un shaker, în timp ce unul dintre ochi părea s-o privească insistent pe Irma, iar celălalt fotografia.

Însă ochiul drept privea în stânga, iar cel stâng, în dreapta. Adică în cruciş. Frank se gândi că nu ar avea curaj să bea un cocktail preparat de un individ care citeşte etichetele într-o asemenea manieră.

— Când ai văzut-o ultima dată? vru detectivul să-l scoată din reverie.

— Acum trei săptămâni. Stătea chiar aici, spuse el, indicând probabil locul unde se afla Frank, însă era greu de precizat în care parte se uita, de fapt. Vorbea cu El Cordoba, un dansator de flamenco destul de şters, care poate stârni admiraţia doar unui necunoscător în materie de dans. Au plecat împreună, după vreo două pahare de Bloody Mary. Păreau foarte veseli, asta era sigur.

— Ştii unde l-am putea găsi pe *El Flamenco* ăsta? se trezi în Irma instinctul de reporter special.

— El Cordoba, o corectă barmanul, surâzând ştirb şi fără sens. El Cordoba îl cheamă pe individ. De obicei, pe la ora asta se prosteşte pe vreo esplanadă în parcul Guel, din câte ştiu eu. Încearcă să agaţe americance bogate, care-şi închipuie cu naivitate că un dansator ca el e pasional, doar fiindcă ştie să bocăne cu mâinile ridicate deasupra capului. Dacă nu-i acolo, atunci poate că îl găsiţi la „El Cammino d'Oro”, un local chipurile cu „specific lusitan”. Dar mai spre seară, că încă nu cred să fi deschis.

Avură însă noroc. Individul era înveşmântat cu nişte pantaloni trei sferturi mulaţi, cu ciucuraşi, ciorapi roşii în picioare şi o jiletcă cu o palmă mai sus de buric. Purta un imens cercel într-o ureche ca vechii corsari din filmele lui Douglas Fairbanks şi Errol Flynn. Era nimeni altul decât El Cordoba, fără îndoială.

Rotindu-şi înfrigurat mâinile în aer, în timp ce tropăia cu voioşie pe o scândură a unei bănci din parc spre admiraţia şleampătă a unor americani în pantaloni scurţi şi cu şosete albe mai sus de gleznă, El Cordoba păru foarte sensibil la ocheadele pe care i le arunca Irma. Decise să-şi termine mai devreme reprezentaţia, pentru a trece la atac.

Bătu cu putere, de două ori, apoteotic, cu călcâiele în bancă şi se înclină atât de brusc, încât Frank fu sigur că o să vină în cap. Instinctiv, făcu un pas spre el, cu intenţia de a-l sprijini în caz de nevoie. Ca un briceag cu resort, însă, toreo-flamenco-man-ul, îşi recăpătă poziţia verticală, cu pieptul bombat, la fel de repede pe cât se pliase. Apoi coborî tacticos, cu pasul rar, în aplauzele delirante ale americanilor veniţi să vadă muzeul numit „Europa”.

Se apropie tacticos de Irma. Îi mai trânti o reverenţă, rupându-se în două, şi se uită drept în ochii ei, cu privirea pe care o are un elefant, atunci când se chinuieşte să zărească o furnică. Era, probabil, privirea considerată teribil de pasională prin părţile locului, unde femeia încă trebuia să se simtă emoţionată atunci când un asemenea bărbat o fixa, în loc să-şi facă de lucru cu taurii.

— Nu m-am putut împiedica să nu simt arsura ochilor tăi frumoşi pe coapsele mele înfierbântate de dans! rosti el într-o engleză suspect de corectă, cu un glas ce se voia grav şi baritonal.

Primul impuls al Irmei fu să-şi bată puţin joc de amorezul latin. Se gândi să-l aducă într-o stare de fierbere care să-i mai evapore fumurile. Sau, altfel spus, să-l introducă într-un soi de oală sub presiune şi să-l ţină acolo chiar şi după ce nu va mai putea respira. Privirea plictisită şi aerul grăbit etalate de Frank o siliră, însă, să treacă direct la subiect.

— Am aflat că o cunoşti pe prietena mea Consuela, îl interpelă ea brusc, arătându-i fotografia amicei sale. Poţi să ne spui şi nouă unde am putea-o găsi?

— Nouă? fu primul cuvânt pe care reuşi să-l articuleze şmecherul, vădit zdrobit de „plasa” pe care o luase.

— Mie şi prietenului meu, Frank.

— Frank, onorat de cunoştinţă, se înfipse brusc detectivul în fata decepţionatului stepper. Mă bucur al dracului de tare de cunoştinţă.

Hispanicul păru şi mai decepţionat, dacă se putea aşa ceva. Se dădu, temător şi circumspect, cu un pas înapoi, evitând să-i întindă mâna bărbatului din faţa sa.

— Cred că aţi fost induşi în eroare, zise el, redevenind acelaşi elefant în dialog cu termitele. N-aş putea spune cu precizie că nu am cunoscut-o, dar în meseria mea... Mi-e imposibil să reţin toate femeile cu care mă întâlnesc în diverse ipostaze, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Frank se apropie discret de el şi îi făcu semn să-şi întindă puţin urechea spre buzele lui. Luat prin surprindere de reacţia detectivului, tropăitorul se conformă. Când urechea fu aproape de buzele lui Frank, acesta îl apucă brusc de cercel şi îl trase cu putere în jos. El Cordoba scoase un ţipăt scurt de durere şi căzu în genunchi, unde îl direcţionase manevra făcută de detectiv.

Acesta se uită cu un zâmbet fermecător în jurul lui, liniştindu-i cu un gest cuceritor de inocent pe turiştii care îşi întrerupseseră promenada la vederea ciudatului spectacol.

— Îşi închipuie că sunt o veche zeitate, le spuse el acestora. I se pare firesc să mi se închine. Ce pot eu să fac?

Şi apoi, adresându-se şmecherului:

— Vezi în ce situaţie delicată mă pui! Spune-mi ce vreau să aud, altfel îţi rup gaura asta şi-ţi fac alta în schimb. Între ochi. Asta dacă nu-mi vine între timp ideea să te trimit direct pe lumea cealaltă, ca să-i spui bunicii mele decedate că eu sunt bine şi sănătos.

Şi zicând acestea, îşi îndepărtă discret sacoul, astfel încât să-i permită ibericului să-i admire pistolul, prins cu un harnaşament la subsuoară.

— OK, OK! şuieră el. Oricum nu ştiu mare lucru, nu văd de ce aş suporta chinuri pentru atâta.

— Păi vezi, *torero*, că ne putem înţelege omeneşte! spuse Frank şi îi permise acestuia să-şi reia poziţia bipedă.

— Am fost amanţi o vreme, e adevărat, decise El Cordoba să spună tot ce ştia, spre satisfacţia celor doi americani. Am avut o mică ceartă, nimic deosebit, când mi-a spus că s-a îndrăgostit de un francez Claude — un prăpădit de bucătar, şi că vrea să plece cu el în Brazilia. Asta era acum vreo două săptămâni. De atunci nu am mai văzut-o.

— Tii, ce tâmpit sunt! îşi trase Frank o palmă peste frunte, adresându-se Irmei. Mi-a spus şi mie Claude...

— Deci, îl ştiţi pe cârnăţar? se băgă dansatorul în vorbă.

Frank îi trase discret un cot în burtă, care îl lăsă pe acesta fără suflu şi-l obligă să se plieze, cu aerul unuia care băuse prea mult şi voia să verse.

— Vorbeam cu domnişoara, nu-i frumos să te bagi în discuţia unor oameni mari, completă Frank gestul său surprinzător. Mi-a zis ceva gen: „Azi aici, mâine la Rio!”, dar n-am luat-o *ad litteram*. Trebuie să-i anunţăm pe cei de aici să caute cu precădere cursele spre America Latină.

— Crezi că a târât-o după el? întrebă Irma, oarecum uşurată de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

E adevărat că Rio se află la celălalt capăt al lumii, dar al acestei lumi, nu al celeilalte.

— Tot ce-i posibil, o încurajă Frank pe realizatoarea de emisiuni, necrezând câtuşi de puţin ceea ce spunea.

În realitate, încerca să nu-i facă sânge rău femeii, atâta timp cât nu avea certitudini mai sinistre.

Reluă:

— Oricum, ştim destinaţia probabilă a iubitului ei, ceea ce e mai mult decât nimic. Ia zi, măi, tambourine-man, ce ţi-era aşa greu să spui asta de la bun început? se întoarse el spre tropăitorul care, după ultima lovitură primită, avea o figură extrem de umilă.

— Poate la voi e altfel. La noi, bărbaţii consideră ca un gest de minimum bun-simţ păstrarea confidenţialităţii asupra legăturilor amoroase, se trezi din nou El Cordoba.

— O să-mi notez asta în carneţelul meu roz, cel în care păstrez regulile de comportare elegantă în societate, îi aruncă Frank peste umăr, în timp ce se îndepărta împreună cu Irma.

CAPITOLUL 8

Zburau deja de câteva ore, când Frank simţi o mână caldă dezmierdându-i şliţul pantalonilor săi preferaţi de călătorie. Era aşezat între Mark şi Irma, aşa că spera din tot sufletul să fie vorba de fată, întrucât îşi închipuia mâna bătrânului încă plină de grăsime, după ce îşi terminase „pacheţelul” de voiaj.

Se lăsă şi mai mult pe spate, pentru a facilita accesul mâinilor dibace în spatele cortinei, care nu fusese niciodată de fier. Era chiar cea mai permeabilă cortină pe care o cunoştea. Numai cine nu dorise n-o străpunsese, cu condiţia să fie de sex opus.

— Crezi că bătrânul tău coleg ar avea ceva împotrivă să ignore o mică probă de microfon? auzi o şoaptă caldă în urechea stângă.

— Bătrânul meu coleg doarme, îi răspunse detectivul, ceea ce înseamnă că ignoră şi un avion cu reacţie care i-ar porni dintre picioare. Dar ce te-a apucat aşa, deodată? vru el să ştie, deşi nu-şi dădea seama ce-l făcea aşa curios.

— Întotdeauna am chef să fac dragoste după ce am traversat Atlanticul, se auzi, de undeva de sub bărbia lui, un răspuns înfundat.

Frank îşi aruncă privirea spre ecranul televizorului pe care apărea, din când în când, poziţionarea avionului ce îi ducea în Brazilia. Într-adevăr, zburau deasupra junglei amazoniene, dacă era să creadă ceea ce se găsea afişat pe ecran. Nu avea niciun motiv, totuşi, să se îndoiască de această dată, deşi avea o totală neîncredere faţă de orice veşti anunţate prin intermediul unui televizor.

În timp ce simţea o căldură moleşitoare radiind din zona coapselor, recapitulă ultimele evenimente care îl aduseseră în această fericită postură. Îl anunţaseră imediat pe Jorge, după despărţirea de tropăitorul profesionist. Apoi se îndreptaseră spre hotel, unde îl găsiseră pe Mark în faţa unor bucătari înspăimântaţi, care făcuseră cerc în jurul mesei lui. Priveau cu admiraţie şi cu veneraţie în acelaşi timp cum detectivul golea platouri după platouri. Acesta îşi suflecase mânecile cămăşii pe care abia se mai putea ghici silueta unei cravate verzi, cu imense orhidee brodate — îşi dăduse jos ceasul de la mână şi acum rupea cu dexteritate cozile unor raci. O grămadă respectabilă de astfel de resturi se strânsese în dreptul mesei lui, semn că pornise de ceva vreme în această aventură. O altă grămadă se ridica ameninţătoare pe o măsuţă mobilă de care se ţinea, crucindu-se din zece în zece secunde, un chelner, puţin mai zvelt decât atracţia serii.

Mark îşi zări partenerul când ridică ochii şi, cu un gest aproape pervers, îi indică pe cei care făcuseră cerc în jurul lui. Îi făcu semn cu mâna unsuroasă să se apropie.

— Spaima vacilor, ăştia, nu au crezut că pot să mănânc toţi racii pe care i-au preparat în seara asta, îngăimă el cu gura plină, încercând să-l pună la curent pe colegul său cu ultimele evenimente.

— Doamne! se sperie Irma, când văzu acea imagine dezgustătoare. Eşti sigur că n-am intrat în zona crepusculară? îl întrebă ea, înspăimântată, pe companionul său, care se arăta mult prea liniştit.

— Antreuri, scumpo, antreuri! o linişti Frank, oarecum. Probabil că nu îi era prea foame, altfel nu s-ar fi angrenat într-o demonstraţie cu... raci.

Erau aproape de masa recordurilor, când Frank fu agăţat de mânecă de unul dintre bucătari, care observase că tânărul era amic cu recordmanul cel obez.

— Credeam că doar „Cartea Maeştrilor” îmi mai rămâne de văzut în viaţă, în rest am văzut tot ce ţine de mâncare pe lumea asta. Prietenul dumneavoastră e genial — se entuziasmă el, subliniind ultimul cuvânt. Mai tare decât „Cartea Maeştrilor”, categoric mai tare.

— Dar ce-i cu cartea asta? se miră Frank.

— Nu ştiţi? îl privi oacheşul gastronom ca pe o bucată de carne depreciată. De fapt, nu aveţi de unde şi nici de ce. Unii spun că e o legendă, dar sunt nişte proşti. E vorba despre o culegere de reţete secrete. Se spune că ar fi culmea rafinamentului gastronomic şi orice bucătar visează să pună mâna pe ea.

— Dacă respectivele reţete nu se bazează în principal pe hamburgeri, nu cred că ar avea vreo şansă pe la noi, prin America! spuse Irma, continuând să privească, dezgustată, dar şi fascinată în acelaşi timp, spectacolul oferit de mandibula lui Mark aflată în continuă mişcare.

— Nu se ştie decât că există. Şi nici de asta nu sunt convinşi cu toţii. Cel care este desemnat să intre în posesia ei o păstrează până la moarte. Nici măcar locurile în care sunt servite aceste delicioase reţete nu se cunosc.

— Un subiect foarte interesant, mai mult ca sigur, pentru nişte căutători de comori, rosti Frank distrat, decis să întrerupă cu orice risc festinul colegului său.

Spre dezamăgirea tuturor, poate mai puţin a Irmei, după ce tânărul se apropie şi îi şopti lui Mark câteva cuvinte la ureche, acesta renunţă brusc la orice orgolii pantagruelice. Se ridică rapid de la masă, ştergându-se în grabă la gură cu cravata şi apucând în trecere haina lui, la fel de greu de apreciat coloristic ca şi celelalte veşminte pe care le purta.

Restul evenimentelor se desfăşurase în cea mai mare viteză. Într-adevăr, un individ cu semnalmentele lui Claude se îmbarcase pentru cursa de Rio, împreună cu o tânără foarte frumoasă, a cărei descriere corespundea în mare măsură cu a Consuelei, prietena top-model a Irmei. Şi iată-i străbătând din nou Atlanticul, cu destinaţia noului continent, varianta latino.

O bubuitură puternică zdruncină avionul, făcându-l pe Frank să tresară. Se întâmpla exact atunci când mici furnicături începuseră să-l încolţească, în urma serviciilor impecabile prestate cu conştiinciozitate de Irma, la subsolul atleticului său trup.

Fata nu vru însă să renunţe, pentru atâta lucru, la activitatea care îi amintea cel mai mult de originile ei texane şi de lungul lanţ de sondori din familie.

O adevărată profesionistă în ceea ce priveşte extragerea fluidelor vitale din adâncuri! se gândi Frank, hotărându-se să nu ia în seamă zguduitura, chiar dacă părea mai serioasă decât cele pricinuite, de obicei, de golurile de aer.

O căldură ce devenea din ce în ce mai intensă îi amintea că nu mai era mult până la sosirea momentului pentru care mulţi renunţă la o viaţă liniştită şi plină de virtuţi. Începu să privească tot mai atent tavanul, de parcă acesta ar fi fost dotat cu o oglindă în care să poată observa ce-i pricinuia acea imensă plăcere. Nu reuşi să desluşească aşa ceva, în schimb văzu nişte reflexe roşiatice, ce i se părură nefireşti. Privi spre hubloul aflat în spatele Irmei care era în continuare încovoiată în poala lui. Ceea ce văzu avu darul să-i taie brusc, mai brusc decât şi-ar fi închipuit vreodată, elanul orgasmic.

Total uimită de pierderea subită a erecţiei, ba chiar ofensată peste poate de acest lucru, Irma ridică spre el o figură nedumerită, întrebându-l din priviri ce anume se putuse întâmpla încât să-i schimbe atât de drastic starea de excitare. Îl văzu pe bărbat uitându-se înmărmurit pe geam şi, cuprinsă de un presentiment urât, îşi întoarse frumoşii „ochi adânci” în direcţia privirilor înmărmurite ale tovarăşului său de joacă.

De sub aripa care se zărea, interminabilă, se prelingeau flăcări furioase şi de un roşu aprins, plăsmuind în aerul curat al înălţimilor culorile unui apus de soare prea grăbit. Majoritatea pasagerilor picoteau liniştiţi în scaunele confortabile. Cei care erau încă în stare de veghe aveau ochii lipiţi de ecranele mici de pe spătarele scaunelor din faţă, vizionând diverse filme americane de ultimă oră. Fu de ajuns, însă, ca un supraponderal transpirat să-şi arunce cam în acelaşi timp cu cei doi amorezi ochii pe hublou, că întregul avion deveni un vacarm asurzitor. După uriaşul ţipăt răguşit al grăsanului, urmară altele, mai ascuţite şi mai isterice, ale nevestei acestuia, alarmată de convieţuitorul său. Apoi se făcură auzite şi altele, pe diverse tonalităţi.

— Vă rugăm să vă păstraţi locurile şi să vă legaţi centurile de siguranţă! Situaţia este sub control! ţipau, speriate şi ele, însoţitoarele de zbor, fără să convingă pe cineva să ignore panica izbucnită în întreaga maşinărie.

Şi nici n-aveau cum să facă aşa ceva. Avionul începuse să piardă vizibil din altitudine, unghiul de înclinare fiind suficient pentru a arunca în faţă persoanele care nu apucaseră încă să-şi lege blestemata de centură. Alunecau şi stewardesele, împreună cu o grămadă de obiecte personale, reviste, resturi de la prânzul care încă nu fusese strâns, copii plonjând pe culoarul avionului ca pe un tobogan dintr-un aqua-park.

Frank îşi dădu repede seama că situaţia nu mai putea fi redresată decât printr-un miracol. Apoi, zări aripa rupându-se în două, în zona în care flăcările cuprinseseră reactorul, ceea ce îi confirmă bănuielile. Primul impuls fu acela de a-şi lua rămas bun de la Mark, lângă care trăise unele dintre cele mai interesante şi mai fructuoase momente ale vieţii sale. Observă că, în ciuda vacarmului de nedescris, acesta continua să sforăie liniştit, indiferent la catastrofa ce stătea să atingă apogeul într-un interval de timp relativ scurt.

Decise să-l lase în pace, o moarte în somn părându-i-se preferabilă celei pe care urmau să o trăiască în direct şi cu toate simţurile încordate la maximum.

O moarte trăită din plin..., se gândi el, rememorând rapid situaţiile când se considerase la fel de aproape de „bătrâna şi întunecata doamnă”. Dar niciuna nu i se păru comparabilă. De fiecare dată, existase alternativa rămânerii în viaţă, chiar şi atunci când unii dintre cei mai temuţi asasini îşi rezemaseră ţevile armelor de tâmpla lui, hotărâţi să-i curme periplul prin „Valea plângerii”. Şi, dovada că reuşise de fiecare dată, se găsea chiar acolo, în acel avion, ce se îndrepta vertiginos spre pădurea tropicală.

Cât despre Irma, aceasta devenise complet albă la faţă. Se încleştase cu putere de braţul lui Frank, care ar fi avut un rictus de durere, dacă ar fi fost atent la ceea ce se petrecea cu carnea lui.

Grasul de pe scaunul din faţă începuse să spună o variantă protestantă a Tatălui Nostru, în care i se cerea acestuia, pe lângă pâinea cea de toate zilele, reuşită în afaceri şi toleranţă pentru homosexuali şi lesbiene, precum şi alte revendicări.

Impactul îi găsi în această poziţie. Avionul trecu în viteză prin mai multe cote de altitudine ale junglei, speriind sau lovind de-a dreptul, mai întâi zburătoarele mari din vârful imenşilor copaci, strivind în trecere câteva maimuţe, apoi nişte leoparzi întinşi leneş, cu cozile atârnând, pe crengile unor arbori împleticiţi în liane, sfârşind prin a omorî toate târâtoarele de pe pământ şi chiar de sub pământ, pe un traseu de câteva sute de metri, poate chiar un kilometru. După câteva minute de linişte completă, în larma iscată de acel bolid în junglă, se putură desluşi primele gemete, venind, incredibil, dintre resturile avionului a cărui ardere se oprise în mod miraculos.

— Cine dracului le-a dat ăstora licenţă de zbor? se auzi o voce tunătoare.

Era Mark, pe care abia impactul cu pământul reuşise să-l trezească o deşteptare prea brutală pentru a nu-l scoate total din sărite.

Constată destul de repede, însă, că nu prea mai avea cu cine să se certe şi că nu fusese vorba despre o aterizare proastă, ci despre o prăbuşire în toată regula. În stânga lui, bătrânul îl observă pe Frank în stare de inconştienţă, cu un firicel de sânge curgându-i din apropierea unui ochi. Irma îl ţinea încă strâns îmbrăţişat, dar nici fata nu părea a fi în apele ei.

Încercă să se ridice, dar văzu că picioarele îi erau prinse între scaunele din faţă şi cele din spate. Se chinui puţin şi se eliberă în cele din urmă. În faţa lui, explodată din cauza impactului, se găsea matahala care stârnise isteria generală. Realiză imediat că gabaritul depăşit al grăsanului îl salvase pe el de la moarte. Şocul primit de trupul nu mai puţin gras al bătrânului detectiv fusese peste puterile individului. Probabil că nici Tatăl Nostru nu fusese foarte încântat de cererile dinainte de prăbuşire ale acestuia.

La dracu’! gândi Mark. Dacă stăteam în locul lui, eu aş fi fost cel strivit de el.

— Unde suntem? auzi el o voce din spatele lui. Am murit?

Mark se întoarse, mirat, ca să observe un individ deşirat, îmbrăcat într-un costum ponosit şi având o mutră desfigurată şi însângerată.

— Dacă am murit şi trebuie să-ţi văd faţa tristă, înseamnă că nu am fost prea cuminte la vremea mea, aprecie detectivul. Asta-i acum! realiză el greşeala

afirmaţiei precedente. Doar ştiu că n-am fost cuminte, pe cine m-aş fi aşteptat să văd, pe Raquel Welch? Stai liniştit, că n-ai murit! îl calmă el pe ponosit. Deşi nu ai fizionomia unuia care a trăit vreodată, adăugă el, murmurând ca pentru sine.

Abia acum îndrăzni să-i ia pulsul colegului său.

— Nu e ca-n zilele lui bune, îi spuse bucuros vecinului său supravieţuitor, dar e suficient cât să mulţumească un doctor fără prea mari pretenţii. Îl mişcă puţin, apoi îl zgudui sănătos. Ceea ce i se păru imperios necesar, însă, fu o palmă straşnică, aplicată pe faţa palidă a tânărului său partener.

— Ce-ai dom'le, ai înnebunit? se panică deşiratul, în timp ce încerca să se extragă, la rândul său, dintre scaune. Asta numeşti dumneata prim-ajutor? Unde ai învăţat tehnicile astea de resuscitare?

— Niciunde, dar îţi pot arăta cum stăpânesc operaţiunile inverse, îl ameninţă Mark, nemulţumit de situaţia în care se găsea. Dacă mă mai enervezi mult, în doi timpi şi trei mişcări te fac îngeraş cu mâinile goale.

Până la urmă nu s-a dovedit chiar atât de neinspirat, trebui să recunoască deşiratul, când îl văzu pe tânărul agresat de grăsan mişcându-şi uşor buzele şi şoptind ceva.

— Nu te opri, oricum nu mai contează! fură primele cuvinte spuse, suficient de desluşit pentru a fi înţelese de tânărul agent FBI.

Prima dată, Mark nu înţelese la ce s-ar putea referi semiconştientul lui coleg, însă observă că o anumită parte a corpului îi era ieşită fără o aparentă legătură cu accidentul din pantaloni. Aşa că îşi imagină care era ocupaţia însoţitorilor lui în momentul fatal.

— Ia uite cu ce se îndeletniceau ei în vremuri de restrişte! se prefăcu Mark surprins, apoi îl mai scutură puţin pe tânăr. Ba contează! îi urlă în ureche. Revino-ţi şi spune-i tu să continue! Poate aşa îşi vine în simţiri, sau în simţuri, nu mai ţin minte care e forma corectă gramatical.

Frank deschisese ochii de-adevăratelea.

— Sfinte Dumnezeule, am scăpat! Nu-mi vine să cred! Irma! Eşti OK?

— Dacă mă întrebi pe mine, se auzi o voce din spate, aş zice că nu arată rău deloc.

Toţi trei, adică Mark, Frank şi lunguieţul, se întoarseră spre ceea ce identificaseră cu uşurinţă ca fiind o voce „blondă".

— Nu m-am putut abţine să nu o remarc încă de la urcarea în avion, continuă vocea, care căpătase în cele din urmă şi un chip, dar nu unul oarecare.

Era o figură superbă de asiatică, cu ochi migdalaţi şi expresia unui copil nevinovat. Nu reuşiră să desluşească mai mult, prin fumul şi dezastrul care domnea în avion, însă nici nu erau foarte interesaţi de asemenea aspecte, în condiţiile date. Tânăra se extrase cu agilitate dintre fiarele contorsionate şi se îndreptă spre grupul de supravieţuitori. Purta nişte colanţi negri şi cei trei bărbaţi nu putură să nu observe conturul picioarelor ca şi desenate — care se rupseseră în mai multe locuri, dezvelind porţiuni de piele arămie, incitante, chiar şi aşa, murdare cum erau. Se apropie de trupul Irmei şi îi cercetă pulsul cu o mână dibace. Apoi, îi ridică pupila dreaptă şi îi examină cu atenţie irisul.

— Va supravieţui. Puţină odihnă, hrană consistentă, apă... În două zile e pe picioare.

— Pari pricepută, constată deşiratul.

— Ar trebui să par. Sunt medic la Spitalul Universitar din Honolulu. Dar şi mai important: sunt în viaţă. Ar trebui să apreciaţi şi voi acest lucru şi să începeţi să cercetaţi restul avionului, căutând supravieţuitori. Sau consideraţi că sunteţi singurii care meritau să rămână în viaţă după un asemenea dezastru?

Cei trei trebuiră să recunoască punctul de vedere al frumoasei doctoriţe, aşa că trecură la treabă.

— Şi Irma? întrebă Frank.

— Am eu grijă de ea, răspunse tânăra.

După două ore de căutări, reuşiseră să mai recupereze o bătrânică. Acest fapt îi prilejui lui Mark unele remarci în legătură cu anumite persoane care uită să mai moară. În rest, nu dădură decât peste cadavre pe care doctoriţa Li Shui nu le mai putu salva.

Îşi încropiră o tabără într-un luminiş, pe care îl curăţară, după multă muncă, de majoritatea vegetaţiei. Aerul era extrem de fierbinte şi foarte umed, ceea ce îi făcea să obosească rapid.

— Mă simt ca după partida de sex din saună, de acum... câţi ani să fie? întrebă Frank, mai mult retoric, în tentativa de a mai destinde atmosfera.

Era convins că Mark avea şi altele pe cap decât să ţină evidenţa cuceririlor şi aventurilor sale sexuale. Şi ce evidenţă!...

— E îngrozitor că nu ştim unde ne aflăm, se văicărea Oscar.

— Ba eu ştiu foarte bine unde suntem, îl ironiză Frank. Problema mea e că n-am idee unde dracului sunt ceilalţi. Vreau să spun, restul lumii.

— Mai bine am vedea ce găsim de mâncare, interveni Mark, mai calm decât s-ar fi aşteptat colegul lui.

— Nu ştiu dacă jungla asta poate oferi atâta mâncare cât să-ţi ajungă, încercă deşiratul să pară spiritual.

Era electrician la una dintre companiile americane din Olanda şi se hotărâse să-şi petreacă concediul la Rio. Auzise că femeile de acolo erau mai frumoase decât dolofanele olandeze, de care se săturase încă dinainte de a cunoaşte vreo două, trei, mari şi lălâi.

Mark îi aruncă o căutătură ameninţătoare, însă se abţinu de la orice comentariu. Îşi dădea seama că situaţia nu era de natură să îngăduie certuri stupide. Deocamdată, era preocupat doar de supravieţuire. Deşi trecuse mult timp de atunci, războaiele pe care le purtase în jungle similare îl învăţaseră că nu se putea rezista fără solidaritate. Bineînţeles că sfrijitul nu avea de unde să ştie asta, aşa că alese să-l ignore.

— De asta mă ocup eu, nu trebuie să-mi porţi tu de grijă. Eşti în stare să asiguri paza femeilor, cât timp plec eu după hrană? Eventual, poate găseşti ceva comestibil şi printre rămăşiţele avionului.

— Glumeşti?! se umflă Oscar. Cum să nu pot face de pază cu puşcoacele astea? Aş vrea să-l văd pe inconştientul care se apropie de mine, adăugă el, ridicând în sus o puşcă de vânătoare Smith & Wesson, găsită în ceea ce fusese cala avionului.

— Crede-mă, n-ai cum să-l vezi! Nimeni nu-i atât de tâmpit, dacă trăieşte în junglă, să se repeadă cu pieptul gol ca să-l găureşti tu. Ca să nu-ţi mai amintesc despre animalele sălbatice, care nici ele nu or să vină să-ţi dea bineţe mai întâi. Sau de şerpi.

— Şerpi? tresări Oscar, nevricos. Nu suport şerpii! începu el să se exteriozeze. Să nu văd şerpi!

— În acest caz, pune un anunţ la intrarea în tabără, îl luă Frank peste picior.

— Puteţi pleca liniştiţi, spuse Li. Am crescut în apropierea junglei şi cred că mă voi descurca.

— Sunt sigur de asta, doctore! aprobă cu subînţeles Frank. Nu ştiu de ce, dar sunt al dracului de sigur...

Porniră hotărâţi pe o rută oarecare. Mark părea încredinţat că era drumul spre o apă curgătoare.

— Dacă nu am uitat chiar totul, o să dăm peste o apă, nu departe de aici. Acolo am putea găsi şi nişte vânat. Mă enervează că nu am nici cea mai mică idee despre poziţia noastră. Am putea fi la doi paşi de o aşezare civilizată şi să stăm ca proştii aici douăzeci de ani, învârtindu-ne prin spaţiul verde al vreunei misiuni catolice.

— Asta e varianta optimistă. Cred, totuşi, că ne vor găsi destul de repede. Un ditamai transatlanticul care se prăbuşeşte trebuie să atragă atenţia cuiva. Eventual, dăm foc la câţiva kilometri de stufăriş din ăsta şi tot o să observe cineva. Măcar cei de la Greenpeace.

— Singura problemă e să supravieţuim. Jungla e mai rea decât deşertul, deşi pare să-ţi ofere de toate. În deşert ai de luptat doar cu arşiţa şi cu frigul. Aici, toate îţi sunt duşmani, începând cu gâzele astea oribile, cu care nu am reuşit să mă obişnuiesc nici după câţiva ani de război, îl asigură Mark, izbindu-se cu nădejde peste obraz. Ia taci puţin!

Frank rezistă tentaţiei de a-l informa că nu el era cel care vorbea întruna. Înţelese însă la timp sensul avertizării lui Mark şi se piti repede în spatele unui copac şi al unor liane groase cât pulpa colegului său.

În timp ce Mark asculta cu atenţie un zgomot numai de el auzit, Frank se blocase de tot în tufiş, după ce observase că, atunci când făcuse pasul în spate pentru a se ascunde, călcase pe un şarpe. Fără să emită vreun sunet, scoase cuţitul, unul imens, găsit tot în cala avionului, şi îl înfipse cu precizie în capul târâtoarei, exact în momentul în care aceasta se pregătea să-l transforme în hot-dog. Îşi şterse apoi sudoarea abundentă care îi curgea în ochi şi continuă să fie atent la ceea ce se petrecea în jurul său. De fapt, nici nu mai ştia dacă era

transpiraţia lui sau umiditatea din atmosferă, care îi învăluia cu totul, de parcă ar fi făcut nu saună, ci duş. La un moment dat, zări semnul discret făcut de colegul său şi se apropie tiptil de acesta.

Mark îl apucă uşor de cot, îl trase înspre el şi îi indică un punct, destul de îndepărtat, dincolo de un luminiş. Părea a fi un pâlc de colibe, în orice caz, adăposturi făcute de mâna omului. Se distingeau clar, în începutul de seară care se apropia vertiginos. Se strecurară tiptil, după ce se înţeleseră din priviri, să vadă la ce se pot aştepta. Mark ştia că nu orice vietate bipedă e în mod obligatoriu tributară aceloraşi principii umane, iar Frank auzise, la nişte cursuri de antropologie pe care le frecventase un timp, mai mult de dragul tinerei profesoare, că în zona din jungla Amazonului trăiesc triburi extrem de ciudate, unele mai degrabă legendare. Era vorba despre locaţii ale unor aborigeni albi, de doi metri înălţime şi a unor canibali. Ar fi aflat, probabil, mai multe acum regreta că nu perseverase cu învăţatul, însă profesoara nu rezistase „atacurilor” lui mai mult de trei cursuri.

Mark începuse să scurme în solul mâlos, ceea ce îl determină pe Frank să se gândească la ceva efecte secundare ale climei, însă bătrânul îi făcu semn să procedeze la fel. Poate că nu ar fi percutat atât de rapid, însă, văzându-l pe acesta că începea să se mânjească cu noroi pe faţă, înţelese că partenerul lui nu o luase razna. Şi-l aminti ca pe un veteran al războiului de junglă din Coreea şi mai ales al celui din Vietnam.

După ce îşi ascunseră albeaţa feţei care îl putea da de gol începură să înainteze, cu prudenţă, spre ceea ce se contura cu tot mai multă claritate a fi un sat.

Ce nu văzuseră la început era un fel de fortificaţie exterioară, mai bine zis un şanţ care înconjura grupul de colibe. Era suficient de adânc, cam de doi metri, doi metri şi jumătate, de două ori mai lat şi plin de ţepuşe, ceea ce făcea ca o apropiere mai mare să fie foarte riscantă.

Cei doi se priviră şi se hotărâră să dea un ocol, pentru a găsi o cale de acces spre habitatul uman care putea constitui salvarea lor.

— Crezi că merită efortul? îl întrebă Frank pe colegul său.

— Sunt prea aproape de noi, nu putem risca, răspunse acesta. Dacă nu îi descoperim noi primii, ne descoperă ei şi nu am chef de surprize de genul ăsta.

— Mai bine s-o ştergem! propuse Frank, care îşi amintea acum cu destulă nelinişte povestirile sinistre de la cursul profesoarei lui.

— Nu avem cum, cel puţin deocamdată. Irma încă nu şi-a revenit în simţiri. Îi mai trebuie măcar o zi sau două de relaxare şi îngrijiri, ca să n-o punem la socoteală şi pe baba aia, cu care o să ne fie destul de greu să zburdăm printre liane şi leoparzi.

— Mi-e frică să nu fi ajuns ei în tabăra noastră. Nu se poate să nu fi auzit avionul. Cred că a produs un mic cutremur în zonă.

— Şi eu m-am gândit la asta — îi confirmă temerile Mark —, dar acum nu avem ce face. Trebuie să ne terminăm recunoaşterea şi apoi să ne întoarcem. Între timp, pe cât posibil, să nu folosim armele de foc. Sper ca nici Oscar să nu se

joace cu puşcoacea aia a lui, că asiatica mi s-a părut de bun-simţ şi destul de dezgheţată.

— Şi eu m-aş prinde să o bine dispun măcar o dată! Ştii ce strâmte sunt asiaticele astea?

— Închipuieşte-ţi că ştiu, dar tu chiar nu poţi să te gândeşti la altceva?!

— Dacă aş fi putut, aş fi făcut şi eu o facultate, ceva, ca să am o muncă de birou.

Tot vorbind, se învârteau în cerc, înconjurând şanţul şi având grijă să nu fie văzuţi sau cel puţin să-şi vadă ei primii eventualii adversari. Deodată, Mark se împiedică şi căzu ca un bolovan peste un copac prăbuşit la pământ şi pe jumătate putrezit.

— Ai, ai, ai! Să vezi drăcie, că mi-am sucit glezna! se văită acesta în şoaptă.

Aplecându-se pentru a-l ajuta să se ridice, Frank văzu, lângă piciorul posibil beteag al bătrânului, o liană înfăşurată în jurul uneia dintre crengi. Privi de-a lungul acesteia, în sus, închipuindu-şi că putea fi o capcană pentru animale.

— Ia uite ce avem aici! se minună el. S-ar putea să fi meritat căzătura. Nu am fi descoperit asta în veci, spuse el şi îi indică lui Mark un punct, în frunzişul luxuriant.

Era un fel de punte din liane suspendată, care făcea probabil legătura, peste şanţ, cu satul misterios.

— Altminteri, nu-s proşti, primitivii! trebui să recunoască Mark. Mai ales dacă nu se tem decât de atacul animalelor.

— Ar fi greu pentru o panteră să mânuiască mecanismul, admise Frank, însă pentru noi, nu cred că o să constituie o problemă.

Deodată se auzi un zgomot ca de creangă ruptă, iar cei doi se traseră rapid într-o parte. Abia avură timp să se strecoare mai adânc în junglă, că prin faţa lor începură să defileze nişte omuleţi negri, cam la un metru şi şaizeci de centimetri înălţime, altminteri destul de vânjoşi, dar cu burţile nefiresc de mari.

Buza inferioară le era împinsă mult în faţă, perpendicular pe figură, corpurile le erau acoperite de vopsele stridente şi aveau ca arme arcuri prinse la spate şi suliţe uşoare în mâini.

— Cred că îmi amintesc de ăştia şopti Frank, înmărmurit, după obiceiul de a-şi pune un disc de lemn în buza de jos. Nu mai ţin minte cum se cheamă: ferenghi, foengi... ceva în genul ăsta. Însă un lucru mi-l amintesc cu siguranţă: sunt canibali.

Ca şi cum nu ar fi fost destul, după ce apărură primii doi care desfăcură liana şi coborâră podul peste şanţ, începură să apară şi ceilalţi vânători încărcaţi de pradă. Mergeau în formaţie de câte doi, purtând pe spate un băţ lung pe care atârnaseră legat de mâini şi de picioare vânatul: Li Shui, Irma, Oscar şi doamna Updike, bătrânica supravieţuitoare.

CAPITOLUL 9

— De ce ne-a fost frică, n-am scăpat, şopti Mark cu obidă. Acum trebuie să îi salvăm pe ei de canibali şi abia apoi să sperăm că vom scăpa cu toţii din junglă. Cât despre ancheta noastră... să ne luăm gândul de la ea. Cine ştie când vom ajunge la civilizaţie şi, în primul rând, dacă vom mai ajunge...

— Poate că nu au intenţii rele, spuse Frank, fără niciun pic de convingere.

— Bineînţeles că nu au, îl ironiză Mark. N-ai văzut că îi purtau pe braţe, bucuroşi de oaspeţi, ca pe nişte regi? Ce-ţi închipui c-or să facă cu ei? Or să-i venereze pentru că au căzut din cer, speriind animalele junglei?

Deciseră să aştepte căderea nopţii. Oricum, nu mai era mult, deja abia se mai putea vedea satul, aflat doar la câţiva zeci de metri distanţă.

— Mi-e o foame de mor! se plânse Mark. Noroc că mi-am revenit cu piciorul. Cred că doar l-am lovit, la uite, ce umflătură urâtă! Dar îl pot mişca relativ uşor. Nu cred să se fi rupt ceva.

— Trebuie să mai aştepţi cu mâncarea, cel puţin dacă nu ne-or chema oamenii ăştia la masă, glumi Frank, deşi atitudinea lui nu se prea potrivea cu situaţia dată. Dar cum îţi imaginezi că i-am putea salva? Năvălind ca Rambo şi trăgând focuri de armă automată în stânga şi-n dreapta?

— Lasă prostiile şi mai bine să trecem la treabă! Urcă-te repede în copac, cât se mai vede ceva, şi încearcă să observi ce se petrece dincolo, în aşezarea aborigenilor.

Frank nu aşteptă să i se spună de două ori. Se apucă de o liană şi începu să urce, amintindu-şi de exerciţiile stupide de căţărat pe frânghie de la Academie, pe care le urâse întotdeauna. Ajunse pe un fel de podeţ, format din câteva ramuri groase, care se întrepătrundeau şi proveneau de la doi copaci. Aceştia erau aplecaţi peste şanţ, aşa că platforma îi oferea o vizibilitate destul de bună. Regretă că nu se gândise la asta mai devreme, când încă era lumină. În sat se aprinseseră însă focurile şi asta îl ajuta oarecum să zărească mişcările acelor cu „gusturi particulare”.

În preajma fiecărei colibe ardea câte un foc. Acestea erau dispuse în cerc, neexistând altă deschizătură decât cea prin care se intra şi se ieşea, în centru. Colibele erau circulare ca şi satul, de altfel cu acoperişuri din liane. Păreau destul de încăpătoare. În mijlocul satului ardea un foc mare, în jurul căruia roboteau nişte femei. Erau goale şi grase, cu sânii obosiţi atârnându-le până peste buric.

Frank observă o colibă ceva mai impunătoare decât celelalte, în faţa căreia erau postaţi doi băştinaşi, de-o parte şi de alta a unei deschizături. Aveau suliţele proptite în pământ şi păreau foarte serioşi în postura lor de santinele ale prăzii proaspete ce tocmai fusese adusă.

Cred că acolo i-au depozitat pe bieţii supravieţuitori, se gândi Frank. O fi cămara sau bucătăria? Ce idioţenie! Scapi dintr-un accident de avion, ca să te mănânce semeni de-ai tăi! Sau aproape semeni, că nu i-aş considera chiar ca atare.

Noaptea se lăsase de-a binelea şi zgomote înfiorătoare se ridicau peste tot. Începu să-i fie teamă pentru Mark. Se simţea oarecum în siguranţă deasupra

solului, deşi nu îşi putea închipui vreun animal periculos care să nu urce cu uşurinţă până la platforma pe care se afla.

Coborî.

— Ei? îl întrebă Mark, de cum atinse pământul. Care e situaţia?

— Destul de violacee, dacă nu chiar indigo. Cred că am identificat coliba în care sunt ţinuţi ai noştri, doar dacă n-o fi cea a şefului de trib.

— Cum ai ghicit-o?

— Este ceva mai mare decât celelalte şi singura în dreptul căreia am văzut doi oameni de pază. Un fel de santinele înarmate cu suliţe.

— Nu e a şefului, afirmă cu hotărâre Mark. Ai impresia că ăştia au nevoie de gardă de corp? Doar nu se tem de atacuri teroriste...

— Cred că ai dreptate, fu de acord Frank cu logica şefului.

— Îţi dai seama că am dreptate! Şeful s-ar descalifica total, dacă ar pune pe alţii să-l păzească. Nu mă pricep eu la chestiuni de-astea, dar îmi închipui că trebuie să ai ceva în pantaloni ca să fii bulibaşă peste asemenea sălbatici fără prejudecăţi. Zi, cum ajungem acolo!

— Nu avem decât o variantă: lăsăm puntea şi ne strecurăm în sat. Nu par să se teamă de atacuri umane. Asta pentru că, probabil, sunt destul de izolaţi aici, în inima junglei.

— Sau au tratate de pace asiguratoare cu vecinii, glumi Mark.

Noaptea se lăsase de-a binelea peste junglă şi din sat începuseră să se audă chiote şi zgomote care îi înfiorară pe cei doi.

— Am o presimţire mai neagră ca jungla asta pe timp de noapte, rosti Frank cu voce tare temerile amândurora.

— Şi eu mă gândesc la acelaşi lucru. Serbează bogata lor captură, după care se vor ghiftui. Presupun că nu pun ei mâna pe carne albă de om aşa de des prin locurile astea.

— Trebuie să acţionăm urgent şi să ne bazăm pe elementul surpriză. Ce-o fi, o fi, în rest improvizăm.

Îşi reîmprospătară „machiajul” ca să nu le strălucească feţele în noapte şi să fie depistaţi. Apoi, coborâră podul cu prudenţă. Se asigurară încă o dată că nu existau alte santinele decât cele două de la intrarea în cortul mai mare, ceea ce îi convinse că sătenii cunoşteau foarte bine pericolele ce-i pândeau din exterior.

— Poate nu vrea nimeni să rateze bairamul, de-aia nu se mai ocupă cu paza satului, fu de părere Frank, în timp ce se strecurau tiptil pe punte.

Intrară foarte lesne în aşezarea propriu-zisă a canibalilor, care părea pustie. Trecură pe lângă câteva colibe, de unde nu răzbătea nici cel mai mic sunet, îndreptându-se spre „cămară”, cum o denumise Frank, mucalit.

Ajunseră în spatele ei. Mark scoase cuţitul şi începu să taie cu hotărâre peretele uşor, din pământ amestecat cu fibre vegetale. Nu le luă mult ca să străpungă „zidul” şi să intre în colibă. Acolo, legate de câte un stâlp, în genunchi şi cu mâinile date peste cap, le găsiră pe cele două fete.

Irma încă nu-şi revenise în simţiri, iar capul îi atârna inert, cu bărbia căzută în piept. Doctoriţa, în schimb, părea foarte trează şi agitată, încercând să vorbească prin căluşul de lemn cu care i se înfundase gura.

— Linişteşte-te! încercă Frank s-o calmeze, în timp ce se străduia să-i taie frânghiile care o ţineau legată în acea poziţie incomodă. Situaţia e sub control.

— E o capcană! ţipă tânăra, când Frank îi dădu la o parte căluşul. Vă aşteaptă!

În momentul acela, pe uşa colibei intrară şase băştinaşi cu figuri ameninţătoare, agitând suliţele şi nişte săbii scurte, un fel de maseda pentru tăiat lianele junglei.

Frank nu păru însă foarte impresionat de scălâmbăielile lor şi se aruncă într-o parte, exact când unul dintre ei, cel mai frumos vopsit dintre toţi, arunca suliţa în direcţia lui. Cât despre Mark, el deja părăsise coliba. Frank trase două focuri rapide, din săritură, şi îi scoase din joc pe doi dintre indigeni.

Auzind împuşcăturile şi văzând că tânărul său partener nu a reuşit să iasă din colibă la fel de prompt ca el. Mark se întoarse. Vru să tragă într-un al treilea războinic, care se pregătea să-l lovească pe colegul său. Frank se găsea într-o poziţie ingrată: tocmai se ridica din căzătura consecutivă saltului într-o parte, executat puţin mai devreme.

Mark îşi dădu seama că trebuia să ţintească decisiv, altfel celălalt n-ar fi putut para lovitura maimuţoiului, aşa că ochi cu calm şi apăsă uşurel pe trăgaci.

— Sunt sigur că, în sufletul tău, nu îţi doreşti asta! se auzi o voce, care îi îngheţă lui Mark degetul pe trăgaci.

În colibă îşi făcu apariţia un individ cam de vreo patruzeci şi cinci de ani, puternic bronzat, îmbrăcat întocmai ca şi ceilalţi, însă evident mai deschis la culoare. Atât de deschis, încât părea blond, deşi avea părul şaten închis. Acesta apăru degajat în uşa colibei şi îndreptă ţeava scurtă a unui Uzzi spre capul doctoriţei.

— Presupun că-mi recunoaşteţi meritul acestei intrări spectaculoase, spuse nou-venitul cu nonşalanţă, într-o engleză suficient de stricată încât să nu ridice dubii asupra apartenenţei lui non-saxone. Păreţi surprinşi. Nu aţi mai văzut un alb dezbrăcat, domnilor? Permiteţi-mi să mă prezint: Jean Detroux, umilul vraci al acestor magnifici, dar cam înapoiaţi, ce-i drept, vânători.

Frank şi colegul său rămăseseră încremeniţi într-o poziţie pe care cuvântul perplexitate nu ar putea-o descrie decât foarte vag.

— Am încercat să vă avertizez, le spuse Li Shui cu un glas obosit şi deznădăjduit. Imbecilul ăla de Oscar a mărturisit, încă de la primele ţepuşe înfipte sub unghiile sale costelive, că mai sunt doi supravieţuitori. N-au avut decât să vă aştepte.

Atunci, ciudata şi neaşteptata apariţie bolborosi nişte onomatopee către indigeni. Aceştia apucară urgent cele două cadavre aflate în colibă şi ieşiră cu ele,

târându-le de păr. Alţi doi aborigeni îi luară în primire pe detectivi, îmbrâncindu-i, dezarmându-i şi legându-i fedeleş.

— *Les jeux sont faits, rien ne va plus*! rosti triumfător aşa-zisul vraci şi ieşi, fără nicio altă explicaţie.

CAPITOLUL 10

— Bine că nu ne-au pus căluşe, încercă Frank să îndulcească senzaţia captivităţii.

— Presupun că ne pregătesc câte un măr pentru asta..., îl avertiză Mark sumbru. Spune-ne şi nouă ce s-a întâmplat? i se adresă apoi doctoriţei.

— La puţin timp după ce aţi plecat, să fi fost vreo oră, am auzit nişte foşnete suspecte de jur — împrejurul nostru. Am presupus că e vorba despre nişte animale mari, după zgomot, şi am pus mâna pe puşcă. Din păcate, înainte de a mă dumiri, m-am trezit cu un animal din ăsta peste mine. Presupun că a sărit dintr-un copac, că nici nu am apucat să schiţez vreun gest de apărare. Oscar a leşinat când le-a văzut feţele, Irma dormea, iar doamna... N-am avut nicio şansă. Apoi ne-au legat ca pe animale de nişte beţe şi ne-au adus atârnând încoace. Care-i faza cu mărul?

— V-am văzut când v-au adus, o anunţă Frank, evitând răspunsul la întrebarea asiaticei. Eram chiar lângă autostrada care duce la metropolă. Dar ce e cu şeful?

— Nu ştiu prea multe, că nu am reuşit să-l conving să-şi facă un curriculum vitae, însă are un mare ascendent asupra localnicilor.

— Înseamnă că e chiar un fel de şef? vru Mark să afle.

— Un fel, da, însă nu cel mare. Boss-ul e tot un tribal, ca şi ceilalţi, doar că e mult mai urât. Albul se dă drept vraci, cum s-a şi recomandat, dar n-am idee cum dracu’ a rămas printre ăştia. Din câte înţeleg, sadismul este trăsătura care îi uneşte. Ce e cu mărul, insist?!

— Frank crede că sunt canibali! lăsă Mark cuvintele să cadă ca nişte topoare pe grumazul doctoriţei.

Se auzi un ţipăt ascuţit şi toţi îşi îndreptară privirile spre Irma, de unde venise zgomotul. Femeia se trezise probabil din leşin, exact la timp cât să audă explicaţia, apoi leşinase din nou.

— Sper că te înşeli, murmură doctoriţa, privindu-l rugător pe Frank, de parcă de el ar fi depins ca afirmaţia să fie sau nu adevărată.

— Şi eu sper, dar îmi amintesc destul de bine povestirile despre triburile de pe Amazon ale profesoarei care mi-a zdrobit inima... anumită perioadă de timp. Danielle o chema.

Ultimele cuvinte le rostise pe un ton atât de visător, că biata doctoriţă îşi ieşi din sărite.

— Hei, puţină concentrare, ce dracu’! Nu ştiu cu ce vă ocupaţi voi în lumea civilizată, dar îmi păreţi dintr-un alt aluat decât pămpălăul ăla de Oscar. Ar fi mai bine să vă gândiţi la o cale de ieşire, decât să pierdeţi timpul cu poveşti de depănat la gura sobei despre tinereţea voastră tumultuoasă.

— Aprigă puştoaica! îi aruncă Frank o privire cu subînţeles colegului său, care moşmondea el ceva, de vreme ce nu catadicsise să scoată vreun sunet.

— Are dreptate, de data asta. Agită-te! Nu vreau să facă ăştia tocăniţă din mine.

— Ce să mă mai agit, şefu’? Abia dacă pot să respir. Poate că pe tine nu te-au legat aşa de strâns ca pe mine şi de-aia îmi dai asemenea sfaturi. Dacă-ţi sugi puţin burta, cad legăturile de pe tine. Eu nu cred că aş reuşi aşa ceva, doar gura mi-e slobodă.

Discuţiile luară sfârşit, o dată cu intrarea în colibă a opt băştinaşi, care îi dezlegară şi îi târâră afară. De data asta, în sat era zarvă mare. Toţi sătenii se aşezaseră în cerc, în jurul focului. Mai într-o parte, la nişte tobe mari, câţiva băştinaşi băteau sacadat, într-un ritm extrem de incitant, după opinia lui Frank.

Câteva femei, şi mai tinere şi mai bătrâne, se învârteau, zgâlţâindu-şi amarnic căpşoarele şi aşa destul de zdruncinate, continuă tânărul să aprecieze situaţia.

Canibalii îi legară pe fiecare de câte un stâlp. Oscar era mai mult mort decât viu, legat şi el de un par gros, însă diametral opus faţă de ceilalţi prizonieri. Cât despre bătrână, aceasta părea să aibă un tratament diferenţiat, întrucât o zăriră, foarte înspăimântată, dar dezlegată, într-un grup de băştinaşe. O dezbrăcaseră şi pe ea, ceea ce-i pricinuia un disconfort în plus.

— Probabil au băgat-o în rândul femeilor bătrâne. Acestea constituie o diviziune aparte a tribului şi au o legătură specială cu cei morţi, explică Frank, încercând să privească situaţia cu nevinovăţia unui turist care a aflat din pliante obiceiurile tribului vizitat. Au un rol privilegiat, cum spuneam.

— Unde mai pui că au carnea tare şi nu cred că ăştia se dau în vânt după supă, făcu Mark haz de necaz.

Deodată, dintr-o colibă, apăru şeful de trib. Era destul de bătrân, dar încă vânjos. Un adevărat uriaş printre ceilalţi, măsurând cam un metru optzeci, ceea ce îl deosebea de la prima privire de restul indigenilor. Apoi apăru vraciul Jean, împopoţonat cu o grămadă de pene legate la picioare, la mâini şi la cap, cu un toiag împodobit de asemenea cu pene. La gât purta un şirag de dinţi, probabil omeneşti.

La un moment dat, făcu un semn maiestuos. Cei care băteau la tobe, precum şi tinerele care dansau în jurul focului, se opriră brusc. Apoi, Jean începu să execute un dans caraghios în ochii „oaspeţilor”. Se oprea din când în când, ca să mai dea pe gât câte o duşcă dintr-o licoare suspectă, aflată într-o sticlă de Coca-Cola din plastic, probabil o captură de război. După ce încheie zbânţuiala, se apropie de şeful de trib. Îi întinse acestuia sticla, care apoi trecu, din mână în mână, pe la toţi bărbaţii aflaţi în putere. Când toţi terminară de băut, vraciul făcu un semn, iar bubuiala şi dansul reîncepură.

Jean, probabil uşor cherchelit, se apropie de cele două femei.

Irma îşi venise din nou în fire şi acum se străduia să leşine la loc, dar fără prea mult succes.

Le spuse:

— Voi fi extrem de onorat să vă pregătesc chiar eu pentru momentul cel mare.

— Hei, domnu’! strigă Frank. Când terminaţi cu momentul folcloric, ne dezlegaţi şi pe noi? Simt o mică amorţeală în jurul legăturilor de la mâini şi de la picioare. Şi pentru că tot eşti aşa de manierat, poate ne explici şi nouă ce se

întâmplă. Suntem cumva la „Camera ascunsă”? Dacă nu ştii, noi tocmai am scăpat destul de teferi dintr-un accident de avion şi nu avem dispoziţie pentru o reprezentaţie de balet.

— O s-o consider ca pe o ultimă dorinţă, spuse vraciul, cu un aer condescendent, apoi catadicsi să le explice pe scurt păţania lui. Am avut inspiraţia s-o însoţesc, într-o expediţie în junglă, pe remarcabila domnişoară antropolog Danielle Fox, dar m-am rătăcit la un moment dat şi am fost capturat de aceste exemplare bipede. N-ar fi ele prea rele, dar au un mic defect: le place să-şi savureze semenii. În rest, sunt oameni de înţeles, cu care se poate negocia.

— Zău? făcu Frank, gândindu-se la ironia sorţii. Şi pe tine de ce nu te-au savurat?

— Bărbaţii au un regim oarecum special, după cum o să observaţi, de altfel. Carnea e prea tare pentru gusturile lor, aşa că sunt puşi de vii la fezandat, într-o soluţie specială, şi ţinuţi acolo câteva săptămâni. Am avut neaşteptatul, dar marele noroc, să-l vindec de scorbut pe individul pe care ăştia îl consideră Mare Şef, aşa că au renunţat la idee, deşi imbecilul nu a părut din cale-afară de recunoscător pentru serviciile mele. Însă şi printre ei domneşte o urmă de democraţie, ceea ce găsesc că e de-a dreptul normal. Aşa că nu a putut ignora, în cele din urmă, cererile alegătorilor. În plus, vraciul lor tocmai murise de aceeaşi boală. Într-un mod absolut surprinzător, acesta nu ştia de calităţile curative ale chininei. Specializarea mea, cea de bucătar, m-a avantajat extrem de mult, trebuie să recunosc. M-ar mânca el, sunt sigur, că deja nu mă înghite de ceva vreme, găsind că-i subminez autoritatea. E gelos pe beneficiile insului civilizat.

— Civilizat pe mă-ta! se înfurie Mark. Dacă ai fi fost civilizat, nu ai fi rămas aci. Presupun că ai idee unde te afli şi ai fi putut scăpa. Sau cel puţin ne-ai putea face pe noi scăpaţi. Ori ai prins şi tu gust de carne albă?

— Ce-i drept, — nu păru ofensat vraciul de înjurătura lui Mark —, prefer carnea albă, dar de animal, în niciun caz de om. Cum spuneam: civilizaţia, cu tabuurile ei stupide. În ceea ce priveşte eliberarea voastră, chiar dacă aş dori, mă îndoiesc că v-aş putea ajuta fără să-mi pun pielea pe băţ, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Cât despre scăpat de aici, sunt absolut liber, iar civilizaţia e mult mai aproape decât aţi crede. De fapt, se apropie îngrijorător de repede. În curând, în partea de nord nu va mai exista pădure, ci o autostradă. Ăsta ar fi şi un posibil răspuns la întrebarea domniei voastre. Îi prefer pe ei, cu gusturile lor, decât pe ceilalţi, care vorbind la figurat sunt chiar mai canibali decât aceşti nevinovaţi mâncători de oameni. Măcar ăştia ucid ca să se hrănească şi având convingerea că spiritele bune ale celor devoraţi se vor dizolva în intestinele lor.

— Vă rog, domnule, nu ne lăsaţi în colţii acestor animale! începu Irma a se tângui. Veniţi cu mine la New York şi vă voi face celebru! Sunt o persoană foarte influentă acolo, la un post de radio deosebit de ascultat. Scrieţi o carte, v-o scriu chiar eu, despre viaţa localnicilor, facem un „promo” puternic şi vă umpleţi de bani. Vă asigur un succes imens. Ce câştigaţi dacă ne mănâncă imbecilii ăştia?

— Îmi permit să spun că e o ofertă tentantă, însă am o altă propunere mai interesantă. Ceva ce o să le convină, cu siguranţă. Adoră sexul în public. Cred că le-ar face plăcere dacă... noi doi... aici, în faţa focului...

Irma rămase interzisă pentru moment şi se pregătea să-i dea un răspuns usturător mitocanului, însă perspectiva de a fi mestecată de colţii nespălaţi ai indigenilor o opri. Spera ca măcar sex-show-ul s-o salveze. În fond, făcuse asta şi pentru mize mult mai mici. Parcă patronul postului de radio era vreun Adonis...

— Dacă chiar agreează astfel de spectacole, l-aş prefera pe dumnealui, spuse ea, arătând cu bărbia spre Frank. Ştiţi, noi doi avem un număr special, îndelung exersat, exageră ea puţin. Şi...

— ...Probabil că l-ar agrea, o întrerupse interlocutorul său, dar sunt două probleme. În primul rând, în genul ăsta de societate cutumele au mai mare importanţă decât partea, să-i zicem, strict artistică. Iar cutuma spune că eu, adică vraciul, sunt desemnat să fac asta în public. Altminteri, indigenii sunt persoane pudice, dacă mă pot exprima în acest mod. A doua problemă, îmi place să fac sex. De ce dracu' credeţi c-am rămas pe aceste meleaguri? Serviciile nu sunt de prima calitate, însă sexul, mamă-mamă! Sunt considerat şef absolut la treaba asta, având chiar întâietate în faţa lui, adăugă vraciul, arătând spre huiduma care stăpânea întregul şeptel.

— Eşti un om bolnav şi absolut respingător, dacă îţi închipui că ea, eu sau oricine altcineva ar accepta un asemenea compromis spurcat, se înfurie doctoriţa.

— Îmi închipui, bineînţeles că îmi închipui, îi tăie Jean vorba, apropiindu-se de ea şi punându-i mâinile pe sâni. Nu-i rău! Nu-i rău deloc! Ce coapsă fermă! spuse el, mângâind-o uşor de-a lungul pantalonului ferfeniţit. Dacă mă gândesc bine, poate că o să încep cu tine.

Îi sfâşie cu o mişcare precisă bluza şi aşa ruptă, dezvelindu-i sânii mici, în formă de mere ionatane, în urletele animalice ale celorlalţi bărbaţi, care aşteptau nerăbdători această parte a spectacolului, având minţile aburite de drogul ingerat din sticla de Coca-Cola. Nici femeile tribului nu păreau mai puţin excitate, la ele cauza fiind, probabil, dansul îndelung practicat în ritmul sălbatic al tobelor, precum şi consumarea unui praf, cum i se păruse lui Frank că observă, luat pe vârful degetelor dintr-o tigvă aşezată lângă toboşari.

— Dacă te mai atingi de ea, o să mori în chinuri groaznice, pe lângă care mestecarea ta de viu de către antropofagii ăştia murdari ţi s-ar părea un deliciu! încercă Frank să-l potolească pe vraci, deşi nici el nu vedea cum ar fi putut duce la îndeplinire o atare ameninţare.

O lovitură teribilă cu toiagul de ceremonii îi mută pentru câteva secunde mandibula din loc. Se consideră norocos, când simţi că aceasta revenea, totuşi, la poziţia iniţială.

— Acum am treabă şi nu-mi place să fiu ameninţat când mă pregătesc să fac sex, îi azvârli Jean dintr-o parte.

Apoi îi mai trânti una în creştetul capului, preventiv.

Băţul ăsta e interesant cioplit, dintr-un lemn de esenţă foarte tare, aprecie detectivul în gând, pentru a trece mai uşor peste durerea care făcuse să-i dea lacrimile.

— De ce nu o laşi pe ea, ca să începi cu mine? întrebă Irma, căreia i se făcuse milă de biata asiatică. Eu sunt mult mai pricepută la aşa ceva, te asigur.

În realitatea, radiofonista începuse să se excite puţin la vederea spectacolului, spre marea ei ruşine.

Dacă scap de aici, trebuie neapărat să urmez un tratament, se gândi ea. Nu cred că sunt normală, îşi mai zise Irma, în timp ce simţea cum i se întăreau sfârcurile.

— Ia te uită! exclamă vraciul, încântat. Micul nostru truc a dat roade. Poate ar trebui să serveşti şi tu puţin, adăugă el şi băgă mâna într-un săculeţ care îi atârna de şold, apoi îşi vârî degetele în gura doctoriţei, care încercă în zadar să-l muşte. Acum o să vezi şi tu viaţa mai altfel.

— Ce faci, cretinule, le droghezi? se înfurie Mark. Nici în situaţia asta nu eşti sigur de tine şi trebuie să le dai prafuri? Înţeleg de ce nu ai curaj să te întorci la civilizaţie, impotentule.

Bătrânul detectiv beneficie imediat de acelaşi tratament ca Frank şi începu să sângereze abundent.

— Începe să-mi pară rău că trebuie să vă las să vedeţi spectacolul, mormăi vraciul, îndreptându-se spre Irma. Poate era mai bine să vă arunc în saramură şi să vă uit acolo. Dar acum nu se mai poate, în conformitate cu regulile nescrise ale tribului pe care îl patronez din umbră. Va trebui să asistaţi la măiastra mea reprezentaţie.

Fata înţelese că excitarea ce o cuprinsese nu era un semn al dereglărilor proprii, ci o stare indusă artificial, dar tot îi venea să moară de ruşine pentru căldura care îi invadase corpul. Era total neajutorată în faţa acelor senzaţii erotice care o copleşiseră.

Când Jean ajunse lângă ea şi îi sfâşie cu o singură mişcare rochia murdară şi ruptă, simţi gestul atât de intens, de parcă bărbatul ar fi pătruns-o. Sfârcurile i se făcuseră atât de tari, încât începuseră să o doară. Se excitase înfiorător, iar Jean abia o atinsese. Dorea cu disperare atingerea unui bărbat, chiar şi a celui care urma s-o ucidă mai târziu, numai să fie una fermă, chiar sălbatică. Murea de dorinţa de a fi pălmuită, bătută peste fese, cum baţi o fetiţă rea care n-a învăţat poezia sau şi-a murdărit rochiţa cea nouă. Spera s-o doară, să-i placă tot mai mult, să i se înfigă unghii în corp. Ar fi dorit să facă sex împreună cu doctoriţa şi cu şeful de trib, zdrahonul cu dinţii murdari şi respiraţia grea, care privea tremurul ei cu ochi sticloşi, în timp ce pipăia două copile negre, pe care le trăsese aproape de el.

Jean începuse să se joace cu sfârcurile ei tari, muşcându-le încet, alternativ, în timp ce cu degetul, pe care mai devreme îl introdusese în gura doctoriţei, îi freca încet zona pubiană. Nu spunea nimic fiindcă nu simţea nevoia. Îi era suficient să înregistreze vibraţiile care străbăteau corpul legat de stâlp al Irmei şi să simtă în mână un clitoris umflat şi tremurător.

Femeia era cabrată ca un arc, aşa legată cum se afla, în picioare, cu mâinile prinse deasupra capului de un par cu incrustaţii rituale, la fel cu ceilalţi prizonieri. Dar corpul ei părea să nu mai atingă deloc lemnul uscat al totemului, arcuindu-se fără să vrea în căutarea atingerilor vraciului care o necăjea, retrăgându-se puţin câte puţin.

Irma începu să geamă tot mai greu, mai sacadat, temându-se că o să explodeze cât de curând, îşi simţea tot corpul înfiorat de senzaţii pe care nu le mai trăise niciodată până atunci. Captivitatea şi atmosfera din jur o năuciseră de-a binelea. I se părea că trupul i se transformase într-o antenă, gata să surprindă orice rezonanţă din aer, orice mângâiere a vântului, orice val de căldură care mai răzbătea din imensul foc făcut în mijlocul satului, ai cărui locuitori abia mai respirau, urmărind cu atenţia încordată înfiorările femeii.

Simţea cum transpiraţia îi curgea încet de pe frunte spre gât, apoi cum cobora între sâni şi fiecare picătură care îi ajungea în jos, spre buric, o ardea. Gemetele i se înteţiră şi simţi o presiune uriaşă în interiorul ei, ca si cum urma să plesnească, dar îi era bine. Neînchipuit de bine. Tobele începură brusc să bată din nou, din ce în ce mai tare. Tot mai tare.

Aerul care vibra dinspre pieile de animale întinse se răspândeau parcă şi pe epiderma ei.

Tobele ajunseră să bată într-un ritm infernal.

Tensiunea sexuală pusese parcă stăpânire pe tot satul.

Atunci, Irma scoase un ţipăt ascuţit de eliberare, prelung, care se răspândi rapid printre colibe şi trecu dincolo de şanţul de apărare, împrăştiindu-se în junglă. Orgasmul o covârşise.

În acea clipă căzu lovitura, precisă şi puternică, a vraciului. Pumnalul se înfipse în creştetul capului ei, ca într-un pepene bine copt.

Bărbia Irmei, care cu două secunde înainte era împinsă de extaz spre stelele ce păreau prea aproape de pământ, căzu în piept, într-un abandon total.

Vânatul era tocmai bun pentru gătit.

CAPITOLUL 11

— Puteau să ne scutească de spectacolul asasinatului, spuse Frank.

— Sunt două ore de când tot repeţi asta, replică Mark. Mai bine ai încerca să te odihneşti, că o să avem mare nevoie de energie mai târziu.

— Crezi că o să ne pună şi pe noi să facem sex înainte de a ne căsăpi?

— Recunosc că nu am nicio idee despre cum o să scăpăm, spuse Mark cu amărăciune în glas, dar ne-am aflat şi în situaţii mai rele, adu-ţi aminte!

Mai tânărul detectiv se uită la el, ca şi cum atunci l-ar fi văzut pentru întâia oară în viaţă. Se găseau afundaţi până la bărbie într-o soluţie de apă cu sare şi cu diverse mirodenii, din care unele îi dădeau o mâncărime de piele cumplită. Carnea lor era pregătită astfel pentru a stârni deliciul unor canibali, care n-aveau nici cea mai mică cunoştinţă despre ceea ce semnifica noţiunea de milă. Erau legaţi de mâini şi de picioare şi apoi, încă o dată, de un stâlp.

Irma şi Li Shui sfârşiseră între măselele cariate ale antropofagilor, după ce fuseseră drogate şi violate de perversul şi sadicul vraci Jean Detroux. Degeaba îşi scormonea detectivul memoria, căutând amintiri înfricoşătoare despre situaţii mai disperate. Nu, categoric, el unul, nu-şi amintea să fi fost vreodată într-o încurcătură mai mare.

— Ce situaţii mai rele am trăit noi, şefu'? Eu nu reuşesc să-mi amintesc nici măcar una singură mai grozavă decât asta.

— Ia şi tu partea bună a lucrurilor! încercă Mark să-l îmbărbăteze, ştiind că sentimentul de panică era ultimul lucru de care aveau nevoie.

— Care, că nu o să mă devoreze viermii, eventual, doar cei intestinali ai aborigenilor?

— Nu, că am aflat motivul asasinatelor... Îţi mai aminteşti? Misiunea noastră, cea care ne-a adus aici...

— Da, bine! pufni Frank. Ca şi cum asta ar fi grija mea în asemenea momente. Puţin îmi pasă mie acum de asasinate!

— Gândeşte pozitiv, ce dracu', nu v-au învăţat asta la Academie? Proiectează-ţi gândul spre probleme ce depăşesc starea imposibilă în care te afli şi vei putea stăpâni situaţia! Nouă ne aminteau despre iarba verde de acasă, atunci când ne mâncau gâzele în junglă, iar duşmanii ne pândeau din tufişuri, gata să ne găurească scăfârliile imediat ce le zăreau.

— Şi a folosit la ceva? păru cam neîncrezător tânărul. Eu n-am nicio potecă măcar despre care să-mi amintesc cu plăcere.

— N-ai potecă, dar ai un caz a cărui cheie ai aflat-o în noaptea asta. Nu era vorba despre o sectă, ci despre un club „select" de canibali. Ai observat că acele femei au fost asasinate exact în momentul orgasmului? Probabil că e vreo credinţă, potrivit căreia carnea trece la orgasm prin nişte reacţii chimice speciale, ceea ce îi dă un gust deosebit.

— Mă dezgustă ce spui! se scutură Frank, îngreţoşat.

— Nu mai mult decât obiceiurile homosexualilor, spuse Mark liniştit. Treci peste asta, te rog! Încearcă să judeci la rece! De aceea scheletele erau integral dezgolite de carne.

— Nu crezi că poate fi o coincidenţă?

— Poate fi, admise Mark. Poate fi orice. Se poate să fi murit, de fapt, în accident şi să fi ajuns în iad. Sau se poate să fi trecut într-o dimensiune paralelă. Dar coincidenţa e prea evidentă.

— Şi imbecilul ăla, care a ajuns aici după o expediţie a Daniellei... Ce mică e lumea!

— O cunoşti? se miră Mark.

— Păi, nu ţi-am povestit despre profesoara de care m-am îndrăgostit, antropoloaga, de!... Cea de la care am aflat câte ceva despre obiceiurile populaţiilor junglei.

— Nu mi-ai spus cum o cheamă, îl contrazise Mark. Da, dom'le! Ce mai chestie... Ce coincidenţa dracului...

Stăteau şi sporovăiau în saramura aceea, încercând să nu adoarmă ca să nu se înece cumva şi mai ales, să nu se gândească la situaţia căreia trebuiau să-i facă faţă.

Deodată, uşa colibei în care se găseau se crăpă puţin, lăsând să intre în întunericul gros o frântură din lumina imensei luni ce domnea liniştită asupra junglei. Doar atât putură să vadă din locul în care se aflau. Apoi, uşa se închise la fel de încet şi de discret precum se deschisese.

Întunericul puse din nou stăpânire pe încăpere.

În liniştea care domnea în colibă, însă, se putură auzi nişte paşi mici şi târşâiţi, pe pământul care constituia podeaua încăperii. Cineva se deplasa cu nesiguranţă, cu frică sau cu amândouă.

— Unde sunteţi, vă rog? se auzi o voce subţire şi tremurată.

— Doamnă Updike! se mirară amândoi într-un glas. Dumneavoastră sunteţi?

— Eu sunt, eu, dar nu reuşesc... A, uite că v-am găsit! Cum fac să vă tai legăturile? Nu le văd, spuse ea. Am adus un cuţit.

— Nu o să reuşiţi, dacă nu intraţi în apă. Nu vă fie frică, nu o să păţiţi nimic.

— Îmi pare cam adâncă, iar eu... he, he!... nu mai sunt chiar aşa de sprintenă şi nici prea înaltă...

— Nu se poate, simţi Frank că-l apucă disperarea. Trebuie să reuşiţi, altfel nu avem nicio şansă! Săriţi în apă şi apucaţi-vă de stâlpul ăsta! Trebuie doar să-mi tăiaţi legăturile de la mâini, de restul mă ocup eu.

Se auzi o pleoscăială înfundată, ca şi cum ar fi căzut în apă un şoricel, iar Frank se simţi pipăit de nişte mâini. Nici dacă ar fi simţit mâinile lui Naomi Campbell dezmierdându-i trupul gol nu ar fi fost mai bucuros. Ba nici măcar ale Papei nu l-ar fi impresionat mai mult. De fapt, nu se putea bucura de nicio altă atingere, umană sau divină, mai mult ca de atingerile bătrânei doamne.

Asta da senzaţie de catifea! se gândi el.

Încet-încet, simţea cum legăturile mâinilor slăbeau în strânsoare. Nerăbdător, se smuci cu putere, eliberându-se.

— Doamnă Updike, vă iubesc! declară el, luându-i cuţitul din mână.

Cu o mişcare de delfin, se scufundă imediat sub apă şi îşi eliberă picioarele. Un minut mai târziu, ambii detectivi erau întinşi pe pământ şi mulţumeau doamnei Updike şi Cerului pentru acea revelaţie care le adusese libertatea. O libertate provizorie, desigur. Din acel moment, aveau să-şi vândă scump pielea. Chiar foarte scump.

— Credeaţi că o să vă las să păţiţi şi voi ce au păţit bietele fete? Doamne-Dumnezeule! Că nu credeam să trăiesc aşa ceva vreodată.

— Nu mai credeam nimic, drept să vă spunem, mărturisi Mark.

— Păi... bâigui Frank. Cum rămâne cu gândirea pozitivă cu care mi-ai tot împuiat capul?

— O tâmpenie! Eram sigur că o să sfârşesc tocăniţă. Mi se părea chiar un sfârşit firesc, după câtă am mâncat la viaţa mea... Dar cred că mă las! spuse el hotărât. Nu vreau ca bucatele şi mai ales animalele să se răzbune pe mine. Poate devin vegetarian, dacă scap cu viaţă din grozăvia asta.

Apoi adăugă, după un scurt răstimp de gândire:

— Măcar pentru o vreme...

— Pe bietul Oscar l-au aruncat în şanţ, la fiare. Au spus că e prea laş ca să merite să fie mâncat de nişte oameni. De parcă ei ar fi oameni în adevăratul înţeles al cuvântului...

— Ce-i drept, cunoşteam şi detaliul ăsta, spuse Frank. Au convingerea că, mâncând un om, principalele calităţi ale acestuia trec asupra lor. Dar mie mi s-au părut doar dezgustători... Ce ritualuri?! Cum se prezintă situaţia afară? o întrebă el pe bătrânică.

— Dorm cu toţii, ca nişte animale. Sunt beţi şi umflaţi de cât au mâncat. Abia se mai mişcau.

— Nu au paznici, nimic?

— Aţi avut voi, o vreme. De aceea am întârziat. Apoi s-au îmbătat şi ăştia şi au căzut laţi.

— Bun! zise Mark, ridicându-se sprinten în picioare. E timpul s-o ştergem. Sunteţi gata?

— Eu..., spuse bătrânica. Eu nu mai plec.

— Cum adică nu plecaţi? Nici nu se pune problema, se impacientă Frank. Am venit împreună, plecăm împreună. Măcar câţi am rămas, adăugă el, cu tristeţe în glas, gândindu-se cu regret la cele două tinere. Dacă nu erau aşa de grăbiţi, — Fomiştii dracului! —, scăpam cu toţii. De o noapte de răgaz am fi avut nevoie. Doar atât. Noroc cu dumneavoastră şi cu respectul lor pentru bătrâni... Nu că aţi fi bătrână, eu nu v-aş da mai mult de...

— Lăsaţi, lăsaţi! îl potoli bătrânica, nu e timp acum de asemenea politeţuri. Tocmai de asta nu vreau să plec. Cine ştie dacă rezist în junglă, dacă mai ajung acasă. Şi apoi, acasă, ce mă aşteaptă? V-aş încurca pe drum. Nu, nu, dacă îmi sunteţi recunoscători, vă rog să mă lăsaţi aici. Au un mare respect pentru bătrâni şi, cât priveşte aceste obiceiuri dezgustătoare, poate o să-i conving să renunţe.

Am fost psiholog, mă pricep întrucâtva la medicină şi le pot explica, zic eu, efectele dezastruoase ale consumului cărnii de om asupra organismului uman.

Cunosc şi unele cazuri... o boală groaznică: kuru... A decimat un trib întreg, până când nişte medici au descoperit că boala se transmitea numai prin consumarea celor bolnavi. Nu, zău aşa, vă rog să-mi respectaţi dorinţa!

Mark ridică din umeri.

Niciodată nu-i înţelesese pe bătrâni. Şi se consola cu gândul că, atâta timp cât nu-i înţelegea, se putea considera încă tânăr.

Frank renunţă şi el la insistenţe. Argumentele bătrânei nu erau chiar aşa de aberante. Cel puţin îndoielile referitoare la rezistenţa ei în junglă nu depăşeau limitele bunului-simţ. Doar printr-o minune ar fi putut străbate jungla şi nici chiar ei nu erau foarte siguri că vor reuşi.

— Cum doriţi, deşi sunt sigur că am fi scos-o cumva la capăt. Măcar atât, însă, cred că vă datorăm. Aveţi idee unde au pus armamentul pe care ni l-au confiscat?

— Trebuie să fie în coliba şefului, dacă nu mă înşel. Mi se pare normal, de altfel.

Evadarea decursese mai bine decât se aşteptaseră. Într-adevăr, toţi erau dărâmaţi de bairam-ul din noaptea ce se apropia de sfârşit, i-ar fi putut măcelări în somn, însă atunci ce i-ar mai fi deosebit de canibali? Se chinuiseră ceva, până reuşiseră să rupă unul dintre stâlpi de care fuseseră legaţi. În acest fel, suspiciunile ce ar fi putut plana asupra bătrânei ar fi fost normal să dispară, îşi făcură agenţii FBI socoteala.

— Şi nu cred să aibă cine ştie ce detectivi prin preajmă, glumi Frank, căruia îi revenise ca prin minune buna dispoziţie.

Îşi luară rămas bun de la salvatoarea lor şi porniră cu încredere prin junglă. Mark îşi aminti cuvintele lui Jean despre exploatarea din nord, aşa că se îndreptară cu speranţă în suflet în acea direcţie. După două zile, în care cu greu reuşiră să scape de primejdiile junglei ce li se păreau acum floare la ureche ajunseră la un şantier. Era o combinaţie între o companie de exploatare a lemnului şi una constructoare de drumuri şi autostrăzi.

Două zile mai târziu se găseau pe plaja Copacabana, la Rio de Janeiro, încercând să uite ceea ce li se întâmplase şi privind cu mare recunoştinţă la statuia ce străjuia întregul oraş. Aceasta, dominând lacul Rodrigo de Freitas, se afla situată pe vârful Corcovado.

Aparent nepăsător la tot ce-l înconjura, lungit pe un şezlong chiar la buza oceanului, Frank filtra pe sub pălăria de paie cu boruri largi întregul şeptel feminin ce defila cu voioşie prin faţa lui, zbânţuindu-se haotic în valurile generoase. În spatele lui, între două terenuri pe care numeroşi copilandri frământau în draci nisipul cu o minge, se găsea, roşu ca racul şi amarnic de transpirat, Mark, vestitul său partener. Se zbătea într-o foame cumplită, de zile mari. Jurase să nu mai pună carne în gură cât timp mai aveau de stat pe

continentul sudamerican. Acum încerca să se autosugestioneze cu privire la proveniența fiecărei fleici pe care o zărea în localurile din jurul plajei. După o zi în care nu gustase decât salate, cam atâtea câte i-ar fi fost necesare unui elefant de vârsta lui, Mark simțea cum voința îl părăsea. Treptat, începu să se gândească, la început mai timid, apoi din ce în ce mai insistent, la ospățul din satul canibalilor și constată cu surprindere că nu i se mai părea atât de abominabil. Din pricina foamei, desigur. Ajuns în acest punct, dădu pe gât cu repeziciune paharul de whisky, ce-i fusese tocmai atunci servit, și se îndreptă hotărât spre locul de unde Frank contempla fauna națională a Braziliei.

— M-am răz... gân... dit! reuși el să spună, când ajunse în dreptul colegului său.

Mersul prin nisipul fierbinte, pe burta goală, cum considera el, îl obosise teribil și transpirația părea să nu contenească a-i ține sub toți porii.

— Nu-mi spune! făcu Frank. Te-ai hotărât să faci plajă și să admiri bijuteriile naturii oceanice?

— Mi-ai citit gândurile! exclamă bătrânul, cu o obidă sarcastică întipărită pe chip. Exact la o baie de soare îmi fierbeau... ăăă, îmi stăteau creierii acum. Sărim peste recuperare!

— Ce face? se impacientă detectivul, care încă nu reușise să găsească o femeie sub nota opt, ceea ce încerca să facă încă de dimineață. Nu am vorbit așa? Nu ne-am înțeles foarte clar? Avem nevoie de o relaxare „post-saramurizare”, altfel nu mai putem gândi normal și cu atât mai puțin acționa în limitele normalității.

— Da, dar cu mine lucrurile se petrec tocmai invers. Mergem să-l luăm pe Plinio și căutăm cu el locul de cazare al canibalilor! Și asta cât mai curând posibil.

— Nu văd care-i graba și nici care-i rostul. Ne-a spus băiatul că se ocupă el de treaba asta. E de-al locului. Ce folos să ne agităm noi? Și nu mai folosi cuvântul canibal, că îmi produce o greață teribilă.

— Nu înțelegi că nu mai pot sta cu mâinile-n sân? Vreau să termin odată și să plec acasă. Dacă nu vii... mă duc singur.

— Bine, fie! acceptă Frank, cu inima grea. N-ar fi mai simplu, totuși, să nu te ții de promisiune și să mănânci carne? Ne-ai face un bine amândurora. Plus că nu știi cât o să ne ia ca să-i găsim. Poate nici nu o să rezișți, până la urmă.

Împotrivirea lui devenise formală, de vreme ce bătrânul deja își pusese pe el cămașa cea înflorată, socotită ca un veșmânt suficient pentru a fi „în regulă” prin oraș. Treceau, sporovăind mai mult din inerție, pe lângă un teren de volei și unul de fotbal. Deodată, Frank rămase pironit locului, uitându-se țintă la un individ foarte elegant, aflat lângă o imensă limuzină neagră, care se ocupa, după toate aparențele, cu purtarea unei discuții animate cu un băștinaș. Interlocutorul avea toate caracteristicile unui parvenit local. Cu părul uns, sclipitor, dar lipsit de orice rafinament în alegerea garderobei, individul gesticula cu aplombul meridionalului corcit cu un metis local.

— Omul ăla, zise Frank, arătând cu degetul în acea direcție. Individul ăla... Îl știu!

— De unde?

— Asta e... De unde?! Faţa aia albicioasă şi cu sprâncenele... E vorba despre o eleganţă anacronică. Gata, mi-am amintit! strigă Frank.

În orice alt loc de pe planetă, oamenii din jur ar fi întors imediat capul spre emitentul exclamaţiei. Aici, însă, nimeni nu păru să ia în seamă manifestarea zgomotoasă a americanului. Nimeni, în afară de individul în cauză, care întoarse capul în direcţia lor. Încă o dată, Frank fu străbătut de un fior ca de greaţă, ca şi atunci, la Barcelona, când privirile li se încrucişaseră pentru o fracţiune de secundă.

— Se afla la petrecerea de la castel. Imposibil să-l fi confundat! strigă el, rupând-o la fugă în direcţia limuzinei.

Probabil că recunoaşterea fusese reciprocă, întrucât individul se aplecă şi şopti câteva cuvinte la urechea unsurosului său interlocutor, apoi, mimând detaşarea, se strecură în interiorul automobilului, care demară în trombă.

Frank se aruncă spre maşină, fără a calcula rostul acţiunii sale. Bineînţeles că nu reuşi să se prindă de ea, însă ochii îi căzură pe un scuter parcat lângă bordura trotuarului şi se repezi spre acesta, în acel moment, între el şi scuter se interpuse unsurosul, aşa, ca din întâmplare.

— Vă pot fi de folos cu ceva, distinse domn? susură acesta, linguşitor, însă ochii avertizau asupra falsităţii sale.

— Da, dispari sau o încurci! îi aruncă Frank în treacăt.

Individul însă nu părea atât de uşor de convins şi făcu un pas în lateral, pentru a bloca din nou accesul lui Frank la mijlocul motorizat pe care pusese ochii. Detectivul înţelese că nu era momentul unor eschivări paşnice şi îi trânti, în drumul său spre scuter, un cap în gură, lăsându-l puţin nedumerit pe autohton. Acesta din urmă, cu gura şi nasul pline de sânge, se văzu obligat să facă doi paşi înapoi. Între timp, Frank pusese mâna pe ghidonul scuterului şi se pregătea să-l încalece, când se simţi apucat de cămaşă şi tras în spate. Totul dură foarte puţin, deoarece individul nu putuse să-l apuce cum se cuvine, aşa că Frank reuşi să pornească, ce-i drept cu oarece întârziere, pe urmele limuzinei.

De fapt, unsurosul nu lăsase cămaşa din mână de bună voie. Exact în momentul în care credea că a apucat suficient de temeinic de ea, simţi o lovitură puternică peste ambele urechi şi capul începu să-i vâjâie instantaneu. Dădu drumul prăzii şi întinse mâinile în lateral, într-o tentativă caraghioasă de a-şi menţine echilibrul, de parcă ar fi descoperit brusc că traversa o prăpastie pe un fir subţire de sârmă. Apoi, se simţi apucat de umăr şi răsucit la 180°, după care se trezi faţă în faţă cu un individ imens, purtând o cămaşă înflorată deschisă la nasturii inferiori. Mai reuşi să distingă o burtă uriaşă, albă, care îi acoperea trei sferturi din orizontul vizual. Nu apucă să vadă şi faţa lui Mark, deoarece acesta îl ameţi complet, cu încă un monumental dos de palmă. Lovise de jos în sus, cu mişcarea unui jucător de ping-pong, atunci când „trage” cu reverul.

Buzele unsurosului plesniră şi se umflară pe loc, înainte de a se clătina pe vârfuri şi pe călcâie, ca apoi să cadă lat dincolo de bordură, în nisipul fin şi

aproape alb din Copacabana. Din nefericire, Mark care era un adept convins al simetriei nu-i mai putu aplica şi cea de-a doua lovitură, cu celălalt rever.

Frank mulţumi, poate pentru prima oară în viaţa lui, zeului tehnologiei, care făcuse ca bulevardele din marile oraşe să fie permanent sufocate de trafic. Rio de Janeiro nu făcea excepţie de la aşa ceva, drept pentru care nu-i fu greu să ajungă din urmă luxoasa dar greoaia limuzină a individului cu privire luciferică. Ar fi putut s-o şi depăşească, deşi aceasta plecase cu câteva minute bune înaintea lui. Scuterul era un mijloc de propulsare eficient într-o asemenea încurcătură de maşini.

Probabil, însă, că nu era la fel de eficient şi în ceea ce priveşte camuflajul, deoarece limuzina ţâşni la un moment dat pe sens unic, semn că şoferul, sau mai bine-zis vechea lui cunoştinţă, îl zărise şi acum încerca să scape cu fuga. Deşi până atunci urmărirea nu constituise o problemă pentru Frank, pe inversul unui sens unic trebui să constate că treaba nu mai era la fel de uşoară. Gabaritul impresionant al limuzinei, precum şi voinţa celorlalţi şoferi de a evita o coliziune cu un asemenea mastodont, îi făceau să tragă puternic de volan, fie la stânga, fie la dreapta, reuşind astfel să evite tamponarea în ultimul moment. Manevra bruscă îi ducea însă, inevitabil, spre trotuarele înţesate cu tonete ori cutii de cele mai variate dimensiuni şi destinaţii, ceea ce îi forţa să facă urgent manevra inversă. Aici intervenea necazul lui Frank. Manevra de a trage volanul la loc aducea maşinile în mijlocul şoselei, exact pe traseul lui, ceea ce făcea ca urmărirea să semene cu încercarea de a se deplasa contra şuvoiului de apă al unei cascade. La toate acestea se adăugau ţipetele pietonilor loviţi de pubelele proiectate în aer, iar diversele obiecte aruncate cu obidă în urma limuzinei, de cele mai multe ori, îl loveau pe Frank. Ba în spate, ba în ceafă.

În cele din urmă, una dintre pietrele aruncate din spate îl lovi în cap, nu prea tare, dar suficient cât să-şi piardă echilibrul. Frank căzu într-o parte, scuterul ţâşnindu-i dintre picioare şi oprindu-se câteva zeci de metri mai încolo, în vitrina unui magazin.

Detectivul nu suferise cine ştie ce stricăciune, în afară de o uşoară zgârietură la ceafă, care sângera uşor. Se ridică şi o luă la fugă printre pietoni, gândindu-se că maşina din faţă nu va putea merge la nesfârşit pe contrasens. În plus, se grăbea să scape de la locul accidentului, temându-se să nu fie linşat de cetăţenii înfuriaţi din jur, chit că nu el fusese capul răutăţilor.

Abia atunci avu timp să privească împrejurimile. Ajunsese într-un favelas, unul dintre celebrele cartiere mărginaşe din Rio. Acestea erau de-o sărăcie cumplită, cu multe case făcute din carton, înghesuite, şi cu străduţe înfiorător de şerpuite. Printre colibe se iţeau puradei în pielea goală, urlând, din joacă sau de foame, şi indivizi cu priviri hămesite, părând gata să înfigă cuţitul în tine pentru a-ţi lua şosetele din picioare sau doar aşa, pentru a se distra.

Hopa! se gândi Frank. Parcă nu ăsta e aspectul pitoresc după care tânjeam...

Nu se opri, totuşi, din alergare, decât la vederea limuzinei. Aceasta se afla proptită cu botul într-un stâlp, scoţând fum, în timp ce câţiva copii începuseră deja să ia din ea şi de pe ea tot ce se putea apuca. Deschise portiera, sperând ca indivizii din interior să fi suferit vreun şoc din cauza izbiturii şi să-i mai găsească, însă nu avu noroc.

În maşină nu mai era nimeni.

Ajunse la hotelul în care fuseseră cazaţi, unde îi găsi pe brazilianul Plinio şi pe Mark, cel din urmă având mânecile suflecate şi gesticulând furios.

Stătea cu spatele la uşă, aşa că nu-l văzu pe Frank intrând şi nici acesta nu înţelese motivul iritării colegului său. Abia când poliţistul Plinio îl bătu pe umăr pe Mark, făcându-i semn să se întoarcă spre uşă, Frank putu să vadă că tipii nu erau singuri.

Pe un scaun, în faţa grăsanului, cu ochii tumefiaţi şi cu faţa plină de sânge, legat călare de spătarul unui scaun se găsea unsurosul.

— Bine că ai ajuns, în sfârşit! spuse Mark, scărpinându-se de zor în turul pantalonilor. Ai reuşit să-l prinzi pe nemernicul ăla?

— Nu tocmai. L-am pierdut printr-un favelas şi abia am reuşit să mai găsesc drumul înapoi.

— Nu-i mare pierdere, partenere. Deşi corsicanul spuse Mark arătând dispreţuitor spre Plinio, care avea o figură disperată zice că nu-i tocmai legal ce fac eu. Sunt convins că nespălatul ăsta şi arătă spre unsurosul mai mult mort decât viu o să-mi spună tot ce vreau să aud.

— Explicaţi-i, vă rog frumos, că nu se poate comporta aşa cu un cetăţean brazilian, chiar dacă e un ticălos! îl luă Plinio ca apărător pe Frank. Da’ de ce sunteţi în chiloţi?

— Se pare că voi, cetăţenii brazilieni, nu respectaţi acelaşi cod de procedură pe care doriţi să-l respecte autorităţile vizavi de voi, răspunse Frank. Sau poate că nu i-am înţeles eu prea bine pe cei şase haidamaci care mă ameninţau cu nişte cuţite, uite aşa de lungi, ca să le dau hainele de pe mine. Dar dacă nu i-am înţeles, oricum am fost pe aproape, întrucât m-au lăsat în pace, după ce le-am dat de „bună voie” lucrurile pe care le indicau în mod elegant cu armele lor albe, în timp ce rânjeau cu dinţii lor şi mai albi. Una peste alta, îmbucurător este faptul că indivizii pe care îi căutăm sunt încă aici. Ce-i mai trist şi ei au aflat de prezenţa noastră.

Spusele lui Frank părură să-l înfurie şi mai tare pe Mark, care îi aplică o lovitură de pantof unsurosului peste glezne.

— Da’ ce, şefu’, n-ai găsit vreo lampă de sudură sau măcar un letcon, de te chinuieşti cu mâinile şi picioarele goale? întrebă Frank candid.

— Ce? strigară într-un glas Plinio şi unsurosul.

— Gata, spun tot! se hotărî subit individul, care încerca în orice chip să scape de „întâlnirea de gradul trei”. Mai bine mă omoară „don Şandor”, decât să-mi facă felul nişte americani amatori.

CAPITOLUL 12

Claude devenise extrem de nervos, după ce aflase de la bătrânul conte că amicul său american, pe care-l adusese la petrecerea din Barcelona, îl urmărise prin Rio de Janeiro.

— Ţi-am spus încă de atunci că nu trebuie să-l laşi în viaţă. Mă tem că celebrarea primelor o sută de mese preparate va trebui amânată în aceste condiţii, îi spusese cu voce cavernoasă matusalemicul preşedinte al clubului.

— Iar eu v-am spus că nu sunt un criminal! se înfurie Claude. Apoi, tot nu înţeleg de ce ne-ar urmări? Orice individ normal ar fi ridicat din umeri a doua zi, spunându-şi că fusese atacat de nişte ciudaţi şi ar fi mulţumit Cerului că e încă în viaţă şi nu-i lipseşte nimic din buzunare. De ce să se ţină după noi, tocmai în Brazilia? Poate e doar o coincidenţă.

— Aşa am crezut şi eu când l-am recunoscut, dar atunci de ce s-a ţinut după mine? De ce m-a urmărit cu atâta înverşunare? Sunt sigur că e copoi. Trebuie să-ţi reamintesc că, în câteva secole de existenţă, clubul nostru nu a avut niciodată probleme cu poliţia? ridică tonul contele, vizibil enervat.

— Şi e necesar ca eu să vă reamintesc că v-am avertizat încă de la început? Metodele poliţiei s-au schimbat suficient de mult încât să nu mai trataţi problema „resturilor” cu atâta indiferenţă. Ce folos! dădu Claude din mână a lehamite. Presupun că, oricum, s-a ajuns prea departe. Sunt prea multe schelete aruncate peste tot.

— Şi eu consider la fel, spuse, mai mult în şoaptă, contele. Se rezolvă însă, n-ai nicio grijă! Plecăm de-aici.

— Unde şi de ce tocmai acum? Haideţi să terminăm şi această etapă a istoriei noastre, apoi ne dăm la fund, propuse Claude, a cărui teamă de consecinţe nu reuşea să-i întunece nerăbdarea aştepta cu ardoare evenimentul împlinirii a o sută de strălucite festinuri, pe care o va patrona chiar el, cu măiestria sa culinară de necontestat.

Se simţea mai sigur pe meseria lui ca niciodată. Fiecare sacrificare o experimenta ca pe o transformare nebănuită a întregii sale fiinţe în ceva absolut. Parcă întregul lui trup devenea o formă superioară de existenţă. Începuse să se creadă deasupra tuturor celorlalţi muritori, nu doar unul mai bun, ci esenţialmente diferit. Aşa se simţiseră, îşi închipuia el, şi zeii antichităţii.

— Dacă te crezi în stare... spuse contele. Mâine, tu eşti elementul principal, adăugă nobilul, întorcându-se gata de plecare.

Lui Claude i se păru că vorbele bătrânului sunaseră ameninţător, având un ton aparte, însă nu luă seama la ele. Trebuia să se întâlnească în scurt timp cu prietena Consuelei, amanta lui spanioloaică. Această amică tocmai se întorsese dintr-o călătorie de câteva luni într-o ţară îndepărtată din Asia. Toată lumea îi pierduse deja urma, considerând-o dispărută. Ce ocazie mai bună ar fi putut găsi? Abia o convinsese pe Consuela să o ţină în continuare ascunsă, pretextând o relansare spectaculoasă în lumea modei, cu ajutorul cunoştinţelor sale ce urmau să vină la petrecerea de a doua zi.

Frank urma să găsească locaţia exactă a petrecerii, întrucât unsurosul nu le putuse furniza decât data şi numele câtorva dintre cei pe care trebuise să-i pună în legătură cu ciudatul personaj. Însă aceştia nu fuseseră de găsit la adresele lor cunoscute, iar petrecerea urma să aibă loc a doua zi, undeva pe plajă, ca de obicei. Existau însă nenumărate plaje private, golfuri şi golfuleţe. Aşadar, bairamul s-ar fi putut desfăşura oriunde. Din păcate, nu mai era timp de investigaţii amănunţite şi elaborate.

Plinio îi dăduse însă o idee ce nu trebuia ignorată: deltaplanul. Cu o sută de dolari, puteau închiria un deltaplan-tandem, care nu ar fi atras în niciun fel atenţia era o distracţie curentă la Rio şi cu care ar fi putut survola, fără probleme, toate plajele de pe ţărmul oceanului.

Deşi, iniţial, unsurosul pe numele lui complet, Carlos Maria Perreira de Correa y Nascimiento refuzase categoric să urce în respectivul tandem cu Frank, zumzetul abia perceptibil al letconului băgat în priză îl făcuse să se răzgândească subit.

— Ciudată creatură! se minunase Mark, l-am întors faţa la spate şi nu a scos nicio silabă despre ce ne interesa. Şi acum, când l-am ameninţat că-l vom pârli, ne-ar vinde-o şi pe mă-sa. Cum de ţi-a venit ideea, colega?

— Cunosc genul ăsta de filfizoni, spusese Frank, nonşalant. Sunt gata să moară, dar nu cumva să te atingi de tenul ori de pielea lor. Oricum, consider că a fost o încercare norocoasă.

În final, înarmaţi cu două binocluri puternice, unsurosul şi Frank închiriaseră un deltaplan, încercând să-i recunoască din aer pe amicii celui dintâi. Aceştia, în mod normal, ar fi trebuit să fie în febra pregătirilor, undeva pe nisipul alb al golfului Guanabara[2].

Deşi erau obişnuiţi cu prezenţele insolite la petrecerile numeroşilor miliardari care organizau asemenea momente de *loisir*, cei ce încercau să se acomodeze cu atmosfera nu-şi putură dezlipi ochii de pe ciudata apariţie din acea seară. Era un zdrahon de aproape doi metri şi un număr greu de aflat de kilograme, foarte elegant îmbrăcat, cu o mustaţă stufoasă răsucită în sus, în furculiţă, şi cu o barbă venerabilă, ce i se prelungea pe burta rotunjită ca un ceaun. Uriaşul nu părea a fi în apele lui deoarece, din când în când, tot încerca să-şi elibereze gâtul din strânsoarea papionului. Era însoţit însă de o tânără remarcabilă, cu părul scurt, blond spre şaten, cu ochii limpezi şi albaştri precum Marea Egee.

[2] Nota Editurii electronice Equinox: (în portugheză: Baía da Guanabara), este un golf oceanic localizat în sud-estul Braziliei în statul Rio de Janeiro. Numele Guanabara provine dintr-una din limbile Tupi-Guarani, goanã-pará, din cuvintele gwa "golf", plus nã "asemănător cu" și ba’ra "mare". Tradițional, poate fi, de asemenea, tradus ca "pieptul/sânul mării."

— Nu cred că o să rezist prea mult în armura asta, îi şuieră Mark în ureche tinerei care îl însoţea.

— Tu te plângi? răspunse Frank. Cum crezi că mă simt eu, în rochiţa asta subţire, prin care mi se vede tot? Şi cu privirile libidinoşilor ăstora lipite de fundul meu. Dacă mă pipăie vreunul, îi rup mâna şi-l bat cu ea peste ouă până i le fac omletă. Apropo, cunoşti vorba aia americană care zice că nu poţi face omletă fără să spargi ouăle?

— Stai lângă mine şi nu cred că o să aibă careva chef de pipăieli, ignoră Mark ultima întrebare a partenerului său. Ia uite ce bufet au, nesimţiţii!

Într-adevăr, la vreo cincizeci de metri de apele oceanului, se întindeau vreo şase şiruri de mese, savant ordonate şi ornate, pe care se puteau admira mai multe feluri de mâncare decât la o nuntă regală.

Par aranjate tematic, probabil cu mâncăruri specifice mai multor ţări, se gândi Frank, în timp ce Mark o luase voiniceşte spre masa pe care erau etalate mai multe languste şi homari decât în tot Oceanul Atlantic.

— Nu-i aşa că fructele de mare nu sunt propriu-zis carne? îngăimă Mark, răsuflând din greu, mai de poftă, mai din cauza strânsorii papionului.

— Acum te-ai găsit? întrebă Frank, exasperat la gândul că o să atragă şi mai multe priviri în cazul unei demonstraţii culinare în forţă a colegului său. Vrei să devenim centrul atenţiei, tocmai în acest moment?

— „Acum te-ai găsit”? îl îngână Mark. Nu ţi se pare un moment bun? întrebă el, arătând cu un gest larg spre mesele cocârjate sub belşugul pe care îl găzduiau. Tu cum faci, când le vezi mişcându-şi bucile tinere şi apetisante de colo-colo? Eu comit aceeaşi eroare, numai că nu e vorba de picioare şi sâni, ci de mâncare. Tot una...

— Da, dar eu mai obţin şi informaţii de la fete, printre altele, nu acceptă Frank comparaţia.

— Uită-te la ele! făcu Mark, arătându-i din nou mesele. Chiar crezi că mie nu-mi spun nimic bucatele astea? Apropo, tu ai impresia că toţi ăştia sunt canibali? Şi dacă sunt, ce mănâncă ei la bairamuri?

— Nici vorbă! spuse Frank cu hotărâre. Sunt convins că nu sunt mai mult de trei-patru beneficiari ai specialităţilor preparate de Claude. Restul sunt de umplutură. Decor. De fapt, după cum se plimbă, cred că au câte un invitat special pe seară care, probabil, suportă toată cheltuiala. Dar nu-i decât o presupunere.

— Iar eu cred că toată distracţia trebuie să merite. Riscurile sunt totuşi prea mari. Cât de perverşi pot să fie?

Bătrânul începuse să apuce cu pricepere langustele şi să le spargă în pumn, ceea ce nu părea să scape privirilor oaspeţilor, deşi erau multe alte atracţii prezente în acea seară. Frank înţelese că nu avea mari şanse de a-l convinge pe Mark să renunţe la o masă copioasă, mai ales după ce se abţinuse atâta timp de a mânca altceva decât legume şi fructe. Se decise, deci, să dispară din compania lui un timp, cât să-şi formeze o idee despre invitaţi. Spre mirarea lui, abia apucase să dea un tur de orizont, că se şi simţi apucat de cot. Grăsimea care îi acoperise imediat mâna îi dădu de înţeles că respectivul nu era altcineva decât partenerul lui.

— Ia dracului mâna aia unsuroasă de pe mine! se întoarse Frank furios spre Mark. Îmi strici bunătate de ţinută şi de travesti.

— Ghici pe cine am văzut aici? se bucura Mark ca un copil. Mi-a trecut pofta de mâncare, dar merită.

— Pe cine? se întrebă Frank, încercând să-şi închipuie cine era cel care putea să-i potolească pofta de mâncare nesătulului atât de rapid.

— Pe Bătrânul Dinozaur, pe Robert O'Neill.

— Nu se poate! făcu Frank, punându-şi mâna la gură, ca o babă umilă. Ce să caute aici, la Rio?

— O fi canibal? întrebă Mark, prea puţin convins.

— Orice ar fi, important este să nu ne zărească şi el pe noi. Doar dacă nu o fi în interes de serviciu şi o fi aflat ceva de la Plinio...

— Ştii ce? Asta mi-a dat o idee. Dacă umplutura asta de oameni este de decor, înseamnă că există un alt loc anume unde are loc „Masa cea de Taină". Ar trebui să observăm prin jur ceva care să semene cu o sală. Ne despărţim şi crăpăm ochii-n patru, OK?

Frank însă se gândea să-i joace o festă murdară lui Ăl Bătrân, aşa că prima lui grijă fu să-l caute pe acesta din priviri. Îl află, ca scos din cutie, discutând calm cu o tânără ce-i părea cunoscută. Observă că Dinozaurul, în timp ce gesticula cu largheţe aristocratică, îi lustruia fetei sânii cu nişte priviri extrem de libidinoase. Se apropie de cuplul ce nu părea deloc nefiresc în acel amestec de clinică de geriatrie şi episoade din „Baywatch".

— Şi zici, frumoasă Consuela, că ai venit însoţită la această mică sindrofie? îl auzi pe Ăl Bătrân rostogolind libidinos silabele înspre sirenă.

— Din păcate, da, spuse tânăra. De fapt, prietenul meu trebuie să apară dintr-un moment într-altul. Este unul dintre organizatori. Lucraţi cumva în lumea modei?

Lui Frank i se aprinse un bec în căpşorul lui delicat, de domnişoară blondă. Îşi aminti de figura tipei şi putu să-i alăture şi un nume: Consuela. Era prietena dispărută a Irmei! Irma cea dispărută de-a binelea. Săraca! Iar însoţitorul ei misterios... nu putea fi decât Claude.

— Îmi permiţi, frumoaso? simţi el o mână curtenitoare apucându-l de şolduri şi împingându-l uşor într-o parte.

Nu era altul decât maestrul bucătar care îşi făcea loc spre frageda... Consuela.

Frank se dădu imediat la o parte şi încercă să-şi ascundă faţa de privirea lui Claude.

— Ne-am mai văzut undeva? întrebă acesta, căruia privirea blondei nu i se părea total necunoscută.

— Claude! Uuu! Aici! se auzi vocea fetei şi tipul nu se mai chinui să-şi amintească unde zărise ochii aceia, de-un albastru violent.

Se îndreptă cu pas elastic, bine dispus, spre fată, uitând de Frank. Acesta răsuflă uşurat şi se vârî într-un grup de domni, ce discutau foarte pasionaţi despre rezultatul ultimului meci dintre Flamenco şi Fluminense.

— Salut, raza mea de soare! îl auzi Frank pe Claude. Unde e prietena ta, încă nu a venit?

— Trebuie să apară dintr-un moment într-altul, spuse aceasta, părăsindu-l cu o scuză oarecare pe Dinozaur, mai ales după ce O'Neill recunoscuse că nu lucra în acel fascinant domeniu al ţoalelor de lux. Nu apucase să-i spună că avea, în schimb, foarte multe cunoştinţe.

Frank nu pierdu prilejul de a se bucura la vederea figurii plouate pe care o arborase Robert, după acel neaşteptat eşec.

— Uite-o că vine! o auzi râzând pe Consuela, apoi îi văzu pe cei doi, ţinându-se de braţ şi îndreptându-se spre o brunetă focoasă, care le făcea semn cu mâna dintr-un colţ al perimetrului încercuit al plajei private.

Porni fără întârziere după ei.

Mark reuşise să dibuiască o încăpere, savant ascunsă între nişte palmieri. Era un fel de cabană, acoperită de o vegetaţie luxuriantă, aflată în afara zonei afectate petrecerii, unde îl văzu intrând chiar pe individul urmărit zadarnic de Frank.

Se strânge laţul, se gândi el şi încercă să se apropie tiptil de incintă.

Se strecură, nu fără un oarecare efort, printre doi palmieri aflaţi în apropierea unei ferestre. Apoi decise să aştepte. După puţin timp, îl zări şi pe Claude, apropiindu-se cu două fete tare drăguţe şi urmat, la câţiva metri distanţă, de o alta, ceva mai împlinită şi care, în mod evident, dorea să lase impresia că nu-i urmărea pe cei doi.

Ia uite-o şi pe frumoasa noastră divă! se bucură Mark, încântat că şi Frank dăduse de urma principală. Acesta se opri brusc şi se apropie de un alt grup, imediat ce zări destinaţia celor trei, aşteptând, la rândul lui, ca respectivii să intre în discreta cabană de pe plajă. Apoi se apropie, luându-şi infinite precauţii, până când auzi un pâsâit puternic ce părea să-i fie adresat. Îşi forţă puţin privirile şi-l observă pe Mark, care-i făcea semne disperate să se apropie.

— I-am prins! spuse acesta când tânărul ajunse în ascunzătoarea oferită de cei doi copaci. Ce zici, ne năpustim peste ei?

— Nu aş risca, dacă tot am ajuns până aici. De ce să ne mai chinuim să dovedim implicarea lor în crimele din Spania, când îi putem prinde în flagrant aici?!

— Eu ştiu... se abţinu Mark. Dacă intrăm prea târziu? Mai mor două fete şi, de data asta, nici nu avem vreo scuză. Ne asumăm riscuri inutile.

Totuşi, trebuiau să amâne orice acţiune, pentru că îl zăriră plecând pe bătrânul cu priviri arzătoare.

— Probabil că nu asistă, de data asta, îşi dădu Frank cu părerea.

— Ceea ce nu prea s-ar potrivi cu tiparul, spuse şi Mark, apoi se priviră unul pe altul, dându-şi seama că se gândeau la acelaşi lucru.

— A început!

Mark reuşi să intre primul, rostogolindu-se din cauza forţei cu care lovise uşa singurei încăperi unde nu putuseră pătrunde. Cabana se dovedise doar un decor, în spatele ei aflându-se un coridor destul de lung de vegetaţie, care ducea spre o cu totul altă locuinţă, ceea ce făcuse ca drumul lor să dureze mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Ajunşi în noua casă, se treziră în faţa unei multitudini de camere şi holuri, pe care trebuiră să le ia la rând. Poate că ar mai fi bâjbâit un timp, cuprinşi de-a dreptul de disperare, dacă nu ar fi găsit o singură uşă închisă pe tot parterul. Se hotărâră imediat să o spargă, înainte de a urca la etaj. Mark îşi luase un avânt de câţiva metri, se repezise în uşă şi aceasta cedase imediat în faţa uriaşului berbec uman. Frank intră şi el în încăpere, înainte ca bătrânul lui partener să se ridice de pe jos.

Ceea ce văzură, îi lăsă încremeniţi.

Într-un pat imens, care îi aminti lui Frank de cel din Barcelona, se aflau goale-puşcă şi fără cunoştinţă cele două tinere. Alături, tot gol şi prăbuşit la rândul lui pe pat, era Claude. Dar acesta părea să-şi fi pierdut mai mult decât cunoştinţa, întrucât în creştetul lui era înfipt un stilet cu un mâner butucănos lucrat, de astă dată din lemn. Şi, spre marea surprindere a celor doi detectivi, deasupra cadavrului lui Claude, vizibil înspăimântat de apariţia ciudatului cuplu, îl găsiră pe şatenul Jean Detroux, vraciul din junglă.

EPILOG

— Adică, tocmai eu, care am refuzat de două ori să intru în cursa prezidenţială în cea mai puternică ţară din lume, având un procentaj favorabil în sondaje?... Eu, cel mai inteligent şi mai rafinat dintre muritori, să fiu folosit drept paravan? Şi de către cine, mă rog? Nu, chiar vă întreb! De către cine? De nişte... canibali?! Aristocraţi, pe dracu'! Ca-ni-bali! Punct!

Detectivii sau agenţii speciali ai FBI, totuna, aşteptau, cu capetele plecate, străduindu-se să nu izbucnească în râs, în biroul impunător al lui Robert O'Neill, în timp ce acesta făcea spume la gură, repetând obsedant aceleaşi întrebări şi imprecaţii de circa zece minute. Fără întrerupere.

— Ar trebui aruncaţi la lei! Dar ce spun eu la lei? La piranha, la şobolani. Asta e! La şobolani! Unde s-a ajuns, Doamne! îşi înălţă acesta chelia spre tavanul încăperii, într-un gest descins parcă din tragedia greacă.

— Şi atâtea frumuseţi jertfite! încercă Frank să-i ţină isonul.

— Mă rog, şi asta, păru Robert să facă o concesie. Oricum, cât le-ar fi ţinut frumuseţea? Aşa, au murit fericite, la orgasm. E ceva... Dar EU paravan... Abominabil, A-BO-MI-NA-BIL! Ce căuta, până la urmă, vraciul în toată această afacere? păru el, devenit curios, să se mai calmeze un pic.

Rămăsese fără suflu, după atâtea minute de răgete înfiorătoare, care îi strânsese în preajma biroului pe toţi angajaţii departamentului, morţi de necaz că nu puteau vedea nimic din cauza transperantelor lăsate.

— Se pare că începu Mark să explice, în afară de reţetele din „Cartea Maeştrilor", mai exista una, cea mai straşnic păzită, care urma să se prepare din carnea „maestrului" ce realizase o sută de sacrificii. Conform acesteia, de-a lungul atâtor experienţe, carnea celui care era sacrificat căpăta o savoare deosebită faţă de toate celelalte existente pe pământ. Marele Bucătar era, de fapt, un anume Jean Detroux, pe care noi l-am cunoscut în junglă, unde-şi petrecea majoritatea timpului, până când era chemat să oficieze. Altfel spus, e vorba despre cel pe care Claude îl crezuse precursorul lui, mort de moarte bună. Nebunia durează de cel puţin o mie de ani. A început undeva, în Câmpia Panonică, pornind o dată cu progresul tehnologic ce a uşurat deplasarea curentului spre lumea largă.

— Se pare, de asemenea, continuă Frank, că membrii clubului nu mai mult de vreo cincizeci la număr, răspândiţi în toată diaspora maghiară, deveniseră, genetic, din ce în ce mai decrepiţi, astfel încât actuala conducere s-a dovedit cea mai proastă de până acum. Staţiona prea mult într-un loc, comiţând greşeli după greşeli, care au culminat cu cele din Barcelona. Acum s-a închis cercul.

Cam asta a fost şansa noastră, se gândi Frank, simţind un gust amar în gură.

Într-un mod ciudat îi părea rău de Claude, căruia simţea că-i datora viaţa. Apoi, îşi aminti de Irma şi de Li Shui. Şi de bătrâna doamnă Updike, pe care trupele militare trimise în satul canibalilor nu o mai găsiseră în viaţă. Şi, ca o ironie a sorţii, prietenele Irmei, cele din cauza cărora, într-un fel, începuse întreaga anchetă, scăpaseră bine mersi, deoarece principalul „vânat" al serii din

Rio fusese Claude. Ele urmau, probabil, să cadă sub cuţitul maestrului mai târziu, dacă nu ar fi intervenit agenţii Diviziei Secrete a FBI.

Cam târziu pentru Irma, se mai gândi Frank. Apoi se îndreptară înspre uşă, lăsându-l pe Marele Şef să spumege în continuare pe tema folosirii lui ca paravan.

— Auzi, tu, cel care te scălâmbăiai în chip fetiţă pe plajă!

Frank băgă capul pe uşă, curios să afle ce anume o să-i mai ceară „Robert-paravanul”.

— Fetele alea două... pe care le-am scăpat noi de la moarte...

— Da, şefu’! Ce-i cu ele?

— Le-ai luat cumva numerele de telemobil?

- sfârşit -